

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были поданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все примечания, комментарии и другие записи, существующие в оригинальном издании, как наименование о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

Dieu est le Dieu à nos

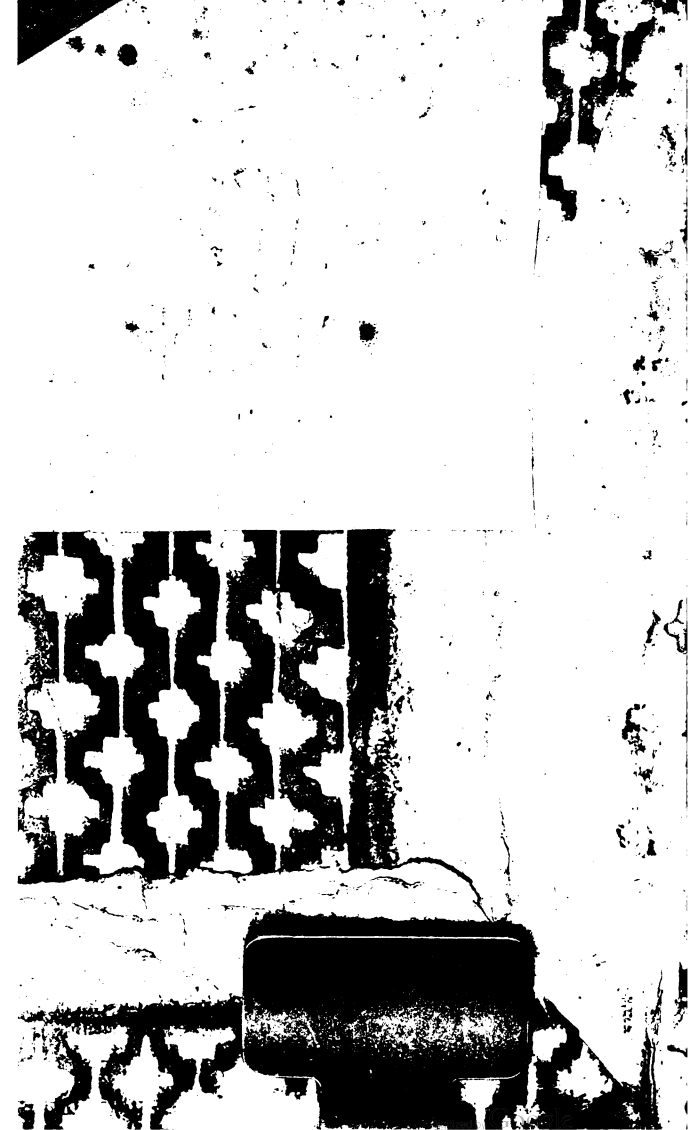
218

17

...

九

102

R63/1
CORNVTI SIVE

PHVRNVTI DE NA.

tura Deorum gentilium Commenta-

rius, è græco in latinum conuer-

sus, per Conradum Clause-

rum Tigurinum.

PALAEPHATI POETICA

um fabularum explicationes, siue de non cre-

idis fabulosis narrationibus, Liber utilissi-

mus Philippo Phasianino Bononiensi

interprete. +

Adiecti quoque sunt iidem græce, in utriusque linguae stu-
dioforum gratiam, si cui forte conferre libeat, non paucis e-
iam quibus antea scatebant mendis purgati.

+ I T E M,

JVLIANI AVRELII LESSIGNIEN

sis De cognominibus deorum gen-

tilium Libri tres.

Rerum & uerborum in hisce omnibus

memorabilium locupletiss. Index.

B A S I L E AE.

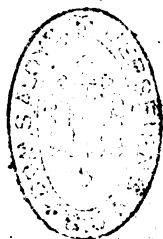
1543
BIBLIOTHÈQUE S. J.

BIBLIOTHÈQUE S. J.

60 - CHANTILLY

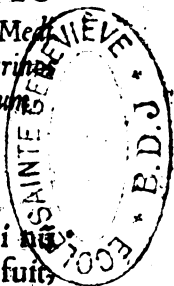
60

LY

EXCELLENTISSIMO

uiro domino Christophoro Clausero, Medici
facultatis Doctori eximio, apud Tigurinos
Archiatro, consanguineo suo plurimum
colendo, Conradus Clauserus S. D.

Eus humano generi nūquam adeò infestus fuit, quin ci si non diuinam, saltem humanam ostenderet sapientiam. Hanc

cum idem ille æui rector Deus non arithmetica, uerum geometrica æqualitate seruata distribuerit, etiam illi qui istam ceu uirgula diuina erant cōsequuti, eadem sapiētiae humanæ tradendæ methodo usi sunt, eamq; non indignis hominumq; fæci, uerum his qui bona & dextra indole, quos Græci *σιφους* uocāt, infundere satagerūt,

Nē igitur obſcuerent porcis margaritas, & sinerent sacrum philosophiæ, quam recte humanam sapientiam di-

æ 2 xeris,

E P I S T O L A

xeris; studium illotis manibus ἀπὸ τῶν
 ἀμυντῶν, id est à philosophiæ sacris
 nōdum initiatis tractari, de industria
 præclarissimum hoc studium inuolu-
 cris quibusdam obscurarunt. Hac uia
 processere philosophiæ antistites om-
 nes: ut uidere est in Pythagora qui nu-
 meris, in Platone & Aristotele qui exē-
 plis ex mathematicis desumptis phi-
 losophiæ arcana celauerunt. Huc acce-
 dunt obscura uocabula, ut entia, idēti-
 tates, ideæ, &c. Tantū nefas duxerūt
 uiri illi planè diuini, humanam sapien-
 tiā prophanare, indignoq; uulgo pro-
 ponere. Nec etiam uiri, quos modò ci-
 tauimus, quēquam in disciplinam ad-
 mittebant, nisi eius dexteritatem inge-
 nij explorassent, metuētes furenti gla-
 dium (quod dicitur) tradere. Nec hi
 sanè primi hanc docendi uiam inuene-
 re, etiam docti omnes qui temporibus
 priscis floruerut eandem obseruarūt,
 istisq; in cursu quasi per manus succes-
 sione mutua, lampada tradiderunt. Et
 qui

EPISTOLÆ

qui illi, Hesiodus et Homerus, à quib.
initium omnis humana philosophia
sumpsit, & per quos SVPREMO
NUMINI eā diuulgare placuit, phi-
losophiæ præcepta nobis sub fabula-
rū uelamēto representant. Queres dia-
lecticā, imò logicā, id est totā disserēdi
rationē: eam reperis in poëtarū fabu-
lis. Quæris physicā, seu naturalē phi-
losophiam: ea prodit quā pulcherri-
mè ueluti è thalamo pulchrè exorna-
to, ex poëtarū fabulis. Quæris ethicā,
id est moralem philosophiam, cū suis
partibus: eam largissimam in poëta-
rum fabulis reperiēs. Hinc philosophi
quoties sua tractant, confirmandi & il-
lustrandi gratia non secus poëtarum
testimonijs, ceu gemmis quibusdam,
ac theologi autoritate scripturæ ca-
nonicæ utuntur. ἀμύνηται autem nil bo-
ni, uerum Lernam malorum ex poëta-
rum fabulis hauriūt: sicuti serpentes,
qui licet salubrem degustent cibum, ta-
men cibus ille salubris in ipsis transic

E P I S T O L A

in uenenosum cruorem: sic etiam istis accidit. Soli enim fabularum cortici inhaerent, reconditum autem fabularum sensum ne quidem attingunt.

Poëtas habemus duplices (omitto barbararum nationum poësim) Græcos & Latinos. Vtrique habent suas fabulas, & sua epitheta, ut linguarum polities admittit. Vt autem non cuiusuis est adire Corinthum, ita nō est cuiusuis penetrare ad intimum fabularum sensum, & hinc uberrimos philosophiæ ferre fructus, Proinde ceu *ἐκ μηχανῆς* apparet Cornutus, qui lectori poëtarum strenuam & utilem locabit operam, ut non fabularum solū fruatur illecebris, uerborumq; lenocinijs, uerum etiam philosophiam inde non secus ac ab ipsis philosophis addiscat. Libri paruitatē ne quis despiciat, latent hic montes aurei, plus in recessu habet quàm fronte promittat. Bocattius simile tractauit argumentum, admodum foeliciter: at ut *Aphrica semper*

E P I S T O L A.

per aliquid apportat noui, ita etiam Cornutus semper aliquid adducet, q̃ Bocatius non commemorat. Deorum nomina pleraq; græca sunt: ne igitur cui uideatur mirum, si Cornutus eorū etymologias melius plerunque, quā Bocatius, explanauerit. Græci enim semper principatum eruditionis obtinere. Verborum phaleras promittere non audeo. nec enim materia, quam complectitur Cornutus, uel uerborum Græcorum admittit fucum.

Sunt in hac mea translatione plurima, quæ oscitanti lectori non uidebuntur respondere cū exemplari Græco: hinc forsan tumultuandi, et cœlum terrę miscēdi sumet occasione. Nos autē hęc nihil moramur, certi, nihil nos in hac translatione posuisse, quod nō, si necessitas ita postularit, autoritate selectorum authorum possimus obtinere. Tibi autem consanguineæ dilectissime, hunc meum laborem, quem succisuiis horis absoluius, dedicatū uolo

EPISTOLA.

uolo propterea, quòd te & Physicum
 & Medicum esse scio præstantissimū,
 quorum alterum si quis à medico seiū-
 git, non secus cum medica facultate a-
 gere uidetur, ac si solem tollat è cœlo.
 Si igitur foetus hic meus à morbis, id
 est, pessimis & ignauis Momis fue-
 rit impetitus, tu eum curare ratione
 professionis tuæ poteris efficacissime.
 Hanc meam itaq; opellā boni æquiq;
 fac consulas. Vale cum tuis omnibus
 quàm foelicissime. Ex Thosa, 4. Ia-
 nuarij. Anno ab incarnato
 Christo 1543.

CORNVTI CAPITVM

Index.

De Caelo	Pag. 1	De Minerua	43
De Ioue	3	De Marte & Ennyo, seu	
De Iunone	4	Bellona	49
De Neptuno	ead.	De Neptuno	51
De Plutone	5	De Nereo	55
De Rhea	ead.	De Venere	ead.
De Saturno	8	De Cupidine, seu Amo-	
De Oceano	9	re	58
De Ioue	ead.	De Atlante	60
De Furijs, quas crimines		De Pane	61
uocant	12	De Cerere & Vesta.	
Iterum de Ioue	13	64	
De Litis	ead.	De Horis	70
De Parcis	14	De Baccho	71
De Musis	16	De Hercule	78
De Gratijs	21	De Apolline & Diana.	
De Mercurio	23	80	
De fabulis antiquitus		De Aesculapio	86
traditis	31	Seorsim quedam de Dia	
De prometheo	38	na	87
De Vulcano	40	De inferno	91
		b	PALAE

I N D E X.

PALAEPHATI CAPIT- tum Index.

De Centauris	106	De Cotto et Briareo.	128
De Pasiphaë	109	De Scylla	ead.
De Actæone	111	De Dædalo	129
De equis Diomedis, ho- mines comedentib.	113	De Phineo	130
De Orione	114	De Metra	131
De seminatis Giganti- bus	115	De Geryone	132
De Sphinge	117	De Glaucō Sisyphē	133
De Vulpe	119	De altero Mithois Glau- co	ead.
De Niobe	120	De Glaucō marino.	134
De Lynceō	120	De Bellerophonte	136
De Ceneo	121	De Pclope, & equis eius	138
De Cygno	122	De Phrixo et Helle.	ead.
De Dædalo & Icaro.	ead.	De Phorcynis filiabus	141
De Atalanta et Milanio- ne	123	De Amazonibus	145
De Callisthone	124	De Orpheo	ead.
De Europa	125	De Pandora	147
De Durateo equo, & Troia	ead.	De generatis ex fraxi- no	ead.
De Aeolo	126	De Hercule	148
De Hesperidibus	127	De Ceto	ead.
		De Hydra	149
		De	

I N D E X.

De Cerbero	151	De Hyacintho narratio.	
De Alceste	153		158
De Zetho	154	De Marsya narratio.	159
De Io	155	De Phaone	160
De Medea	156	De Ladone narratio.	
De Omphale	157		161
De cornu Amaltheae. ead.		De Iunone	162

I V L. AVRELII DE COGNO minibus deorum Libri primi Ca pitum Index.

Veterum de Deo opiniones, & unde homines
pro dijs coli, simulachrisq; effingi coeperint.

Cap. 1.

Pag. 171.

Quae sint deorum inter se differentiae, & quod
dijs uterq; sexus olim tributus sit. 2. 178.

De Iouis cognominibus. bus 5. 231

3.

185

De cognominibus Mar-

De cognominibus Apol- tis. 6. 238 (7. 241

linis

4. 208 De Vulcani cognominib.

De Mercurij cognomini De Neptuno 8. 243

Libri 11.

De Iunone 1. 250 De Venere 4. 285

De Diana 2. 261 De Vesta 5. 259

De Minerva 3. 273 De Cerere 6. 302.

b 2

L bri

I N D E X.

Libri I I I.

De Iano	1.309	De Baccho	5.320
De Saturno	2.313	De Sole	6.332
De Genio	3.315	De Luna	7.335
De Plutone	4.317	De Tellure	8.334

F I N I S.

Φ Ο Υ Ρ Ν Ο Υ Τ Ο Υ Θ Ε Ω Ρ Ι Α Σ, Γ Ε -
 ρι τῆς τῶν θεῶν φύσεως κεφάλαιον.

περὶ ἡρανθ	1	περὶ τῶν παραδεδομέ-	
περὶ τῷ διὸς	2	νυρ μύθων	25
περὶ τῆς ἡρας	3	περὶ τῷ προμήθεως	32
περὶ τῷ ποσειδῶνος	4	περὶ τῷ ἠφαίστου	33
περὶ τῷ αἰθλου	ead.	περὶ τῆς αἰθλῶς	36
περὶ τῆς ῥέας	5	περὶ ἀφρεως λιὰι οἰνιῶς.	41
περὶ τῷ ἠρόνου	7	περὶ τῷ ποσειδῶνος	43
περὶ τῷ ὠκεανῷ	8	περὶ τῷ νήρεως	46
περὶ τῷ διὸς	ead.	περὶ τῆς ἀφροδύτης.	ead.
περὶ τῶν ἐριννύων	10	περὶ τῷ ἔρωτος	48
ἔτι περὶ τῷ διὸς	11	περὶ τῷ ἄτλαντος	50
περὶ τῶν λιτῶν	ead.	περὶ τῷ πανός	51
περὶ τῶν μοιρῶν	12	περὶ τῆς δῆμκτρος, λιὰι	
περὶ τῶν μουσῶν	14	τῆς ἐσθίας	54
περὶ τῶν χαρίτων	18	περὶ τῶν ὀρῶν	59
περὶ τῷ ἐρμῷ	20	περὶ τῷ διονύσου	60
		περὶ	

INDEX.

περὶ ἡρακλέους	66	περὶ τῆς ἀσκηλπιου	73
περὶ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ ἰδία περὶ ἀρτέμιδος.	74		
τῆς ἀρτέμιδος	68	περὶ τῆς ἄδου	77

ΓΑΛΛΙΦΑΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΙ,

στῶν ἰσοριῶν κεφάλαια.

περὶ λιοντάρων	79	περὶ τῆς δουρέου ἱππου,	
περὶ πασιφάνης	81	καὶ τῆς τροίας	95
περὶ τῆς ἀνταίωνος	83	περὶ τῆς αἰόλου	96
περὶ τῶν ἀνθρωποφάγων		περὶ ἐσπερίδων	96
ἱππων διωμήδης.	85	περὶ λιόττου καὶ βριαρέ	
περὶ ὠρίωνος	ead.	ως	97
περὶ τῶν σπαρτῶν γιγάν		περὶ σκύλλης	ead.
των	86	περὶ δαιδιάλου	98
περὶ τῆς σφιγγός	88	περὶ φίνεως	99
περὶ τῆς αἰώπεικος	89	περὶ μήτρας	100
περὶ νιόβης	90	περὶ γηρυόνης	ead.
περὶ λύνκειως	91	περὶ γλαύκου τοῦ σισύ-	
περὶ καίνεως	ead.	φου	101
περὶ λύνκου	92	περὶ ἐτέρου γλαύκου τοῦ	
περὶ δαιδιάλου καὶ ἱναρί		μίνως	ead.
ωνος	ead.	περὶ γλαύκου τῆς θαλατ-	
περὶ ἀταλάντης καὶ μη		τίου	102
λανίωνος	93	περὶ βιλλεροφόντου	103
περὶ λαλλίσθους	94	περὶ πέλοπος καὶ τῶν ἱπ	
περὶ τῆς σφύρας	ead.	πων	105

I N D E X.

περὶ φόβου καὶ ἑλλης. 106	περὶ ἰδς 120
περὶ τῶν τῶ φόβου θυ περὶ μηδείας	120
γατέρων	108 περὶ ὀμφάλης 121
περὶ ἀμαζόνων	111 περὶ τῶ ἑρατος τῆς α.
περὶ ἑρφεως	112 μαλθείας 122
περὶ πανδιώρας	ead. περὶ ὑακίνθου, διήγημα.
περὶ μελίων γυνεῶς	113 ead.
περὶ ἡρακλέους	ead. περὶ μαρσύου, διήγημα.
περὶ τῶ λήτης	ead. ead.
περὶ ὕδρας	115 περὶ φάαντος 124
περὶ λιόρβερου	116 περὶ λαδωνος, διήγημα.
περὶ ἀλκμήσιδος	117 125
περὶ ζήθου	119 περὶ ἡρας 126

T E Λ Ο Σ.

CORNVTI DE

NATVRA DEORVM

Commentarius.

CONRADO CLAV

sero Tigurino interprete.

DE COELO.

caput primum.

Oelum (ō puerule) suo cir-
cūflexu tegit terrā mareq;
et cuncta quæ terra quæq;
mari continetur. Hinc nomē
istud ei datum est, ut dicatur
ὄρανος, id est cœlum, quasi sit ὄρεθ, id est
conseruator cœlestium, et οὐρανός, id est ter-
minus naturæ. Quidam uolunt ὄρανος, id est
cœlum esse dictum ἀπὸ τοῦ ὄραῖν αὐτόν, ἢ ὄρα-
γαν, id est ab eo quod uideat et custodiat o-
mnia. Inde deriuatur dictio οὐρανός, id est
ianitor, et πολυωρεῖν, id est sollicitam rei ali-
cuius gerere curam. Quidam etymologiam
eius ἀπὸ τοῦ ὀνω ὄραδος deducunt, id est,
quod in supremo loco esse conspiciatur. Vo-
catur hæc uniuersa cœli machina κόσμος,
id est mundus, ornamenti nomine. Quidam
poetæ tradiderunt cœlum esse Acmonis filiū,

A uolen-

CORNVTI LIBER

uolentes per id motum eius irrequietum significare. Sine cum cœlum crederent æternum, nulli corruptioni obnoxium, eius incorruptibilitatem per istam nominis etymologiam ostendere affectarunt. Dicimus namq; *κατασκευασίας*, id est opus suum perfecisse, seu telam suam absoluisse, & quiescere, quotquot fato functi sunt. Cœli autem substantia ignea est, ut ex sole alijsq; astris conijcere licet. Hinc extrema mundi pars æther nuncupatur, *ἀπὸ τοῦ αἵθερος*, id est ab eo quod ardeat. Quidam asserunt hoc nominis æthera nactum esse *ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν*, id est quod in supremis currat, id est strepitu feratur. Astra namq; nominantur, quasi nunquam subsistât, uerum semper in motu sint. Verisimile est et *θεῶς*, id est deos, *ἀπὸ τοῦ θέσεως*, id est à positione seu situ hoc nomen traxisse. Antiquitus enim eos esse deos persuasi sunt, quos certo motu ferri deprehenderunt: & hos auctores esse existimauerunt mutationis astrorum, & conseruationis huius uniuersi. Hi igitur sint Dij, conseruatores & conditores omnium quæ facta sunt.

De

VT nos gubernamur ab anima, sic & mundus animam habet, à qua ne diffluat continetur. Mundi autem anima *Zeùs*, id est *Iupiter* appellatur. Hoc nominis autem nimirum inde habet, quod omniū salus ab ipso solo pendeat, quodq; causa uitæ sit omnibus, quæcunq; uiuunt: propterea etiam uniuersi rex uocatur. Vel *Iupiter* dicitur mundi anima, quòd, quemadmodū nobis præsit animus, sic omnibus longè latè que imperet natura. Mundi animam & *Alia*, id est *Iouem* uocant: id autem ideo, quod ipsius præsidio omnia fiant, & in sua essentia conseruentur. Quidam mundi animam nominant *Zeùs*. idcirco autem, quod irriget terram, aut quod uiuentibus uitalem humorem subministret. Genitiuus autem à *Zeùs*, est *Iuòs*. ut qui ei sit propinquior, quàm nominatiuo *Zeùs*. Sedes ipsius cælum esse dicitur, siquidem cælum est animæ mundi pars principalissima. Sunt enim & animæ nostræ de substantia ignis.

4 CORNVTI LIBER

DE IVNONE. 53

S Oror & coniunx Iouis esse traditur Iu-
no, quæ est aer. Statim namq; ei copula-
ta & coniuncta est, cum in altum à terra tol-
leretur, eamq; ipse conscenderet. Ex eo-
dem quoque fluxu nati sunt. Diffluens enim
in tenuitatem substantia, ignem, & aera
producit. Hinc & Rheam ipsorum esse ma-
trem fabulati sunt, patrem uero assignarunt
Ἐρῶνος, id est Saturnum. Id autem propterea
factum est, ut constaret certa temporis men-
sura, illa esse facta: siue quòd per coniunctio-
nem, & materiæ commixtionem fiat elemen-
torum productio. Siue (& hæc causa uerisi-
mior est) quòd tantisper aer subsistat, quan-
tisper ab igne impellatur, & moueatur natu-
ra, ad commiscendum & procreandum entia.

DE NEPTVNO. 54

E Adem ratione moti ueteres annotarūt,
Neptunum Saturni & Rheæ esse fi-
lium. Nam ex prædicta mutatione & commi-
xtione, etiam aqua exoritur. ποσειδῶν au-
tem est illa potentia, cuius ui in terræ uisce-
ribus & circa terram humor generatur. πο-
σειδῶν

DE NAT. DEORVM. 5

αἰσώπ autem ea potentia nominata est, à pōtatione siue irrigatione, & à *αἰσώπαι*, id est dare, quod uidelicet humorem terræ largiatur. Aut alia istius nominis causa est, quæ forsā à singulari quadam ipsius efficacia siue uirtute desumpta est.

DE PLVTON. 6.

F Rater prædictorum Pluto esse fertur. Est autem Pluto, aer densissimus terræ proximus. Pariter enim fiunt, & fluere misceriq; incipiunt, ut naturalis ratio, quæ de ipso habetur, significare uidetur. Nomen autem *Πλούς*, uel inde nactus est, aut quod per se sit inuisibilis, unde hoc nomen diuidentes, eum *αἰσώπαι* appellare consueuerunt. aut, quod per antiphrasin sic dicatur, quasi mortem nobis iucundam et suauem reddat, ἀπὸ τοῦ αἰσώπαι, id est placere. Vocatur autem Pluto iccirco, quod omnia cū sint corruptioni obnoxia, postremo ad ipsum deducantur, eiusq; dominio subiiciantur.

DE RHEA. 6.

C Vm ueteres Rheam iuxta prædictum fluxum sinxissent, non ab re etiam pluuiarum

A

3

uiarum

6 CORNVTI LIBER

uarum & imbrium causas in ipsam reducere
runt. Plerunq; enim imbres cum fulgure &
tonitru ad nos deferuntur. Fingunt hanc gau-
dere tympanis, cymbalis, fulminibus & faci-
bus. Quoniã autẽ imbres è cœlo descendunt,
sæpius autem è montibus stillare conspiciun-
tur, primò ab Ida monte præalto ei nomen
imposuerunt. Et quoniam mons etiam ab illis
qui quàm longissimo interuallo ab ipso distât,
uideri potest, eam ògēsæy, id montanam nun-
cupare placuit. Animalia quoq; ex eorum nu-
mero quæ in montibus eduntur, generosiss-
sima, eius currui iungunt: nimirũ ideo quod
præcutæ hyemes, nonihil aspectu sunt hor-
ridæ. Corona turrata eius capiti imponitur, sicut
ue quod antiquitus urbes, quo essent loci na-
tura magis munitæ, in montibus ædificaban-
tur: siue, quod causa & origo sit primæ mun-
di substantiæ. Cor ei consecrant, innuentes
ipsam esse causam generationis animalium.
Propterea uarijs coloribus distinctas formas
quasdam eius pectori applicant, tanquam de-
cora & amabilis eorum quæ sunt, uarietas,
& omnis color ab ipsa sola proueniant. Vide-
tur

tur hæc esse eadem, quæ apud Syros Arta- Crimin. lib.
cap. 8. et
10. cap. 34. et
12. cap. 37. in
cap. 23.
ga dicitur, quam colunt abstinentes à colum-
barum & piscium esu. Per hunc colendi ritum
inducant, substantiæ siue entium causas esse
aërem & aquam. Phrygia uocatur, quod fre-
quenti & excellenti cultu apud Phryges ce-
lebre- tur, penes quos & Gallorum sacerdo-
tium increbuit. Hoc sacerdotium Cæli castra-
tionem, quam Græci fabulati sunt, repræsen-
tat. Nam traditur Saturnum deuorasse liberos,
quos ex Rheâ tulit. Id sanè admodum uerisimi-
liter traditum est. Siquidem quæcunq; gene-
ratur ratione prædicti motus, eadem ratione
eiusdem motus tandem intereunt. Tale autem
quippiam & tempus est: ab ipso enim omnia
quæ condita sunt, cōsumuntur. Ferunt Rheâ,
cum peperisset Iouem, loco Iouis saxum fascijs
inuolutum detulisse ad Saturnum, dicentem,
se hoc partu esse enixam. Demisit igitur &
saxum istud in uentrem Saturnus. Iupiter au-
tem cum furtim educaretur, tandem mūdi im-
perium nactus est. Est autem alius, quàm uer-
ba ipsa significant, istius fabulæ sensus. Fabu-
la enim hæc ad ostendendam mundi creatio-

3 CORNVTI LIBER

nem composita est. Quia tum temporis natura, quæ nunc mundum regnat et administrat, in mundo nutriebatur: & tandem inualuit. Lapis enim hic, quem nos terram uocamus, medium locum, quasi deuoratus, firmiter occupauit. Nec enim aliter consistere possent entia, nisi tali tantoq; inniterentur fundamento. Hinc omnia & nascuntur, & sua alimenta consequuntur.

DE SATVRNO. 5. 7.

*In hanc An-
notas lib. 3. r.
2.*

HActenus traditum est, Saturnum è cœlo descendisse, stupriq; consuetudinem cum Terra habuisse. Spoliatus autem tandem testibus, Terram iniuria afficere cessauit. Nā Iupiter eum regno eiectum, in Tartarum præcipitem dedit. Per hæc igitur, quasi sub inuolucris tractatur, uniuersum generationis progressum seu ordinem, quem αὐτὸ τῶ λεγόμενον, id est commiscendo deduximus, λεγόμενον, id est Saturnum uocitari. Saturnus fluxum cœli in terram uberiores cohibuit, & exhalationes tenuiores effecit. Mundi autem natura, quam Iouem appellauimus, infusiones infundens, nimiam illam rerum mutationem compescuit, uinculisq;

DE NAT. DEORVM. 2

uinculisq; deuinciuit, in longius eam produ-
cens, mundoq; tradens. Recte sanè Saturnum
ἀγκυλωμένῳ, (id est, quod quædam occul-
tet, quædam ostendet) quasi omnia ea quæ
cursu suo euoluti non perfecit, incurua et
tarda sint.

DE OCEANO. 3.

Quidam alijs rationibus ducti, Oceanū
prodiderunt esse primam rerum om-
nium causam. Siquidem non una, uerum
multæ & uariæ de Oceano conscriptæ sunt
fabulæ. Est autem Oceanus, circulus ille cele-
riter fluens, & certo ordine seu alternatim
mutationem recipiens. Thetis uero est, quali-
tatum perseuerantia. Ex horum enim commi-
xtione & coitu, subsistunt entia omnia. Nihil
autem nasceretur, alterum alteri si nunquam
commisceretur.

DE IOVE. 4.

Post hæc ratione alia Iupiter, pater deo-
rū hominumq; dicitur. Id inde fit, quod
mundi natura horum essentia non secus cau-
sa sit, ac parentes liberorum quos procreant.
Vocāt eum νεφέλη γένεσις, id est nubicogā:

A 5 C

Ὁ ἐπίτονος, id est tonantem, quod in eare
 gione quæ supra nos est, nubes et tonitrua co
 gat, indeq; fulmina torqueat, tempestatesq; et
 turbines inde deferantur. Alia ratione forsan
 prædictis insignitur epithetis, nèpe quod, ut
 primū cœli rector sit cōstitutus, omnes cœli
 regiones in suam potestatem cōceſſerint. Pro
 pter uenti turbines αἰγίοχος nuncupatus est,
 ἀπὸ τοῦ αἰώσεω, id est impetu ferri. Propter a
 lias quasdam haud dissimiles, nec cognitu dif
 ficiles causas, pluuialis, frugifer, descēsor, ful
 gurator, & alijs interdum nominibus alijs de
 causis vocatur. Seruatorem, uallarem, tuto
 rem urbium, patrium, gentilem, hospitalem,
 quæstuarium, consiliarium, trophæorum &
 libertatis præsidem eum nominant, ut cui infi
 nita talia sint nomina. Siquidem in omnem hu
 ius uniuersi uirtutem est diffusus, omniumq;
 est causa & inspector. Hac eadem ratione iu
 stitiæ pater appellatus est. Is enim est, qui so
 cietatem mutuam inter homines constituit,
 & contractus inuenit, & ne mutuis iniurijs
 certarent interdixit. Est et Gratiarū pater:
 hinc enim fcenerandi & benefaciendi initium
 sumitur.

sumitur. Et Horarum pater traditur: quæ dum
 cyclos suos in cælo euoluunt, salutes præ-
 bent in hoc uniuerso mutationes. Aliarum
 quoq; rerum naturalium idem Iupiter author
 est. Fingunt eum in perfecta uirili ætate con-
 stitutum. siquidem nec senectam, nec iuuentã
 habitu corporis refert. Proinde nõ ab re, uir
 perfectæ in ætatis habitu fingitur. Hinc fit ut
 perfectæ ei immolent. Sceptrum autem, quod
 manu gerit, imperij ipsius indicium est. Pin-
 gitur interdum, tenens manibus uictoriam.
 Quare autem hoc? ut clarescat, ipsum uince-
 re omnia, nec à quoquam ipsum uinci posse.
 Aquila Ioui dedicata est ideo, quod uolandi
 pernicitate aues omnes excellat. Caput eius
 oleagina corona redimitur. Causa autem est,
 quod hæc arbor semper in uirore sit, suamq;
 pinguedinẽ teneat, et quod olei usus sit ubiq;
 plurimus. Quidam Iouem ἀλάσους, id est im-
 purum, & παλαμναῖον, id est homicidam ap-
 pellant. ideo autem hæc nomina sortitus est,
 quod cæde inquinatos & consceleratos pœ-
 nis subdat. Ἀλάσοες enim sunt homines, qui
 tāta taliaq; facinora designarūt, propter quæ
 errore

CORNVTI LIBER

errore duci, hinc indeq. uagari, & ingemi-
scere eos oporteat. παλαμναῖοι autem uoca-
ti sunt, quod ob cædemi impie admissam, nun-
quam expiari possint.

DE FURIIS QVAS ERYN-
nes uocant.

τ. 10.

Propter modo commemoratam causam
natae sunt & Erynnes, sic appellatae
quasi sint ἐρευνῆσαι, id est indagatrices eo-
rum hominum, qui grauissima flagitia patra-
runt. Nomina autem earum sunt, Megæra, Ti-
siphœe, et Alecto. Megæra dicitur, quasi deo
μεγαίροντι, id est odiente, & τινυμένη, id
est uindicante, aut τιμωρμένη, id est pœ-
nis feriente homines ob cædes commissas: &
hoc faciat ἀλίκτως, id est incunctanter &
indefinenter. Sunt autem istæ deæ prorsus ue-
nerandæ, & insignem beneuolentiam huma-
no generi exhibent, ideo quod mutuam inter
homines beneuolentiam conciliant, & ordi-
nant. Aspectu autem sunt horrendæ, siquidē
flagellis & facibus impios infestant. Capil-
li autem serpentibus intorti sunt, ut horrorē
homicidis incutiant: qui eorum quæ impie de-
lique-

Metam. lib. 1. v. 254. 255.

lib. 1. v. 254. 255.

lib. 1. v. 254. 255.

*de furie & persona
Jagolis sub fur
lib. 2. v. 254. 255.
lib. 2. v. 254. 255.
lib. 2. v. 254. 255.*

liquerunt, dignas pœnas persoluant. Domicilium autem in inferno habere traduntur propterea, quod causæ eorum malorum quæ impijs ingruunt, in obscuro sint: nec eas impij possint providere, quo sibi caueant ne in pericula incidunt.

INTERVM DE IOVE. 11.

Non abhorret à prædictis, quod dicitur, Iouis oculum omnia cernere, eundemq; omnia audire. Quæ ratione enim impossibile est, vim seu potentiam quæ omnia permeat, & administrat, quicquam latere eorum quæ in hoc mundo contingunt? Iovem & placidum nominant, quod sit facilis & placidus ijs qui relictæ iniustitiæ, ad iustitiam confugiunt. Non enim irreconciliabilem, ut qui nullis precib. queat flecti, se ipsis offert. Quæ propter aræ extant Iouis iuxta, id est supplicum patris.

DE LITIS.

Narrauit poeta etiã Litas, Iouis esse progeniem. Pedibus autem claudis finguntur, quod cadere soleant genua flectentes plerunq;. Sunt & rugis deturpatæ, ad ipsarum imbecil-

14 CORNVTI LIBER

imbecillitatem designandam. Strabis autem oculis ideo sculpuntur, quod qui aliquid præterierunt uel omiserunt eorum quæ iustitia fieri postulabat, tandem ad supplicationum seu litanie auxilium conuolent. Homerus eas in dæmonum classes transfert. Claudas eas uocauit Homerus, quod tarde & ægrè accedat. Eos autem homines tandem λιταωδῶν, id est supplicationē decernere, quibus Litæ quid mali dederint. Rugis autē deturpatas, & strabis oculis fœdas introducunt, quod grauer, nec hilari uultu ausint homines eos quos iniurijs offenderunt intueri, & delictorum ueniā pascere. Iouis esse filias ideo dicitur, quo & ipsis plurimum reuerentiæ tribuamus.

DE PARCIS. r. 13.

IVpiter alia ratione μοῖρα, id est parca dicitur: quod eorum quæ cuilibet in uita accidunt, distributio et ordinatio in obscuro sit. et à μοῖραι, id est particulis, nempe earū rerum quæ nobis in uita occurrunt, μοῖραι, id est parca uocantur. Aesā est obscura & minus explorata causa eorum quæ nobis obueniunt. Per hoc autem nomen significatur, nos

nos ea ignorare quæ singulatim nobis sunt e-
uentura. Sive Aesa, ut ueterum sententia est,
dicitur, quasi αἰὲς οὐρανός, id est semper existēs.
εἰσαγωγὴ, id est fatum, est sempiterna quæ-
dam & indeclinabilis rerum series, uoluens
semetipsa sese, atque implicans per æternos
consequentiae ordines, ex quibus apta nexaq;
est, sicuti prima dictionis syllaba monere uide-
tur: εἰσαγ, quasi εἰσὸς, id est catena. Necessi-
tas autem est, quā cogere aut superare nequi-
mus: aut in quā, ceu causam, omnia quæ fiūt,
referūtur. Alia ratione tres Parcae introdu-
cūtur, nēpe ut trinā tēporis proprietatē deno-
tent. Clotho prima appellari meruit, quod om-
nia quæ fiūt, filorū ductioni similia sint, alijs
succedētib; alijs. Hinc ueteres Parcas nere
tradiderunt, sub inuolucris. Alterā Lachēsiam
nominant. nominis autem ratio est, quod om-
nia quæ cuilibet in natiuitatis primordio attri-
buita sunt, quasi sorte quadam obueniant. Ter-
tia est Atropos. sic autem dicta est, quod nul-
lo modo ea perueriti possint, quæ ab ipsa fue-
runt disposita & decreta. Ipsarum potentia,
quam tenent, admodum proprie tres istas ap-
pellationes

pellationes acquisiuit. Eadem & Adrastia uocatur, ut quæ nullo modo uel euitari, uel declinari possit. Siue Adrastia nominatur, $\pi\alpha\rho\alpha\acute{\alpha}\iota\tau\omicron\delta\sigma\tau\alpha\upsilon$, id est quod sine fine operetur, suoq; officio fungatur, quasi semper in opere existens. Siue particula priuatiua α , nūc multitudinem significat, sicuti & in his uerbis, $\alpha\epsilon\upsilon\lambda\omicron\varsigma\ \upsilon\lambda\eta$, id est sylua arboribus plurimis confita, multa siquidem operatur. Appellatur Nemesis hæc eadem, ab indignatione. Opis nūcupatur $\alpha\pi\epsilon\tau\omicron\lambda\alpha\upsilon\theta\alpha\upsilon\epsilon\iota\upsilon\omicron\pi\iota\delta\epsilon\upsilon$, id est quod lateat nos à tergo esse, & obseruare quæ à nobis fiunt, ut pœnas infligat ijs facinoribus quæ pœnis digna sunt.

DE MUSIS.

τ. 14.

V Eterum monumenta perhibent, Ionē ex Memoria matre sustulisse Musas. Propterea autem hoc figmentum introductū est, quod Iupiter primus disciplinas, quæ perquam sunt ad bene uiuendum necessariae, adinuenerit, quas non nisi assidua meditatione, & diligenti memoria assequi possumus. Musæ hoc nomen adeptæ sunt $\alpha\pi\omicron\delta\tau\omicron\mu\acute{\omega}\sigma\epsilon\omicron$, id est inquisitione: sicut dicitur, $\mu\grave{\alpha}\tau\alpha\ \mu\alpha\lambda\alpha\ \kappa\alpha\ \mu\acute{\omega}\sigma\epsilon\omicron$.

ἢ αὐτό, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς. hoc est, Molliā non requiras, ne durā tibi contingant.

Sunt autē numero nouem, quòd quadratos seu perfectos, ut quidam aiunt, eos qui cum ipsis conuersantur, reddant. Talis enim est nouenarius, ut qui consistat ex semetipso natus siue productus, & uideatur participare per quosdam numeros primum numerū propter suam perfectionem. Quidā asserunt duas esse solum Musas, quidam constituunt tres, quidam ponunt quatuor, quidam uolunt septem solū esse. Tres esse dicuntur, aut propter præmemoratam ternarij perfectionē: aut, quod tribus orationum generibus, totius philosophiæ speculatio absoluat. Duæ autem esse finguntur, propter uitam speculatiuam & ætētiā: aut, quòd in speculatione & actione absoluta disciplina contineatur. Quatuor uero, aut septē esse, quòd adstruitur, nimirū inde fit, quòd ueterū musica instrumenta totidē ederent sonos. Femiinæ esse perhibētur, quòd disciplinæ & uirtutes muliebria nomina ab ipsa fortuna acceperint, ut eruditionem ostenderent esse possessionem stabilissimā, quam

B

nihil

nihil excellere possit. Possumus & hanc causam reddere muliebrium nominum: nempe muliebria nomina amplecti Musas propter animi fecunditatem, quæ ex uaria & multa cognitione paratur. Cōgrediuntur, simulq; uinctæ choros ducunt, ut ostendatur, uirtutes nō posse ab ipsis separari, aut seiūgi. Maxime autem circa hymnos, deorumq; cultum occupatæ sunt. Quia disciplinæ fundamentū certumq; principiū est, semper respicere ad deū: & hunc uitæ exemplar constituentes, semper in ore habere oportet. Cæterum Clio una è numero Musarum est, ἡ τῶ τοῦ λῆξις, id est à gloria sic dicta. Et quare? Quod docti gloriam consequantur, & etiam alios gloria illustrare possint. Euterpe dicitur, quod sua colloquia mirabili suauitate & uoluptate affluāt. Thalia dicitur, quod uita doctorum floreat: seu quod præditi sint conuiuali uirtute, uersantes dignè & decenter in cōuiujs. Melpomene nomen hoc traxit à cantu, & uocis suauitate, quæ duo carmen complectitur. Boni enim ab omnibus decantantur: ipsi quoq; deos, suosq; maiores carminibus celebrant.

Terpsi.

Terpsichore hęc appellationē inde sibi peperit, quod per plurimā uitę partē delectetur, & gaudijs fruatur: siue quod delectationē quadam ipsam intuentes perfundat. Litera autem una in ista dictione redundat. Forsan sic nuncupata est, quod ueteres etiam choros constituerunt dijs, & in horum honorem eruditiss. quiq; carmina cōponebant. Erato nomen hoc ab amore accepit. Totā autem philosophiā istud nomē representat. Aut nimirum isto nomine insignita est, propter cōmodē interrogandi & respondendi scientiam, quasi etiam in dialecticis plurimum Musę polleāt. Polyhymnia est uirtus, plurimis pręconijs exornata, & deprędicata: aut quę etiā plurimas canat. hęc quoq; celebrare non cessat ea quę a maioribus accepit. hęc eadem & poetices & historiarum curam gerit. Vrania est naturalium & diuinarum rerum scientia uniuersalis. Mundum enim uniuersum ueteres ὀρνὸν, id est cœlum appellarunt. Calliope est, uocalis, et cōptis uerbis exornata Rhetorica, cuius auxilio respublicas administramus, populos appellamus, eosq; persuasionē,

& non ui, quò uolumus, trahimus. Hæc pro-
 fecto causa est, quare ueteres eam comitari
 uel imprimis reges uenerandos dixerunt. Ei
 dedicata est uarietas, ut quæ ostēdat opera cu-
 iusuis decora: & quòd bonorum uita sit con-
 cinna, sibiq; nullo modo dissentiens. Apollo
 cum ipsis choreas, propter Musices commu-
 nionem, ducere fertur. est enim & ipse citha-
 rædus, cuius causam breui audies. Eas in mon-
 tibus uenari aiunt, quia necesse habent philo-
 sophiæ operam dantes, continuò secedere in
 solitudinem, citra quam (ut inquit Comicus)
 præclari nihil inuenitur. Propterea eas solū
 nouē, ex Memoria matre Iupiter genuisse tra-
 ditur. Opus nāq; est lucubrationibus noctur-
 nis, si quid in disciplinis proficere uolumus.
 Hinc poetæ *Νυκτοφάνη*, id est sapientē seu pru-
 dentem, noctem nominare, nō cunctati sunt:
 quod in ea multū sapimus, ut testatur Epichar-
 mus inquit: Siue quid docti inquiris, fac no-
 ctu eius inuestigationi uaces. Omnia præcla-
 ra noctu, quàm die, cogitando melius repe-
 riuntur. Quidam affirmant patre Cælo, ma-
 tre uero Terrâ in lucem hanc prodixisse Mu-
 sas:

fas: ut necessariò credamus, sermonem de Musis esse uetustissimū. Coronantur, ut quorundam sententia est *φαινικῶν*, id est palma, propter homonymian: quia Phœnices credantur inuenisse primi literas. Verisimilior autem causa uidetur, quæ à teneritudine, à beneficentia, & à uirore huius arboris perpetuò sumitur. Arbor hæc difficulter scanditur, fructusq; producit dulcissimos, ut non immeritò etiam propter hæc causas ea coronentur Musæ.

DE GRATIIS. 15.

S Equuntur admodum conuenienter Gratiæ, quas tradiderunt Iouis esse filias, beneficas. Volunt quidam eas esse natas matre Eurydomene: causa est, quod ab eximijs et claris familijs dona plurima proficisci soleant. Quidam scribunt Gratiarum matrē esse Euryynomen, nomen autem hoc significat, quòd beneficentiores esse consueuerint, quàm ratio postulet, qui amplas possident hæreditates. Quidam literarum monumentis prodiderunt, eas natas esse matre Eurymeduse, cuius dictionis etymon idem est cum præcedente. Sunt enim suarum possessionum homines do-

B 3 mini.

mini. Nec desunt qui fabulantur, Iunonem Gratiarum esse matrem. Nam Gratiae sunt Dearum omnium nobilissimae & illustrissimae. Nuditas earum indicat, etiam pauperes, quibus nullae prorsus diuitiae sunt, posse suo ministerio utiliter in aliquibus gratificari. Ideo necessitas nos ad beneficentiam impellit, ut scriptum est: Munerum hospitalium dandorum furor optimus. Quidam arbitrantur per nuditatem significari, ut simus faciles & prompti ad beneficia praestanda. A quibusdam creduntur Gratiae esse duae, à quibusdam tres. Duae autem esse putantur, propterea quod aliquos benefacienti initium facere oportet, alios autem gratiam referre. Tres autem esse ideo finguntur, quia eum qui beneficii compensationem expertus est, non cessare à benefaciendo oportet: uerum ipsius partium est, denuò & indefinenter beneficijs mutuis certare: quod quidem & Gratiarum color monere uidetur. Nec desunt qui docent, unam esse Gratiam eius qui beneficium contulit: alteram uero huic assignari, qui beneficium accepit,

accepit, & referendi gratiam tempus diligenter obseruat: tertiam autem huic adscribi, qui captat occasionem iterum benefaciendi. Quoniam autem hilari uultu sunt benefici, & beneficia eos à quibus accipiuntur exhilarant, primo communi nomine ἀπὸ χάριτος, id est à gaudio, χάριτες, id est Gratiæ uocatæ sunt. Formosæ esse narrantur, quod insigni forma uigeant, & formæ decorem liberalitatem exercentibus tribuant, & facile ad benefaciendum impellantur. Nomina earum sunt, Aglaia, Thalia, & Euphrone. Quidam Euanthen ipsarum matrem esse scripserunt, quidam autem Aglaiam. Homerus in suo poemate perhibet, unam è Gratiarum numero cohabitare Vulcano. Quare hoc? Quod artificum opera plurimum gratiæ obtineant.

DE MERCVRIO. 16.

DVcem aut Gratiarum esse Mercurium fabulis suis comprehenderūt ueteres, ut docerent, non citra delectū & negligenter indignisq; beneficia danda esse. Qui enim ingritudinē expertus est, ad benefaciendum

tardior sit. Est autē Mercurius sermonis usus, quem dii miserunt ex alto, eumq; inter omnia alia soli homini attribuerunt. Sermonis enim usum præ alijs animalibus potissimum homines habēt. Dictus est autem Mercurius Her-
mes, ἀπὸ ἧς ἐρῆν, id est dicere, ἔρμηναι, id est loqui. Aut hoc nomen sortitus est ἀπὸ ἧς ἐρμηναι, quasi nobis sit propugnaculū, seu ὀχύρωμα, id est munimen. Primus hic διὰ κρηττός, id est deorū nuncius dictus est: siue quod sit διὰ τὸς πόδας, id est uocalis, siue ἑρμῆς, id est disertus. Restat huius nominis ἔρμηναι alia causa, scilicet quòd mentis nostræ sensa in alios qui nobis propinqui sunt, dicendo transfundere possumus. Hinc factū est, ut Mercurio linguas sacrificarint. Et aliud nomē gerit, uocaturq; ἐρμηνεύς, quod sit per-
utilis, plurimāq; cōmoda suis familiaribus ἔρμηναι cultoribus ferat. Dicitur ἔρμηναι Socus, id est quasi sit domorum seruator: siue ut quidam autu-
mant, quasi sit ἰσχυρός, id est fortis. Huius rei manifestum signū est, quòd eundem ἔρμηναι ἀνὰ κρηττός, id est ab omni damno alienum, et quòd nulli quippiam inferat mali, nomināt. Sermo
enim

enim nobis datus est, nō ut alicui sermone no-
ceamus, uerum ut dicendi facultate omnib.
prosimus. Hinc eidem Mercurio coniunxe-
runt Sanitatem. Appellatur Mercurius ἀγυα
φόντος. nominis huius ratio est, quod omnia
clarissime ostendat, & in lucem protrahat.
Veteres enim τὸ λευκόν, id est albedinē aut
claritatem, uocarunt ἀγυεὸν. Aut hanc ap-
pellationē sortitus est à celeritate, qua in suis
profectionibus utitur. Nam celeritas quan-
doq; per antiphrasin ἀγυεὸν, id est tarditas
nuncupatur. Mercurius χρυσόῳ γὰρ πῖς nomen
tenet, id est uirgam auream gestans, siue au-
reas alapas infligens. Plurimi enim faciendū
est, si quis ea ferula cedatur. nā immenso pre-
cio digna est, imō omnia etiam preciosissima
superat opportuna correctio, si huic modò ac-
comodauerimus aures. Fertur Mercurius deo-
rū esse interpres: & aiunt eū ad homines de-
ferre, quæ à dijs acceperit mādاتا. Interpres
est ideo, quod ea quæ oratione explicantur,
uox ad aures transferat. Est autem deorū nun-
cius, siquidem orationis præsidio uoluntatē
diuinam cognoscimus. Gestat talaria alata,

ijsq; per aëra fertur, sicuti testatur Homerus
 eo loci ubi inquit, ἐπεὶ πτόρ' ὄντα, id est Vo-
 lantia uerba. Hinc nominant etiam ἱμνιο-
 ποιοῦν, id est uelocem, & ἀλλόποδα, id
 est pernicem, ipso nomine nunciū significan-
 tes. Fabulati sunt ueteres Mercurium esse ψυ-
 χόωμον, id est animarum deductorem, in-
 nuentes eum ψυχαγωγέω, id est demulcere
 animos hominum, quod ipsius proprium est.
 Propterea uirgam ei tradunt, qua delinit ho-
 minum oculos, nimirum mentis. Eadē & som-
 nolentos excitat. facile namq; remissos per-
 mouet, properantes autem citra laborem inhi-
 bet. Hinc etiam somnia mortalibus immittere
 uisus est. Et uates creditus est, quod in facili
 quò uult, hominum phantasias & cogitatio-
 nes impellat. Et somnia Deorum nunciū sunt.
 Serpentes, qui ambiunt uirgam, quam manu
 gestat, caduceiq; formam ob oculos ponunt,
 indicio sunt, etiā immanes leones, quoties na-
 turali feritate commoti inter se sauiant, ab i-
 pso feritatem eorum cicurari, eandemq; nodo
 insolubili uinciri. Hinc nō ab re putant, cadu-
 ceum esse pacificum. Ferunt enim, qui pacem
 ambiunt,

ambiunt, manibus germina, quibus indicant
 se cupere, ut denuo colatur terra: proinde ab-
 stinent manum à mansuetis & fructiferis ar-
 boribus, nec eas excindere aut lædere per-
 gunt. Qui affirmât Iouē tulisse ex Maia Mer-
 curiū, docere uidetur, Mercuriū speculationi
 & sedulæ inquisitioni natū esse. Nam *μαῖα*,
 id est obstetrices, quæ obstetricandi officio fun-
 guntur apud parturiētes mulieres, hinc *μαῖ-
 α*, id est obstetrices nominatæ sunt, quasi
 scrutando fœtus in lucem producant. Nō ha-
 bere manus & pedes, formaq; quadratus fin-
 gitur Mercurius. Quadrata ipsius forma est,
 ut eius stabilitatem & soliditatem cognitā no-
 bis ueteres faciant: quapropter etiam Mer-
 curij casus, putatur esse incessus. Carere ma-
 nibus & pedibus dicitur, quod non opus ha-
 beat uel manibus uel pedibus, ad ea quæ sibi
 mandata sint, expedienda. Veteres Mercurij
 parentes natu grandiores pingunt, habentes
 testiculos sursum tractos et erectos. Iuniores
 autem et imberbes formantur, quasi testes ha-
 beant remissos. Quid sibi uolunt isto figmen-
 to? Quod in ijs qui prouectioris sunt ætatis,

ratio

ratio fecunda & perfecta sit, quæ quidem facile quæ proponit asequitur. In iunioribus autem & immaturis, eandem rationē esse imperfectam, & minus fecundam. Eius simulachrum in uis constituant. & hinc *ὁδοῦ*, quasi meliorem semper monstret uiam, & itinerantibus prosper sit, dicitur. Et *ἡγεμόνιον*, id est ducem eum appellant, quasi eius opera in re omni uti conueniat: & quasi etiam in deliberationibus & consultationibus in meliorem semper nos traducat sententiam. Etiam eius statuæ in solitudinibus ponuntur, quasi iftic sit quoque sanctē colendus. Ideo aut, quod communis tam deorum quàm hominū sit minister, si quis iter faciēs forte fortuna quid inuenit, consuetudo inoleuit ut inuētor exclamet, *Rei inuentæ partem etiam Mercurio competere*. Inuentionis enim adiutor est, cum sit uiarū præses. Proinde meritò acclamant, se rei inuentæ Mercurium participem facturos. Hinc Græci omnia quæ forte fortuna reperiuntur, *ἡγεμονία*, id est Mercurialia nuncupant. Statuis Mercurialibus accumulanti lapides. Quilibet namq; eorum qui eius statuā prætereūt, lapidem

lapidem adijcit. Causæ autē eius rei sunt plurimæ. Vna est, quod quilibet utile quiddam faciat, quod ad communē omniū spectet utilitatē, dū uia purgat. Altera, quod obtestetur Mercuriū lapidis adiectione, aut lapidis adiectione suū declaret in ipsum honorē, quasi nihil nūc occurrat quod offerat. Alia est, quod statuā Mercuriale prætereuntibus manifestiorē faciat, additione lapidū. Porro alia est, ut per lapides significetur, ex paruis & modicis partibus consistere orationem enunciatiuam. Ferunt Mercurium etiam mercaturæ existere deum. & meritò: est enim ementium & uendentium inspector. Emptiones namq; & uenditiones citra orationis præsidium contrahere nequimus. Hinc mercaturæ præses esse uisus est: & ἐμπολαῶν, id est mercatorum curam gerentem, & λεγολῶν, id est lucrosū, aut lucri authorem eum appellarunt. Lyræ inuentionem ei attribuunt, quasi concentus & concordie sit pater, quam dum homines tenent, certe foeliciter uitam transigunt. Quapropter creditur hominum animis concinnatum, sibiq; consentientem subijcere mentis habitum.

bitū. Volentes autem ueteres demonstrare, etiam in occulta uim eius porrigi, furem eū esse tradiderunt, & in fraudulēti Mercurij honorem templa statuerunt. Clamen enim hominem in iudiciū protractum oratione liberat, ueritatēq; persuasionē furatur. Hinc dicitur, quosdam furtiuis sermonibus uti. Siquidem hi soli sophistæ esse norunt, qui certam differendi habent methodum. Νόμος, id est legum antistes est, quod lex castigando ea imperet, quæ in ciuitate aut communionē aliqua seu facienda, seu uitanda sunt. Propter singularem eius concordiam etiam orationis cura ipsi cōmissa est. Simul cum Hercule in palæstris colitur, ut demonstretur, fortitudine utendum esse cum ratione & prudentia. Qui enim confidunt de sola corporis fortitudine, & rationē cuius beneficio artes sunt inuectæ, negligūt, bis inquam quis admodum conuenienter dicat, *Ναυμόνιε, φθίσεις σε τὸ σὺν μῦθος*. id

est, Diuine, tu te perdet
insania.

De

DE NAT. DEORVM.

DE FABVLIS ANTIQVITVS

traditis.

17

Purimas uariasq; de dijs fuisse apud antiquos fabulas, quarū aliæ a Magis, aliæ ab Aegyptijs, porro aliæ à Celtis & Afris, et ab alijs Græcis compositæ sunt, testimonio sint uel illa uerba, quibus (ut fingit Homerus) Iupiter Iunonem affatur in hunc modum:

Pectore adhuc memori retines ne, prioribus
annis

Quas mihi commissio dederis pro crimine poe-
nas,

Cū suspēsa polo super ardua nubila, longa
Fune pependisti, uinctas incude ligata
Ad plantas gemina?

Hæc certe profert poeta, quasi quoddam anti-
quæ fabulæ uestigium, quæ ita habet: Iouem
uinxisse Iunonem compedibus aureis. Aureis
uinculis constrictam esse Iunonem, ideo fingi-
tur, quod auri colorē astra præ se ferant. Pedi-
bus autem Iunonis alligasse incudes duas. In-
cudes sunt mare & terra, à quibus aer infe-
rior extenditur, ut neutram in partem abduci
possit.

possit. Meminit Homerus alterius fabulæ, iuxta cuius tenorem Thetis Iouem seruasse creditur. Poetæ autem uerba sic habent:

Cum reliqui uellent ipsum dii stringere uir-
clis,

Iuno, Neptunusq; deus, Pallasq; Minerva.
Apparet enim, utrunq; deum priuatis odijs ex-
timulatum, Ioui insidias struxisse, ut mundi de-
corum ædificium impedirent. Et sanè ipsorum
conatus processissent, si aquæ inualuissent, et
omnia in aquam fuissent conuersa: aut si ig-
nis longe lateq; regnasset, aerq; incensus fuisset.
Thetis autem, quæ quodammodo cuncta
permeat, nisi eam mauelis uocare diuinā pro-
uidentiam, centimanum Briareum, siue diui-
nā potentiā dijs opposuit. Vi aut huius poten-
tiæ liberè ubiq; uagātur exhalationes, quæ à
terra ascendunt, tanquam per multas manus
in omnia diffusæ & deriuatæ. Certe inquisi-
tione dignū est, num Briareus ἄρ' τοῦ αἰγέω,
id est auferendo, hoc nomen consequutus sit:
quasi sit Βογᾶ, id est uorago omnium mundi
partium. Aegæon nomen ei impositum est,
quod semper uirescat, & floreat. Haud enim
metuere

metuere debemus fabulas, quo minus omnia li-
bere interpretemur, etiam si interdum aliorū
nomina alijs applicanda sunt. Nec etiam si
quid ab genealogijs ipsorum parum recessit,
propterea putandum est minus ijs per analo-
giam respondere. A ueteribus etiam Chaos fa-
bula cōprehensum accepimus, cuius author
est Hesiodus. Post Chaos autem productū,
Terra, Tartarus & Amor prouenerūt. at ex
Chaos processere Erebus, et Nox. Aetheris
et Diei mater fertur Nox. Illud tamen nō est
omittendum, quod Hesiodus scribit, post Cha-
os demum Terram prodijisse, dum ait: Primū
quidem omnium factus est ille locus, qui Cha-
os nominatur, inter cælum & terram situs.
atq; deinde,

Ampla sinu Tellus, diuūm stabilissima sedes
Cunctorū, quotquot niueo lætatur Olympo:
Tartaraq; in magnis penetralibus abdita ter-
ræ!

(omnes,

Quiq; inter superos Amor est pulcherrimus
Artus qui diuūmq; resoluens atq; uirorum,
Consiliū prudens, mentēq; in pectore uincit.
Nati sūt ex Nocte Dies ac splēdidus Aether.

de amor-
prij. Apetimus
in dict. s. 100.
cupido.

C

At

At chaos et Noctē peperit, Erebiq; tenebras.

Terra facta est per conſeſſum, ſiue per e-
ius ad centrum ſeu inferiora receſſū : aer per
aſcenſionem exortus eſt : aer autem in tenuiſ-
ſimas partes dilapſus, euasit in ignem : mare
uero per exuſtionē, quod humor auidē è ter-
ra quaſi ſugendo extractus ſit, natum eſſe cre-
dendum eſt. Montes autem per terræ expul-
ſionem exorti ſunt, Noctis filius Aether eſt,
quia nocte propter claritatem aſtrorum con-
ſpicitur : præterea nec dies almus exoritur,
niſi prius nox receſſerit. Chaos eſt humor il-
le, qui mundi extruſtionē præceſſit, nomēq;
iſtud ἀπὸ τοῦ χυόμενος, id eſt fuſione traxit.
Vel ignis eſt καὶ ὁ, id eſt urens, ſiquidem ut
ignis in tenuitatem λεῖψυτος, id eſt diffuſus
eſt. Hoc autem uniuerſum quondā (ὁ πuer) i-
gnis fuit, certa q; mundi quadam conuolutio-
ne peracta, omnia in ignem denuo conuertē-
tur. Ignis extinctus tranſit in aerem, & aer
deficiens conuertitur in aquam. Aer ſecun-
dum condenſationem, ab eo quod recedit de
igne, ſubſtantiae ſuae partes recipit : aqua au-
tem quæ extenuatur, ſecundum relaxationē
ſubſtan-

substantiam suam nanciscitur. Rectè sanè dixerūt Veteres, post Chaos demum terram esse progeneratam: nec nõ & desiderabilia Tartara nascēdi ordine Chaos esse sequuta. Tartara uero prædictus poeta terræ conclaue nuncupauit, quod Tartarus statim à rerū primordio elegerit latebras. Vnà autem cum illis in lucem prodijt Erebus, qui est proprie ad generandum impetus. Alius enim ex alio nascitur, generationisq; uim sanè pulcherrima & plurima speculatione esse dignam existimandum est. Erebus ex Chaos prorep sit. Nominis aut ratio deducta est ἀπὸ τοῦ ἐρεπεδου, id est ab eo quod contegatur, et ab alio contineatur: sicuti & Terra confestim sibi conformem terram peperit. Quare autem? Vt terra sit Dijs beatis ueluti firmum & stabile domicilium, et supra ipsam astra semper motu ferantur, & beatum illud domicilium efficiant: siue ut sit tutum beatorum omnium receptaculum. Terra exhalationes plurimas fundens, enixa est cœlum. Cœlum enim communi uocabulo appellatur omnis tenuitas aeris, reliquorūq; elementorum, quæ circa ipsum uolitat. Terra

C 2 ram

ram procreauit Chaos. Aer enim, qui primo in altum sublatus est, relicto primogenio humore, obscurus & caliginosus erat. Deinde cum in tenues partes abiisset, in æthera & lucem conuersus est. Recte igitur dicitur, Æthera esse terræ sobolem. Terra quoq; montes & mare edidit, citra quotidianum amorē. Mare enim in concauitates montium terræq; concessit, mutationem sustinens. Montes autē, quod inæqualiter subsidere, hinc altitudines suas nacti sunt. His peractis, proxima est Titanorum generatio, qui sanè nihil aliud, quàm entium discordiæ esse, credēdi sunt, sicuti eas enumerat Empedocles, dicens: Inflationem & inflationis interitum, somnium & uigiliam, motū & motu carens, sapientiā & stultitiā, per quas huius uniuersi uarietatem omnem significat. Sermo ab antiquis Iapetus uocatus est, cuius industria uocem omnia alia acquisiuerunt, & per quem (ut uno uerbo dicam) sonus omnis contigit, quasi ἰάκκετός τις ὄν, id est uocalis seu sonorus existens. Aiuunt eum & Λοῖον nominari: ab eo enim quale quid dicuntur omnia entia, Nam Iones plerunq;

runque κ literam loco π usurpant. Forsan alia ratione $\lambda\omicron\iota\iota$ vocatur, quasi sit scilicet author $\tau\epsilon\lambda\omicron\epsilon\upsilon$, $\eta\gamma\alpha\rho\tau\omicron\nu\omicron\epsilon\upsilon$, id est cogitandi et sapiendi. $\lambda\epsilon\iota\omicron\varsigma$ autem nomē habet, propterea quod omnibus rebus imperitet, ipsæ aurum regantur, & dominio subiectæ sint. Hinc nimirum aries dux gregis idem nomen, ut $\lambda\epsilon\iota\omicron$ Græce dicatur, sibi uendicauit. Hyperion autem, quod quædam in supremo loco sita permeet. Oceanus, quod celeriter incedat: qui idem $\epsilon\kappa\alpha\lambda\alpha\epsilon\pi\epsilon\iota\tau\alpha\varsigma$ nuncupatur, quod eius fluxus sit tacitus & tranquillus, ut etiam solis motum representare uideatur. Dicitur idem $\beta\alpha\delta\upsilon\delta\iota\nu\varsigma$, eo quod uelociter moueatur. Thetis est, quæ rebus omnibus splendorem & puritatem infert: insuper quæ contrarias res mutuo & concordî nexu deuincit. Memoria eius potentiæ causa est, qua adiuti colligere & retinere possumus omnia quæ facta sunt. Themis est, cuius præsidio contractus celebramus & paciscimur, contractus pactaq; fide bona seruamus. Saturnus est ratio omnium conditarum rerum, sicuti prædiximus, & potentissimus est suorum liberorū

omnium. Simplicissimum autē eum finxerūt, quod post eorum, quæ diximus, generationem perstiterit, quasi & ipse in generationem cadat. Hesiodi de Saturno expositio perfectior est. Hic enim author quædam ab antiquis de isto deo desumpsit, iisdem autem quædam fabulosius addidit. Et secundum hanc rationem in theologia multa perierunt. Nos itaq, quæ maximè de dijs apud omnes in confesso sunt, in sequentibus trademus.

DE PROMETHEO. 18.

Scriptum reliquere antecessores nostri, Prometheus uniuersum genus hominū è luto finxisse. Intelligendum est itaq, seu hic sensus ex isto figmento petendus est, Prometheus esse dominatricem quandā totius mundi animæ potentiam, quam iuniores providentiæ nomine designarunt. Per hanc enim omnia condita sunt, tandem eiusdem ui etiam homines sunt procreati, cum ad hominis generationem iam à primordio rerum mundi constitutio accommodata foret. Dicitur Prometheo etiam cum Ioue quondā familiaritatem intercessisse. Et id ideo scribitur, quod magna providentia

uidentia multorūq; auxilio omne imperium opus habeat, imprimis tamen multā providentiam plurimorumq; auxilium Iouis postulare monarchiam. Afferunt eundem furto sustulisse ignem, et furto sublatū ignem tradidisse usui hominum. Quid sibi hoc uult figmentum? Nostra nempe intelligentia & providentia ignis usum esse inuentum. Ignē autem ē cœlo delapsū esse fabulati sunt, quia in cœlesti regione ignis abundat: siue quod inde fulmina proficiſcantur, quæ suo igne loca tacta incendunt. & huius causam rei etiam per uirgā insinuunt. Aiunt autem Prometheum in uincula datum, puniriq; quotidie ab aquila quæ ipsi us exedit epar. Hinc fabulæ; si corticē detraheris, apparebit iste sensus. Nostra solertia freti, simul cum prædicta commoditate etiam alijs subnixi, subimus etiā difficilima quæq; multisq; & grauissimis curis nos implicamus. Hinc fit ut uiscera nostra corrodamur, id est extenuentur, propter somni raritatem. Fratres Promethei iuniorē finxerunt Epimetheū, stultiorem quidem moribus. Stultus autē propterea inducitur, quod ordine præcedat pruden-

tia disciplinis & longarum, quæ accidunt
 cuilibet, experientia parta. Re enim uera re,
 Et habet adagium: Stultus post periculum sa-
 pit. Hinc etiam dicitur matrimonium contra-
 xisse cum ea muliere, quæ generandi ordine
 prima fuit. Quare autem hoc? Nimirum quod
 mulier natura imprudentior sit, & magis ui-
 deatur accepto periculo sapere, quàm pro-
 uidentia sua periculum anteuertere. Proditum
 est à quibusdam, etiam artium repertorem es-
 se Prometheum. Nullam autem ob causam
 aliam hoc traditum est, quàm quod multam
 solertiam & prudentiam artium inuentio sibi
 uendicet.

DE VULCANO. 5. 19.

Plurimi artium inuentionem Mineruæ
 & Vulcano adscribunt: Mineruæ, quia
 prudentia & sagacitas esse uideatur: Vulca-
 no, quoniam plurimæ artes ignis præsidio sua
 opera absoluunt. Nam Iupiter est Aether,
 pellucidusq; & purus ignis. Ignis autem, quo
 nos utimur, qui aeri commixtus est, dicitur ἡ
 φάεξ, id est Vulcanus, ἀπὸ τοῦ ἡφθαί, id
 est ab accēdēdo sic nominatus. Propterea nō
 ab re

ab re quorundam ueterum monumēta habēt,
eum ex Ioue & Iunone esse natum : quidam
autem putauerunt, eum ex sola Iunone partū
editum esse. Nam flammæ quodammodo den-
siores sunt, quàm ut ex solo & puro aere sub-
stantiam accepisse uideantur. Claudum aiūt
esse Vulcanum, uel ideo quod materiæ proces-
sum, illis qui concordiam rerum obscurare
uolunt, densiorem efficiat. Est claudicationis
& alia causa, nempe quod non possit quasi ci-
tra ligneum baculum incedere. Quidam clau-
dicationis hanc causam perhibēt, quod supre-
mus motus infimo ad alimētum sit inæqualis :
& cum tardior existat, eum claudicare cōfes-
si sunt. Fabulæ declarant, Vulcanum è cælo
in terrā deturbatum esse à Ioue. Quid sub i-
stius fabulæ ostentatur inuolucro ? Nempe
quod homines primam ignis, quo uti cœpe-
runt, scintillam ab ardenti collegerint fulmi-
ne. Nondum enim sua propria solertia inda-
gare potuerant ignium usum. Venerem ei in
uxorem collocarunt ueteres, eidemq; connu-
bio iunxerunt stabili unam è Gratiarum nu-
mero, Huius figmenti sensus est, ut opera arti-
ficum

ficum obtineant gratiam, sic etiam uenustatē
quandam siue Venerem in ipsis conspici. Aut
sensus alius est, nempe quod plurimus calor
iis insit, qui cupiditate quadam in opera Vene
rearapiuntur: etiam animalium omnium ex
calore proficisci uenereos actus. Ferunt Vul
canum, Martem, quem in adulterio cum uxo
re sua Venereprehenderat, uinculis ligas
se. Hæc enim fabula legitur apud poetam, qua
si sit antiquissima. Figmenti autem istius hæc
expositio est. Quoniam non per omnia in u
na eademq; sede morantur, prælium & uis,
lætitia & blandimenta, neq; etiam naturæ le
ge ista coniunguntur. Quoties itaq; contra
ria ista mutuo nexu copulantur, & in con
cordiam rediguntur, pulcherrimum quoddā
germen & nobilissimum hinc exoriri, pro
pter mutuam consonantiam, liquet. Vulcanus
perhibetur obstetricadi munere esse functus
apud Iouem, cum parturiret Mineruam. Vbi
enim Iouis caput fidisset, Pallas profiliuit. Ig
nis enim, cuius auxilio utuntur artes, cum ad
iuuasset humanæ solertiæ demonstrationem,
eam antea occultatam seu latentem, in lucem
produ.

produxit. Qui autem aliquid ingenij uiribus freti quærunt, antequam id inueniant, grauidi esse, & parturire dicuntur.

Minerva Iouis est intellectus, qui idem esse fertur cum prouidentia, quæ in ipso sita est. Hinc in honorem Mineruæ templa prouidentiae posita esse constat. Est è cerebro Iouis prognata, nimirum quod ueteres in ea corporis parte totius animæ regimen esse uoluerunt. Hanc sententiam tenent & iuniores. Quia suprema corporis humani pars, caput est, sicuti etiã mûdi pars summa existit Aether. et in capite sedē habet, corporis regimē et prudētia. Deorū aut uertex siue pars suprema est, iuxta Euripidē, lucens circa terrā æther. Matre aut carere notū est Mineruā, uel ideo, quod uirtutis generatio alia sit, quàm ut ex coitu producat. *μῦτις*, id est prudentiā cū deuorasset Iupiter, tandē Mineruā genuit. Siquidē cū prudentia et intelligētia polleret, sapientiæ & intelligentiæ principatum nulla alia ex re, quàm ex consultando, sibi peperit. Difficulter nominis *αἰθλῶας* etymologia, propter

propter uetustatem, inuestigari potest. Quidā
 Ἀθλῳάϋ, id est Mineruā, ἀπὸ τῆς Ἀθλῆς, id est
 colligendo, deriuāt, quasi omnia in unum col-
 ligat. Quidam adstruunt Ἀθλῳάϋ, id est Mi-
 neruam, quamuis mulier sit, tamen nihil θη-
 λύνει, id est effœminati & molliciei ha-
 bere: & hinc Ἀθλῳάϋ, quasi mollitie caren-
 tem, esse appellatam. Aliorum hæc nominis
 ratio est. nempe quod uirtus nunquam con-
 sueuerint θύνασθαι, id est turpiter seruire, &
 subiici. Nec desunt qui eius etymologiam ab
 Aethere petunt. Hinc ueteres uocauerunt
 eam Aetheroniam. Virginitas declarat pu-
 ritatem & mundiciem Palladis. est enim uir-
 tus pura, & ab omni humana fece segrega-
 ta. Fingunt eam armis instructam, & arma-
 tam descendisse in hanc lucem. Indicat au-
 tē hoc figmentum, quod prudentia præpare-
 tur & accingatur etiam ad maxima & diffi-
 cilima negotia. Nam milites armati plurimum
 nos iuuant. Hac causa moti ueteres, ei uirilita-
 tem & truculentiam affinxerunt: quod mul-
 tum uirilīs animositatis & truculentiae ipsius
 oculorū glaucus color repræsentet. Ferae e-
 nim ro-

nimrobustissimæ, ut sunt pardi et leones, glaucos habet oculos: quorū splendor tantus est, ut eos quis non facile ex aduerso intueri possit.

Quidam eam glaucis tradunt oculis toruam, quod referat aerem, qui & ipse glaucus apparet. Sanè perquàm probabiliter dicitur simul cum Ioue Aegidos esse particeps: quia nō uideatur differre à Ioue etiam in ijs, quibus ipse ab omnibus excellenter distinguitur, omniaq; potenter superat. Est autem ei Gorgonis caput, è medio deæ pectore linguam exrens. Quare hoc? Quod linguæ, id est sermonis usus, sit præclarissimum uniuersæ rerum dispositionis opus. Noctua & serpentes ei consecrati sunt, propter nominum proprietatis similitudinem: siquidem & ipsa non minus, ac prædicta alia, glaucos oculos habet.

Draco enim toruū tuetur, uigiliæ custodiæq; admodum accommodus perhibetur: insuper non facile capi potest. Hinc Homerus canit,

ὃ γὰρ πᾶν ὕχιον ἐὺ δὲ Βελήφορον αὖ
δρα.

Sunt qui eam nominant Atrytonam, ueluti à nullo labore τριβομένη, id est attrita: seu, quod

quod Aether nullo modo atteratur. Tritogē-
 niam uocant ideo, quasi consceleratis & im-
 puris hominib. *ἑγγυδοσῶν*, id est ingeneran-
 tē duo ista mala, ut fugere, perpetuoq; treme-
 re cogantur. nam bellum cū malitia suscep-
 runt. Alij autem putant sub hoc nomine con-
 tineri, philosophicarum quæstionum triplicis
 generis solertiolem, quā antiquitus extite-
 rit, correctionem. Nūcupata est *λῆσις*, ἀπὸ
 τῆς *λείας*, id est à præda. Hanc autem appella-
 tionem magis inde nacta est, quod opes popu-
 losq; incolumes conseruet. Hinc non dubita-
 runt eam constituere, et domiciliorum uitæq;
 præsidem, utpote quæ sit prudentia. Hanc ob
 causam dicta est *ἑγυσιπολις*, & *πολιὰς*, sicuti
 & Iupiter. Sunt enim Minerva & Iupiter
 urbium seduli inspectores, & conseruatores.
 Nomen Palladis habere fingitur, propter ui-
 rentem suam iuuentutem. unde etiam suū no-
 men *παλλικὴς* καὶ *παλλακὴς*, id est pellices
 consequutæ sunt. Est enim iuuentutis, saltare
 & adolescere. Collocatur autem in arcibus,
 ut ostendatur eos difficulter obsideri & ex-
 pugnari posse: aut quod eos qui fuga sibi cō-
 sulunt,

fulunt, inde conspicitur, & in sublimi loco
 constituat, secundū quod & ipsa natura pars
 est. Sunt qui eā ἀλαλκαμηνίδα & ἀγελή-
 δα uocant. illud nomen ἀπὸ τῆς ἀλαλκαῖς,
 id est à minando & ulciscendo deducentes:
 est enim ex seipsa ad ulciscendum & auxi-
 liandum satis instructa: unde & νίκη, id est
 uictoria appellata est. Hoc autem deriuatur
 ἀπὸ τῆς ἀγῆς, id est ab eo quod agat & ducat
 populos: siue quod nullo modo dometur ἀγέ-
 λαιος βοῦς, id est plurimis bubus, quas ple-
 runq; ei immolant. Tibiarum quoq; Mineruā
 inuentricem esse annotant, sicuti constat &
 reliqua praeclara, quae artes complectuntur,
 eam reperisse: unde & lanificij eam fecere
 antistitem. Abiecit autem tandem tibias, ut
 quarum cantus eneruent uiros, nec uiro de-
 corae bellisq; aptae esse uideantur. Oleum au-
 tem munus est, quod mortalibus dedit Miner-
 ua. Ideo autem Mineruae donū esse creditur,
 quod semper in uirore sit, glaucumq; colorem
 prae se ferat. Oleum adulterari nequit per al-
 lium humorem, uerum semper in sua sinceri-
 tate persistit, itaq; nō dissimile uirginitati est.

ἀρεα

ἄρσα δὲ, id est Martialis uocata est, quod sit
 dux quædam & gubernatrix bellorum, &
 propter iustitiam defendendam acriter pug-
 net. Efficacia enim, seu hominum uehemen-
 tia, est uirtutum omnium caput. Hippiam &
 ἵππων, id est equorum domatricem eam
 appellant, & δόρυξυΐτρα, id est hasta pun-
 gentem: alia etiam nomina plurima plurimi ip-
 si applicāt. Erigūt in eius honorem trophæa,
 quæ constant ex lignis oleaginis. In primis
 tamen uictoriam Mineruæ assidere tradunt,
 quod uincenti uictoriam tribuat. Alata fingi-
 tur, quod ea negotia quæ subit, quàm celerri-
 me procedāt, nec ullo modo impediri possint,
 Ferunt Mineruam in Gigantomachia aristeia
 consequutam esse: & hac ratione impulsue-
 teres, γιγαντοφόντιδα, id est Gigantum per-
 empticem, eam dixere. Verisimile namq; est,
 primos homines, qui è terra nati sunt, fuisse
 uiolentos & truces, & in se mutuis cædib.
 sæuissse, quod nondum dijudicare possent cō-
 munionis & societatis scintillam, quæ ipsis in
 erat, nec dum tamen in eis radices egerat. Dij
 autem, ueluti pungentes & admonentes, tan-
 dem

dem humanum genus peruicerunt. In primis tamen orationis diligentia & solertia eos debellauit, & iugo subdidit, adeo ut eos deturbarent & peremerint, id est in novos homines conuerterint. In alios enim transierunt homines. Hi enim, qui ex Gigantibus tandem sunt nati, à Pallade Minerva, id est à cognitione seu scientia ligati sunt.

DE MARTE ET ENNYO, SEU

Bellona. C. 21.

DI alij circa politica uersantur, nec tamen simili modo reipublicæ statum decorum, qui secundum rationem est, aut quem uera ratio dicat, attingunt. Mars autem & Bellona quodammodo turbulentiores sunt. Iupiter enim negotia facessit animalibus, dum eæ in concertationem deducit. Nec huiusmodi concertationes inutiles sunt, dum in eas deducuntur, ex hominibus. Prælium enim, quod constat uiris armatis, interdum excitat Iupiter, ut generositatem fortitudinemque mutua beneuolentia, quod uirtutis proprium est, prosequantur. Et propter hanc causam Mars Iouis filius esse putatur. Bellonam autem, seu Ennyo ipsam

D sius

sius alumnā quidam, quidam matrem, quidā
 filiā existimarunt. Differunt autem nihil.
 Ennyo est, quæ furorem & robur suppedi-
 tat praeliantibus. Vel sic dicitur, secundū be-
 ne ominandi morem, quasi nequaquam mitis
 & æqua sit. ἄγνος autē hanc appellationē ob-
 tinuit ab ἀγέειν & ἀνᾶγχειν, id est à tollēdo et
 occidendo: aut ἀπὸ τῆς ἀπάρας, id est à damno,
 quod dare solet: aut eum hoc nomine appel-
 lant blandiētes ἀπὸ τῆς ἀγῶραι, id est à concin-
 nando, & in concentum adducendo. Nā uis
 effectiuas res omnes in consonantiam redigit.
 Hinc tale quid habere ueteres dixerunt Har-
 moniam, quam ex Marte procreatam esse asse-
 ruerunt. Rectē etiam uocatur occisor, populo-
 rum interfectōr, iubilans, & furiosus. nam
 uox maxima, clamorq; inconditus edī solet,
 dum praelium feruet à pugnantibus. Vnde qui-
 dam ei asinos immolant, propter turbulentiā,
 & ruditus magnitudinem. Quidam uerò ca-
 nes ei sacrificant. Est enim canis audax, et, ex
 insidijs ut aliquē audacter adoriatur, idoneus.
 Honorari autem uel maxime à Thracibus &
 Scythijs, & ab istiusmodi gentibus fertur. A-
 pud

præd hos enim exercitium militare uiget, si qui-
dem inepti sunt ad disceptationes dirimendas
iure. Vulturẽ auem sacram esse Marti dicũt,
quod tales istic plurimæ uolitẽt aues, ubi stra-
ges hominumq; cædes futura est, quam cantu
suo prænunciant.

Sequitur ô puer, ut de Neptuno uerba fa-
ciamus. Prædiximus, ut suprâ habetur,
Neptunum esse eundem cum ea potẽtia et uir-
tute, quam humor continet. Idem autem nũc
latius exponendum est. Primò igitur Neptu-
num *φωτᾶλμιον* uocant. Nominis huius ra-
tio est, quòd omnia quæ terra profundit, hu-
moris ui & efficacia fiant. *ῥυοσίχθονα, σεί-
σίχθονα, ῥῖνοσίγαυον, τινάκτορα γαίην*, quæ
epitheta omnia terræ motorem significant,
hinc Neptunum appellant, quasi alia quædã
terræ motuum causa sit, quàm ea secundum
quam aiunt loca terræ cauernosa excipere
inundationes maris, & aliorum fluminum, æ
quarumq;. Spiritus enim qui in terræ uiscerib;
sunt, cum angustijs includuntur, exitum
querunt. Erumpentes autem, terram mouẽt,

& frangunt. Eruptio illa interdum mugitum
 edit, quæ ratio sanè in manifesto est. A quibusdam
 μυκητὰς, id est mugitor dictus est.
 Mare enim talem quendam sonum reddit. Hinc
 δάλασσα, id est mare sequentia epitheta ac-
 quisivit: ἡχησσα, id est sonorum: ἀγάσσωνος,
 id est ualde suspirans & ingemiscens: πολὺ
 φλοισβος, id est multifonum. Hinc certe Ne-
 ptuno taurorum sacrificia conueniunt. Sacri-
 ficiant autem eius in honorem tauros atros,
 propter maris colorem demonstrandum. Nā
 ferunt pelagi aquam nigram aspectu putari:
 & propterea νόαβρε κυανοχάτω, id est te-
 nentem cæruleum siue nigrum iubar, eum uo-
 citauerūt. Fingitur etiā ueste nigra esse indu-
 tus. Hinc ansam quidam acceperunt, ut flu-
 uios quoq; cornutos, & tauricum tuentes pin-
 gant, quasi uiolentum quiddam, & mugitum
 rapidus eorum cursus ostendet. Scamander e-
 nim apud poetam,
 Generosus ut quondam taurus.
 Quandoq; nominatur γαιήοχος, id est terrā
 continens, & θεμελιόχος, id est fundamen-
 ta tenens. Immolant autē ei talpas ubiq; qua-
 si in

Mamebū sicut
 lib. 3. cap. 8.

si in ipso situm sit, ut domicilia & ædificia,
quæ terræ insistant, non corruant, uerum fir-
ma permaneant. Tridentem autem loco sce-
pti gerit, nimirum quod piscatores, quando
piscibus insidiantur, plurimum tridente utan-
tur: aut quod trisulcum hoc instrumentum
admodum idoneum sit ad terram mouendam.
Sic enim scriptum est:

Neptunusq; manu gestans utraq; tridentem,
Cuncta foras protrudens fundamenta præ-
ibat.

Etiã aliquid secreti latet in Tritone: unde Am-
phitrite dicitur. Tritonis autẽ etymologia de-
sumitur nimirum & ἀπὸ τῆς τριτοῦς, id est à
fluxu: siue ἀπὸ τῆς τριτοῦς, quod tremere signi-
ficat, per antiphrasin. Triton autem biformis
est. Habet enim partem hominis, & partem
ceti. Quare hoc? Siquidem humoris poten-
tia partim quidem utilis, partim uero damno-
sa est. Nominant Neptunum ὀψύς ὀπρον, id est
spaciosum, seu pectore uasto, propter maris la-
titudinem. Sicuti dictum est:

Pelagi latissima terga.

Eadem ratio ei & hoc nominis imposuit, ut

D 3 nuncha

54 CORNVTI LIBER

nūcupetur Ὀυγυιῶν, id est late imperitās.
 Accedit huc, Ὀυβόας, id est late reboās. Ἰπ-
 πῶς αὖτ, id est equestris nominatur propter
 marinæ nauigationis celeritatem, dum in ma-
 ri nauibus nō secus ac in terra equis utimur.
 Hinc occasione sumpta equorum præsidem
 eum fecerunt iuniores. Quidam non cunctā
 tur eum νυμφαγέτλῳ, id est nympharum an-
 tistitem, & λενωχῶν, id est fontium præsidē
 appellare. Sunt enim Nymphæ potabilium a-
 quarū fontes: sic dictæ aut ἀπὸ τοῦ νεῖαι φαί-
 νεσθαι, id est quod semper recentes appareant
 & nouæ. aut ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι, id est quod
 semper luceant & splēdeant. Hinc etiā spon-
 sas nymphas dicimus, quod hætenus in pene-
 tralibus latuerint, et nunc primum appareāt.
 Eadem ratione proditum est Pegasum esse Ne-
 ptuni filium, sic ἀπὸ τοῦ πηγῶν, id est a fonti-
 bus nominatū. Hinc propter uiolentiam ma-
 ris, omnes uiolenti & præfracti homines, ut
 Cyclops, Lestrygones, & Aloides, Neptuni
 esse filij perhibentur.

De

Nereus mare est. Hanc appellationem traxit à τὸ τοῦ νεῖδος, id est à natādo, quod per ipsum mare natemus. Fingunt Nereum uirum esse senem. Causa est, quod cetera canicies aliqua in medijs fluctibus spuma ceratur. Nam Leucothoe, quæ Nerei filia est, tale quiddam indicat, quasi sit albedo spumæ.

Verisimile est Venerem nulla alia ratione in mari natam esse dici, quàm quod ea causa quæ omnia efficit, humorem & motum requirat. Vtraque autem hæc largissima habet mare. Hanc sententiam quodammodo tenere & assequi uidentur, qui eam Dianæ esse filiam commemorarunt. Est enim humor δῖος, id est splendidum quiddam & uiuidum. ἀφροδίτη autem est ea potentia quæ producit masculum & femellam: nimirum ideo, quod ἀφρώδην, id est spumantia sint animalium semina, hoc nomen obtinuit. Euripides autem eius etymologiam hinc deflectit, quod à Veneris capiti, sint ἀφρονες, id est stulti, insani, insipientes. Pulcherrima autem forma esse Ve-

nus prædita fingitur, quod hominibus don-
 uerit concubitus uoluptatem, longe quàm re-
 liqua alia experiantur, excellentiorem. Deco-
 ratur epitheto *Ἐρωδολῆς*, id est risu gaudēs,
 & quod libenter in risum soluatur. Causa ue-
 ro huius epitheti est, quod lætitia & risus fre-
 quentes circa uenerem actum uersentur, et
 ipsi sint perquàm familiares. Veneri autem as-
 sident Gratiæ, eiusq; comites sunt & asseclæ
Suadela & *Mercurius*. Quare autem? Quod
 hi qui amantur, oratione & gratia capiuntur;
 aut uoluptas, qua nos Venus in concubitu per-
 fundit, huius comitatus Veneri causa est.
Cythereæ appellationē inuenit, propter *λύ-
 σεις*, id est impregnationes, quæ concubitum
 sequuntur: aut quod plerūq; soleat *λαβῆναι*,
 id est immittere siue sedare cupiditates Vene-
 reas. Hinc Cytherorum insula Veneri sa-
 cra iudicatur. Eadem ratione & Cyprus ei
 consecrata est, propter nominis similitudinē.
 Alludit enim et ipsa ad dictionē *λύσις*, id est
 impregnationem. Paphus autem proprie Ve-
 neris sedes esse creditur. Hinc nuncupatur
Paphia, nimirū per defectum, ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 λίσκει,

Πιστευ, id est à decipiendo. Hesiodus enim resumet dolum ei assignat. Homerus autem : Colloquium blandum, quo fallitur et sapiens uir.

Cestus autem cingulum est, sic dictus, quasi sit *λενασίδι*, id est mirabili opere exornatus : aut quasi *δυναστίου*, id est ab eo sic appellatus, quasi stimulet in Venerem uariamq. ligandi et decipiendi potentiā habeat. Designatur et his tribus nominibus, *ὑπερίων* id est cœlestis, *παιδον*, id est uulgaris, et *παναίτια*, id est rerum omnium causa. Quid autem sibi uolunt ista nomina? Nempe quod Veneris potētia et uis, in cœlo, in terra, et in mari cernatur. Irrita autem esse, et nullis poenis digna Venerea iuramenta, ueteres fabulati sunt. Quamuis enim facilis sit ad sui copiā cuius faciendā Venus, attamen ad iuramenta eos compellit qui se ambiunt. Inter aues autem nulla æquē ac colūba, propter suam puritatem et amoris illecebras gaudet. Est enim admodum amabilis, ueriq. amoris propter osculandi morem symbolum. *Suem* autem, propter suam immundiciem planē auersatur Ve-

D 5 nus.

uerisimile est, ab inquisitione eorum quos amantes inquirunt. ἐραῦ enim, apud Græcos etiam inquirere significat, ut in hoc hemistichio:

ἄλλ' αὖτ' ὅτ' ἱππὸς ἐρέω, id est,

Ita, & equos eius quæras.

Hinc arbitror ἐραδυνῆ, id est scrutationem appellatam. Plures autem et uarij amores feruntur, propter amorum uarietatem, & quod per multos huiusmodi affeclas Venus, seu Venera uoluptas nobis erogetur. Cupido & ἱμε-

de amore
triplex, si pōi-
mus in dicitur.
cupido.

ρῶς, id est desiderabilis uocatur, ἀπὸ τοῦ ἱμερῶς, id est quod incitetur, et φέρει δαί, id est feratur ad fruitionē eorum qui sunt forma bona et liberali. Aut hāc appellationē consequutus est propter mētis extensionē, ἀπὸ τοῦ ἀναμυρεῖν δαί, id est quod amatores stultescant et delirēt, nec mētis amplius cōpotes sint. πρὸς ὅς, id est desiderii nominatur, ad imitationē osculorū figendorū, unde nomē suum naetus est papa. Aut πρὸς ὅς, siue desiderium dicitur Cupido, quod amatores multa & in hūc modum suos amores interrogēt: unde ueniāt, & ubi fuerint. Quidam putant hinc uniuersum

sum mundum esse amorem, pulchrum, uenustum, recentem; simul etiam omnium antiquissimum, multo igne utentem, uelocem, quasi instar sagittæ & auis uolucris motum suum peragat.

DE ATLANTE. c. 26.

HVnc uolunt dici Atlantem, quasi sine labore, & ἀταλας πόντος, citra molestiam omnia ea perficiat & absoluat, quorum ipse naturaliter causa esse fertur. Non secus etiam cælum suis humeris gestare dicitur. Habere autem fingitur columnas longas, quæ sanè elementorum potentiam & uires de notant, secundum quas quædam sursum, quædam uero deorsum tendunt. His enim lationibus duabus terra continetur. ἀλόφρονά eum uocant, ut qui de uniuersa rerum natura sedulo cogitet, eiusque partium omnium salutem procuret. Eum esse Pleiadum patrem testantur, uolentes indicare, quod genuerit astra, quæ πλείονα, id est plurima sunt. Eundem eum esse ueteres pronunciarunt cum Astræo & Athamante, cum Astræo, quod non efficiat ut hoc uniuersum subsistat, licet pulchro ordine

dine moueri uideatur, uerum quasi *ἀνῆκευγ-
τος*, id est irrequietus & quiescere nescius
quispiam sit. cum Athamante autem idem esse
creditur, quod nulli corruptioni sit mundus
obnoxius, uereq; absolutus et perfectus, mul-
tamq; *θαυμάσιος*, id est admiratione nō in-
generet, qui decentem ipsius dispositionem
considerare instituunt.

Talem quempiam & Pana esse non dābi-
to. siquidem & ipse cum hoc uniuerso
idem est. Inferior pars huius dei hispida est, et
hircum refert, ad designandam asperitatem
terræ. Superior autem pars Iunilis est homini.
nam æther, propterea quod in ipso ratio sita
sit, tenet totius mundi imperium. Lasciuum et
libidinosum eum fingunt, propter multas fe-
minum causas, & commixtiones quæ ex ipsis
fiunt. In locis desertis eum morari tradunt, ut
eius unitatem ostendant. Mundus enim est u-
nus, et unigenitus. Nymphas persequitur, si-
quidem gaudet exhalationibus, quæ ex humi-
do prodeunt, sine quibus impossibile est ut mun-
dus appareat. Indutus esse dicitur nebride,
aut

aut pelle pardi, tum propter pulchram rerum
 omnium uarietatem, tum etiam propter colos-
 res qui in mundo cernuntur. αὐτῶν cum ap-
 pellāt, siue quod à uentis omnibus perflatur
 αὐτῶν τοῦ σὺνιῶν, id est à flando: siue quod ad
 saltandi ritum sit minus aptus, & more rusti-
 corum qui politiorē musam non degustarunt,
 subsultet, αὐτῶν τοῦ σὺνιῶν, id est à saltando.
 Quod autem plerumq; in montibus & spe-
 luncis uersatur, factum est ut coronam ē pinū
 arbore sortiretur. Hæc enim arbor montanū
 quippiam & magnificum habet. Nihil pro-
 hibet quin etiam Panicos tumultus dicamus,
 qui subito & sine ratione certa exoriuntur.
 Sic enim interdum armenta et greges terren-
 tur, dum sonus quidam subitus ē sylua, aut ex
 antris, aut ex terræ uoraginibus affertur. Re-
 ctæ eum pecoris, quod gregatim pascitur, cu-
 stodem fecerunt: nimirū quod gregibus præ-
 sit. Fingitur cornutus, & bifidos habere pe-
 des, idem etiā aures eius prominētes nimium
 indicant. Fuerit fortassis hic et Priapus, cuius
 ui omnia in lucem prorumpunt. Sunt autē am-
 bo ē numero antiquorum dæmonum. & Pria-
 pun

pum fecundum esse asseruerunt, propter ea
 quæ speculatione naturæ, seu naturali de-
 prehenderant. Magnitudo autem membri ui-
 rilis, abundantem in eo membro seminalē ma-
 teriam significat. Omnigeni fructus quos si-
 nu gerit, indicant fructuum copiam qui intra
 terræ sinum statis temporibus & nascuntur
 & ostenduntur. Traditur esse hortorum &
 vinearum custos: est enim generantis ea ser-
 uare & tutari, quæ genuerit. Hac de causa eū
 Iouis seruatoris prolem esse quidam confirma-
 runt. Fertilitatis & mundicie indicium sunt
 vineæ: uarietatem autem et delectationem, et
 facilem generationem horti denotant: in pri-
 mis tamen, cum plerūq; tali ueste Priapus sit
 amictus. Falcem manu gerit, cuius usus est in
 amputandis uitibus. Falx autem indicat, eius-
 dem esse potentia aliqua producere, eadē pro-
 ducta denuò excindere & perdere. In sinu-
 tur quoq; per falcē eius, esse qui quid custodi-
 at, ut se armis accingat ad cautionē eius custo-
 diā. Bonus esse dæmō fingitur: & mūdus for-
 sa is bonus dæmō est, qui riget, & fremit fru-
 ctuū decora fertilitate. Aut bonus ille dæmō
 est

est anima mundi, quæ hoc uniuersum gubernat, & cui libet necessaria distribuit, & diuidit, quasi bonus sit Iuppiter distributor & diuisor. Artifex autem, & domesticorum seruator perhibetur ideo, quod honeste domū suā regat & seruet, seq. ipsum ut exemplū, quod imitentur; reliquis præbeat. Copiæ cornu, quod propria demonstrat eius prudentiam, significat eum omnia administrare, ut statis temporibus quæq. proueniant: & eius diligentiam non ad unum aliquod solum porrigi, uerum ad omnia protendi, & suo ambitu quàm plurima & iucunda uarietate respersa copiose & confertum suppeditet: & ea denuo depopuletur, ut ad laborandum iterum conuertat homines, quasi laborantes & non ociosos bona consequantur.

DE CERERE ET VESTA 26

Consequenter (ô puer) & de Cerere & Vesta uerba fundenda sunt. Vtraque autem non uidetur alia à terra esse. Hæc enim *ἑστία*, id est quod stet toto conserta; *ἑστία*, id est Vestam ueteres dixere: aut quod ipsi innitatur et insistat, tanquā in fundamento quo

Est Vesta.

to quodam, uniuersus mundus. Illam autem,
 quod instar matris pariat & enutriat omnia,
 Ἀνὰ τὴν γαῖαν nominarunt, quasi sit matrix ter-
 ræ, aut Iouis mater. Siquidē quæcūq; fundit al-
 ma humus, ea Iouis beneficio nostra sunt, ut
 inde comedamus et conuiuemur. Aut quod in
 terra δ' αἰὲρ, id est inuenire possimus, quæ uel
 maxime exquirimus. Vestā esse uirginē doce-
 mur. Quare autem hoc? Ut sciamus per istā
 Vestæ uirginitatem portendi, motum perpe-
 tuum & continuum nihil generare. & ideo
 à uirgine sacerdote custoditur & colitur. Ce-
 res autem nequaquam sterilis esse scribitur.
 peperit enim Coren, quasi κόρη, id est saturi-
 tatem: quæ ἰσχυρὴ materia est, qua nutrimur, &
 sariamur ad saturitatem usq;. Ignis autem per-
 petuus Vestæ dicatus est, quod uideatur plu-
 rimis et ipsam esse ens. nimirum ignis iste per-
 petuus Vestæ consecratus ostendit, ipsam es-
 se causam eius ignis qui in mundo est, quasi e-
 ius uir exortus sit. Est & alia causa perpetui i-
 gnis, nempe quod terra fœcunda mater sit ani-
 malium omnium, & suam uitam ab igne ha-
 beat. Forma Vestæ, sicuti picturæ indicant,
 E rotunda

rotunda est, & per medios collocatur humeros: siquidem & terra rotunda est, & in hūc modum conglobata ponitur: Vnde terra, quasi per imitationem, *χθών* dicta est, nimirū ἀπὸ τοῦ χεῖματος, id est à fundendo: aut ἔκ τοῦ χωρεῖν, quod capiat omnia. iuxta id quod traditum est,

ὅσος ἀμφοτέρων ὅδε χεῖται.

Vtrosq; hoc limen capiet.

Fabulantur autē eā primā & nouissimā esse factā: quia in eam à se facta resoluntur, & de nouò fiunt resoluta per ipsam. Hinc Græci ab ipsa sacrificandi initium fecere, & eadem sacrificiorum fuit finis. Coronas ei albas imponunt. Causa est, quod undiq; ab albisimo & candidissimo elemento cingatur & contegatur. Ceres autem, quandoquidem traditur segetem proferre, admodum propriè coronam aristas grauem gerit. Est enim perquàm necessarius homini uictus cicuratus, & non belluinus. Frumentum autē est ille cibus, qui præ reliquis animalibus homini datus est. Triptolemus uero Eleusinus fertur per uniuersum orbem disseminasse frumentum, cum uerberetur

à CERE

à curru Cereris, quæ uolantes serpentes trahebant. Videtur enim hic primus è numero antiquorum, omnia perlustrasse: & cū Deus largiore scientia eū imbuisset, intellexisse tandem quo pacto cū hordeo sit agendum, ut à paleis sit separandum, & ut sit terendū. Hinc & leuòs ad seminationem idoneus esse perhibetur. Hinc quoq; nomen accepit is, qui terit ἄλᾱς. ἄλᾱς autē dictio, si eam interprete-
 ris, hordeū significat. Eleusis autē locus est, ubi hordei usus primò est repertus. Ceres etiam nomē à loco traxit, ut dicatur Eleusinia, quasi istic planè inuētus sit cibus homini conueniens, qui sanè reuera beatæ uitæ hominibus causa est. Pluto traditur Proserpinam Cereris filiam rapuisse. Huius figmenti causa est, quod semina Cerealia ad tempus aliquod terra occultantur. Addita est & Cereris taciturnitas, & inquisitio filiae per totum orbem. Hinc fabulæ non dissimile est illud Aegypti, nempe inquisitus Osyris ab Iside, & tandem repertus. Cui respondet Adonis, quòd quotannis sex mensibus in terra lateat, et sex mensibus appareat. sic dictus ἄρ το ἄδλειψ, id est

E 2 quod

quod nos satiet Cereali cibo. Dicitur & porcos interfecisse, quia istud animal segetem depascere & uastare consueuerit. Aut istud animal designat dētem uomoris, cuius ope sulcis semina condere solent agricolæ. Aiunt autē Adonis uitam ita esse ordinatam, ut ex æquo nunc conuiuat Veneri, nunc Proserpinæ: quæ ratione uero id fiat, supra in ratione seminis explanauimus. Proserpinam quidam nuncupauerunt sororem Cereris. Huius appellationis causa est, quod sit laboriosa, & labores quoslibet fortiter tolerare possit: aut quod omnia strenue perferat. In eius honorem solent homines sibi ieiunium imperare, aut quod eā ieiunijs honorent ritu quodam quem ipsa dicitur: aut quod uelint abstinere diurno temporis spacio à muneribus, quæ à Cerere acceperint: aut caueant, siue euitent annonæ caritatem, quam quondam immittēte Cerere, grauius experti sunt. Vbi primum autem terram cultu repetierunt, semenq; sparserunt, pars debitorum, quæ sibi tempore famis contraxerant, abolita est. Quapropter eo tēpore, quo sementē homines faciunt, eam colere solent.

Verno

Verno autem tempore, Cereri cespitē et herbas sacrificant, multis cum iocis & gaudijs, cernentes omnia uirescere, & magnam fertilitatis spem præbere. Hinc Pluto, id est diuitiæ, Cereris filius esse putatur. Bene nanq; dictum est,

Inter diuitias rerum pars optima, stulte,
Hordea sunt, & farra.

Et sanè quodammodo laborare inopia earum rerum quæ ad uictum pertinent, contrarium est diuitijs, ad quod respiciens Hesiodus, sic canit:

Sis operi intentus Persa, quo dira fames te
Oderit, atq; Ceres deamet redimita coronis.
Immolant autem Cereri admodum cōuenienter suæ prægnantes, propter terræ fertilitatem, & facilem conceptum, & absolutam maturitatem. Offertur Cereri etiam papauer. Ratio autem oblationis est talis. Papaueris rotunditas & globus, terræ formam, quæ sphaerica est, repræsentat. Papaueris autē inæqualitas, indicat terræ ualles, & montium cacumina. Interiora autem papaueris, similia sunt arboribus & cauernis terræ. Per semina in-

E 3 . numerabi-

numerabilia terræ fœcundam generationem
intellige. Propter terræ fertilitatem cessarūt
mortales dubia & minus sufficientia alimen-
ta habere. Hinc etiam quædam seponunt, ut
famem anteuertant, & recenti frumento ue-
scuntur. Iuste sanè quidam Cererem iuris au-
thorem, legumq; conditricem dixerunt. Quæ
propter eam *διομοβέτλω*, quasi legumlatri-
cem nuncupant, cum quidam non rectè hanc
nominis etymologiam *ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀνδρῶν*, id
est quasi frumenta seponat, deducant. Morta-
les cœperunt mysteria in eius honorem cele-
brare, incumbentes inuentioni earum rerum,
quæ ad uitam bene transigendam sunt utiles,
gaudentesq; panegyri ista mystica, ut testimo-
nio quodam, quod desierint mutuò propter uī
etū et necessaria digladiari. *μυσία* enim satue-
rari significat. Haud à uero abhorret, hinc
mysteria esse appellata. Propterea à quibusdā
Mysia uocatur.

DE HORIS.

Non dissimilatione motus Iupiter fer-
tur ex Themide sustulisse Horas, à qui-
bus omnia bona, quæ nobis adsunt, custodiun-
tur &

tur & seruantur. Vnam Eunomiam uocant, propter æquam earum rerum, quæ nobis obueniunt, distributionem. Alteram δίκην, id est ius, seu iustitiam uocant, quod iure contentium lites dirimat. Tertiam uero εἰρήνην, id est pacem nominant, quasi ratione & non armis lites consopiat. Nam ueteres etiam rationem pacem esse dixerūt. πόλεμος autem, id est bellum, nomen inde habet, quod plurimi in bello prælijsq; occumbant, & desiderantur. Aut nomen id acquisiuit ἀπὸ πωλομαίας, id est quod soleamus niti dolo & fraude, ut aduersarios nostros uincamus.

DE BACCHO. 30.

Secundum quandam rationem reconditã etiam Bacchus pacis nomen meretur: circum namq; plantarũ & arborum tum præses, tum dator existit. Propter has enim conseruandas, fœdera ineuntur. Nam hostium arbores cæduntur: quod ut euitent, ad fœdera sancienda conuolant. Dum autem alma regnat & candida pax, conuiuiorum celebriates, quæ postulant necessario uinum, feruēt. Vinum autem uocatur δίνος, siue δίνου.

E 4 §

ξΘ, quasi aperiat nos: siue *διαλυσο*, id est
 quasi suauiter in nos transeat, iucundeq; illa-
 batur: aut *διαλυσος*, literarum cōuersione,
 α in ο & λ in υ, id est quasi nos soluat. Hac no-
 minis ratione eum Alysium & Lyæū cogno-
 minarunt, quasi dissoluat & abigat curas om-
 nes. Quidam nomen hoc inde deducūt, quod
 in monte prima Bacchi opera prouenerit ui-
 nea, & sic in consuetudinem uulgi abiisse. Di-
 citur Bacchus ui ignis partu esse expulsus:
 per quod significatur uini calor & potentia,
 qua homines incendit atq; inflamat. Habet
 enim uinum (ut testantur poetæ) æquale cum
 igne robur. Insutus est femori Iouis, ut partus
 immaturus ad maturitatem & perfectionem
 ueniret. Quid sibi uult hoc signum? Quod
 uinum pedibus, qui per fœmora significatur,
 calcatum, ad perfectionem festinet. Prima e-
 nim botrorum digestio & concoctio non est
 usui idonea. ubi aut pedib. calcati fuerint, pro-
 manat uinū, & perfectionē accipere incipit.
 Prima uini cōcoctio et digestio est, quæ fit tē-
 poris ratione per calorem solariū radiorū fer-
 uente æstu. Secunda est, quæ fit pedum mini-
 ste-

sterio per calcationem, quæ uinum è botris elicitur & exprimitur : quasi id necessario femorum ui contingat. Bacchus & Bromius dicitur, quod hi qui uinum calcibus expresserunt, eo utantur primi : aut, quod uinum, ubi ad ebrietatem usq; biberint, tandè ad iocos in conuiujs profiliant (sic mallet legere : tandem ubi turbas procedente ebrietate dederint, in uincula istis in locis rapiantur.) Demetria autem & furoris symbolum sunt, Satyri: sic dicti ἀρχὴ τοῦ σατυρῶσαι, id est quod rideant instar canum ora distendentes. σακχῶδι δὲ, id est Salijs, ἀρχὴ τοῦ σκαίρειν, quod saltare & tripudiare significat. Sileni autem nomen acceperunt, ἀρχὴ τοῦ σιλᾶναι, id est quod cōiicijs proscindant quoslibet. At Senidæ nomen nacti sunt ἀρχὴ τοῦ σενῆναι, id est impetu ruere, impetu ferri. Per hæc omnia tanquam sub ænigmatē declaratur, quàm effœminata & mollis sit compotantium & ebrietati operam dantium sapientia. Huius rei manifestandæ gratia inducitur muliebri forma, & cornua ei attribuantur, ut corniger dicatur. Quare autem? Quasi uires omnes omneq; robur ebrj planè

E S ener.

eneruati amittant. Interim tamen, cuius cornua argumentum sunt, ui utuntur, impetuq; ruunt, retentuq; sunt difficiles. Vestitus uarietas autumnii speciosam uarietatem ob oculos ponit. Simulachra Bacchi pleraq; ponuntur nuda, ut ostendāt morum detectionē, quæ in comotationibus, ubi plus satis adbibitur, accidere solet. hinc uinum Græcis uerè aī-
 & dicitur. Interdum etiam ex meri liberiore potu uaticinia excidere consueuerunt. Ad designandos ebriorum tumultus, commodissime cymbalorum & tympanorum adhibetur sonus, quæ ad celebranda orgia afferunt. Tibia autem in usu est apud plerosq; quando uuas decerpūt, botrosq; colligunt. Thyrsus in dicio est, pedes ebriorum non suum facere officiū, propterea desiderari à quibus fulciātur. Nec desunt thyrsi, qui occulta hastilia continent, quasi raro dilabantur conuiuia, quibus copiosus præest Bacchus, citra calamitatem aliquā, & uulnera, in quæ contumelijs prouocati & furore excitati ferantur. Hinc Bacchus appellatur Mænalus: et mulieres, à quibus colitur mænades, iuuentutem & senectutem

tem refert Bacchus, quasi unum omni aetati sit accommodum; iuuenibus id bibentibus largius & abundantius, nec sine tumultu: senibus autem suauius, & maiore cum iucunditate. Comitum autem Bacchi quidam traduntur cum Nymphis concubuisse, magna cum suauitate: quidā uero Nymphas ad concubitū sollicitare finguntur iocis, et etiā uim nymphis facere interdū. Figmenti huius causa est, quod uinum, si admisceatur aqua, atile & salubre sit. Currui Bacchi iunguntur pardi, eundēq; quidam pardi sequuntur. Hoc fit aut propter uarietatem colorum: nam Bacchus ipse indutus est nebride, eademq; uelatae sunt Maenades. aut ut demonstretur, nullius hominis mores adeo esse efferos, ut non queant moderato uini potu mitescere. Hircus Baccho immolatur. solet enim hoc animal uineas & ficos uastare. Propterea caprum excoriantes, in utrem insiliunt per Atticos uicos rustica iuuentus. Aut gaudet nimirum tali sacrificio, cū & ipse hircus esse feratur. et hac eadem de causa, & asini in eius solennitatibus frequentes sunt. Priapi, seu Phalli Baccho cōsecrantur,

&

& ordines ducuntur. Habet enim naturalem
 quandam vim ad amicitias conciliandas ui-
 num. Quapropter quidam inebriantur in ho-
 norem Bacchi & Veneris. Ferula autem, quā
 manu tenet, per obliquitatem articulorum no-
 dosam, significat titubantes ebrios hinc inde
 uacillare: præterea indicat eosdem esse & ce-
 leres, portatuq; faciles. Nec non eiusdem uir-
 gæ articuli declarant ebriorum loquacitatē,
 quasi articulatam esse. Mænades uagantur in
 montibus, & solitudinem complectuntur a-
 more. Quare? Quod non in urbibus, uerum
 in agris uinum nascatur. Bacchus etiam Di-
 thyrambus dicitur, quod aperiat, ubi plus sa-
 tis biberimus, animos nostros, & quasi per du-
 as ianuas eloquamur, & ostendamus ea quæ
 celandæ erant. Aut huius nominis ista causa
 est, quod merum impellat homines, ut in ia-
 nuas ascendant, inde quoq; interdum decidant,
 & fores effringant, & repagula concutiant
 infringantq;. Triumphus, qui deuictis hosti-
 bus agitur, hoc nomen sortitus est ἀπὸ τοῦ
 ὀποῖν, id est ab accinendo, & ἀπὸ τοῦ ἱαμβί-
 ζειν, id est à iambis canendis, aut à iocando:
 siquidem

siquidē in triūphis solent plurimis uti anapæstis, iocātes . Pica avis garrula Baccho cōsecratur, et Βασαῖρραῖαυ eam ἀπὲρ Βάκχου, id est à garriēdo, & εἰσαφίωτλw, id est ab eo q̄ rixas et contentiones pariat, appellant. Quia autem fuit Bācchus in re omni excellentissimus, non defuerunt qui affirmarent eum esse ducem in re militari optimum . Primus adeo triumphum, qui deuictis agitur hostibus, duxit. Hædera Bacchi caput cingitur, quòd ea non admodum dissimilis sit uiti: insuper quod & hæderæ baccæ respondeant botris. Solet hæc eadē sternere arbores, serpēs per ipsas, & implicatis firmioribus ramis . Thymelicis cantilenis colitur Bacchus plurimum, quia istæ conuiujs familiares sunt, cantilenæ scilicet, & cythara. Sunt enim hæc duo conuiujs anathemata. Perhibent Bacchum à Titanis membratim discerptum, & integritatem totius corporis compositum à Rhea recepisse. cuius fabulæ hic sensus est: Agricola, qui & Titani, sunt terræ iumenta. Isti confuderunt botres omnes in unum, deinde eosdem calcando ruperunt, Bacchiq; membra fregerunt.

Hæc

Hæc eadem confluxus musti in unum restituit, & unum ex omnibus botris corpus constituit. Fabula uero poetæ, quæ testatur Bacchum quondam fugisse Lycurgi insidias, & in mari à Thetide esse seruatum, clarum sensum habet. Nutrimenta & crepundia Bacchi, uinea sunt. Vineas omnes Lycurgus, cum uindemiator foret, botris spoliavit, eisdemq; ornatum omnem ademit. Deinde uinum aqua dilutum salubre homini potum extitit. Et hæc de Baccho.

DE HERCVLE. 31.

fratris pithagoræ in epistola prima libri non suam epistolam s. greg. g. calduo sintagmate de diuinitatibus cognominibus.

Hercules est ratio in omnia diffusa, secundum quam natura fortis & firma; inuicta que & sine fine generans est: est quoq; eadem potentia, quæ omnibus uirtutem & robur tribuit. Hæc autem fortitudinis ratio nominatur Hercules, nimirum quod in Heroas maxime profiscatur, quasi ipsius sit *ἀλκιμότης*, id est gloria illustrare eos, qui quid insigne & memoratu dignum fecerint. Veteres enim Heroas appellabant eos, qui forti essent corpore & animo, & ideo diuini generis eos participes credebant. Hanc sententiam

tiam nec iuniores respuunt. Istud enim no-
men, cum eo dignum deus censeret, meruit,
quamuis Alcmenæ & Amphitryonis filius
foret. Opera autem, quæ singulatim He-
ros ille fecit, indicatu difficilia sunt, propter
historiæ, quæ de ipso habetur, uarietate. Cla-
uam & pellem leoninam historia uetus Her-
culi attribuit. Cum enim dux bonus foret, et
multæ regiones terræ ipsius uim essent exper-
tæ, certe non fit uerisimile, quod nudus et cla-
ua sola armatus terram peragrauerit. uerum
sciendum est, eum hisce non secus ac insigni-
bus post mortem suam esse condecoratum, ab
ijs qui eius auxiliū salutare senserant. Vtrum-
que enim fortitudinis & generositatis signū
est. Vt enim hic robore feras omnes excellit,
ita ualidissimum telum est claua. Fingitur esse
sagittarius ideo, quod omnia permeet uis illa,
secundum sagittarum iaculationem, quæ &
ipsa ad omnia penetrandū uehemens est. Hu-
iuscemodi armis munitum & instructum mi-
litem, quis in aciem descendere dubitabit?
Proprie autem admodum tradiderunt Coi
Herculem cohabitare Hebæ, id est pubertati,
quod

quod sit mēte perfectissimus. Vt enim si quid laboris suscipiendum est, manus iuuenum sunt firmiores & ualidiores: ita si quid consilijs faciendū est, lōge præstantiores sunt senū animi. Suspicio autē nō alienū esse ab Herculis uirtutibus, quod seruierit Omphalæ. Veteres enim hoc figmento docere uoluerunt, etiam fortissimorum esse, ut se rationi subijciant, & ea quæ ratio imperarit expedienda esse, & si muliebrius quiddam & mollius secundum naturalem speculationem bulla incidat, quam non aliud ab Omphale appellare placuit. Duodecim autē labores, quos subiens absoluit, uidentur non inconcinne traduci in Herculem, sicuti Cleanthes fecit (sic legerē, quos Cleanthes conscripsit). Non enim existimandum est, hunc ubiq; senem fuisse nugatorem, & delyrum.

DE APOLLINE ET

Diana.

32.

Consequenter quidem, ô fili, Appollinem esse solem, Dianam uero Lunam existimato. Nani hac de causa uetustas utrisq; sagittas tribuit, quasi indicare uelit radiorum utriusq;

*Diodorus sic
luc*

utriusque in longum proiectionem. Apollo
uocatur Hecatæus, Diana autem Hecate no-
men sibi assumpsit, quasi ἑκαθῶν, id est à lon-
ge ad nos usq; lucem demittant. Vnde non ab-
re utrisq; hoc nomen inditum est, ut dicantur
ἑκατηβολοί, id est quasi à longe ad nos usq;
radios suos iaciāt. Quidam istorum nominū,
nempe Hecatæi & Hecates, aliam assignant
etymologiam, tanquam uterq; sic sit dictus be-
ne ominādi gratia, quasi stulta mortalitas sup-
plex precetur, ut uterq; sit faustus nobis &
propitius, nec damnū aliquod det. Solent e-
nim hæc cœli numina, interdum aerem cor-
rumpere, pestemq; inducere miseris mortali-
bus. Vnde ueteres non inconuenienter sagit-
tas ipsis assignarunt, ut etiam poeta attestari ui-
detur, cum inducit Achillem cōsulentē, quæ-
rendum esse uatem,

Qui dicat, tantum cur irascatur Apollo.

Huius rei gratia sunt qui censent, bene omi-
nandi causa Artemida dictam esse Dianam,
ἀρχὴ τοῦ ἀρτὲμῆος ποιῆν, id est quod sanos effi-
ciat. Apollinem autem id nomen ideo possi-
dere, quasi ἀπολύνοντα, id est liberantem

F nos

nos morbis . aut ἀπελαύνοντα , id est quasi
 morbos à nobis abigat et fuget . aut ἀπολλύν
 τα , id est interficientem & necantem nos.
 Hinc & Pæon, quasi medica facultate sit in-
 structus, dicitur . Quidam Apollinis etymo-
 logiam petūt ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι, id est ab ab-
 luendo . Nam eum qui semper faciem mundi
 renouet, & abluat, talem esse . Vndiq; enim
 & indesinenter humorem haurit, eūq; æthe-
 ri reddit . Forsan non absurda fuerit etymolo-
 gia, si quis sentiat Apollinem sic esse dictum,
 ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς καὶ λυεῖν, id est quasi ad simpli-
 cia redigat & dissoluat ipsam substantiā : aut
 quod uerius est, quasi dissoluat tenebras . Per
 quam proprie autem eos fratres esse perhi-
 bent, propter formæ similitudinem, propter
 motum utriusq; uniformem, propter potentiā
 similem quam habent ad enutriendum et alen-
 dum ea quæ è terra enascuntur . Tradunt A-
 pollinem esse uirum ideo, quod ignis est res
 quædam feruida, & ad agendum efficax . Dia
 nam autem aiunt esse mulierem, quasi hebetio-
 rem & infirmiore potentiam teneat . Pube-
 rem ætatē habet Apollo . Quotquot enim in
 ista

ista ætate sunt, forma præditi sunt pulchriore
quàm ulla habeat ætas. Præ cæteris aut quàm
conuenientissimè ei hæc epitheta adscribunt,
ut eū appellitèt χρυσόμαυ, id est aureo ca-
pillitio insignem, respectu solarium radiorū.
et ἀκτινομαυ, id est intōsum. Est enim Phœ-
bus uultu aureus, siue facies eius auro radiat,
estq; extra omnia propter suam munditiem et
puritatem positus. Sunt qui ipsum et Delium,
id est manifestatorem, & φαναϊον, id est illu-
minatorem nuncupant. Delium quidē ἀπὸ τοῦ
δελῶδης, id est ab eo quod omnia manifestet:
φαναϊον uero, ἀπὸ τῆς φωτιζέσθαι, id est ab eo
quod lumine suo omnia lustret. Hinc in hono-
rem Apollinis Anaphæi, qui omnia in lucem
protrahit, templum excitatum est. Hinc De-
lus, & Anaphe, insulæ sacræ Apollini esse
putatæ sunt. Propter prædictam rerum mani-
festationem, etiam uaticinandi scientia in i-
psum relata est: & uaticinium Delphis reper-
tum, appellarunt Pythium, quod homines eō
proficiscantur πυθάνειν, id est sciscitatum
de rebus suis. Locus ille terræ umbilicus uo-
catus est, nō quod terræ medius sit, sed pro-

F 2 pter

84. CORNUTI LIBER

pter ὀμφω, id est uocem diuinam quæ ibi red-
ditur. Obliqua autem, et intellectu difficilia,
ambiguaq; cum forèt oracula, quæ reddebat,
ὀβίς, id est obliquus nominatus est. Forſan
hoc nomen sortitus est propter obliquitatem
cursus, quem per Zodiacum facit. Musicū eū
eſſe et citharædum fingunt, quod debita men-
ſura feriat, & regat omnes mundi partes. nec
non efficiat, ut mutuo concentu cum omni-
bus ſuis partibus conſentiens & concinnus
ſit mundus, nulla diſſonantia apparēte: quod
quidē cernitur, dum quaſi in rhythmo mutuā
temporum conſonantiam & commenſuratio-
nem conſeruat: & quod animalium uoces,
quæ cum ab inanimatis redduntur, ſoni appel-
lantur, ad noſtras aures dirigat, iſſdemq; in ſi-
nuet. Ab hoc principio, ſiue ab hac cauſa Mu-
ſarum antiſtes & epiſcopus dictus eſt, & io-
cos cum Muſis celebrare creditus eſt.

Eximij cantu, Muſis & Apolline nati
Sunt, decoratq; ipſos in terris regia uirtus:
inquit Homerus. Hinc cygnus Apollini ſacer
eſt, quod ſit uocaliſſimus, et omnium auiū can-
didiffimus. Coruus autem ab ipſo alienus eſt,

umc

cum etiam ipso colore impurus sit, & prophanus. Daphne autem, id est lauro, licet funesta sit, attamen ea coronatur. Causa est, quod ea arbor mortalibus sit benefica, & semper in uirore sit. Laurus facile incenditur, & ad purgationes in primis idonea est. Quapropter non immerito dedicatur flagrantissimo & mundissimo deo. Forsan Daphne, id est laurus propter nominis etymon, quasi τῷ δίαβαινειν, id est transiendo, oraculis dedicata est, quasi oraculis reddendis apta sit, et conueniat. Tripus autem Apollini consecratus est, propter ternarij perfectionem. Plurimum autem potest propter circulos tres alternatim positos, quorum unum secat sol means per annum cursum, reliquos autem duos attingit. Quoties pestis ingruit, primo et continue iumenta moriuntur, ipse autem ea pascere aggreditur, & sanare. Quapropter pascuorum curam ei ueteres assignarunt, nominantes eum Lycium, & λυκοκτόνον, id est luporum interfectorem. ἀγρεὺς, id est uiarum & uicorum praeses putatur, quod uicos et uias luce sua illuminet, & propterea in uijs ei statuae ponuntur. Exoriens namque eas

Luce sua illustrat atq; implet, ut etiā huius rei
cōtrarium in isto carmine comprehenditur:
Sol occumbebat, tenebræq; per omnia fusæ
Lumine priuabant uicos.

Ἀεχυνόγιος, nugatorem & congerronem eū
nuncupant, quod interdū homines inter se
confabulentur & colloquantur, noctu autē
fileant et conquiescant. Pæana eum nomināt
per antiphrasin, expetentes ut propitius sit
mortalibus, arceatq; morbos: ne uē aerem qui
per ipsum exhalatur, inficiat & corrumpat.
Siue quod aer propter temperaturam cœlestis
ambitus ita præparetur, ut salutis & sanita-
tis prorsus author esse iudicetur.

DE AESCVLAPIO. C. 33.

Hinc rerum ordinē sequenti ueteres, Ae-
sculapium Apollinis filiū dixere, quod
primus uideatur medicam facultatem homini-
bus demonstrasse. Necessitas enim requirebat,
ut numen aliquod eximie isti & præclarissi-
mæ facultati constitueretur, quod ipsi præes-
set. Aesculapius autem dictus est ἄσκληπιος
ἀνὰ ἰατρικὴν, id est ab eo quod in-
cassetur, & in aliud tempus reijciatur mortis
accessus.

accessus. Hinc factum est, ut serpentes Aesculapio consecrarentur, quod hi qui medicina utuntur, nō dissimile quippiam à serpentū natura patiantur. Renouantur enim exactis morbis, & quasi senectutem exuunt. Simul etiam attentionem & diligentiam, qua plurimum opus est medico in curationibus, serpentes designant. Habet etiam quiddam mysterij Aesculapij baculus, qui significat, nisi talibus inuentis confirmaremur, citius quàm oporteret, impingentes in aduersam ualitudinem incidere mus. Ferūt Chironem educasse Aesculapiū, medicinam autē esse edoctum ab Hippione, quod nomen non otiosè in fabulā hanc transfatum est. Significat enim cicurationem perturbationū, dolorumq; sedationem, quæ contingit per lenitatem medicamenti.

SEORSIM QV AEDAM DE

Diana. - 34.

Diana & Lucifer nuncupatur, quod & ipsa splendorem emittat, cælumq; aliquo modo lumine suo illustret, imprimis quando in plenilunio est, id est tota apparet. Auxiliary, id est Dictinnam ideo eam uocant, quod

F 4 : etiam

etiam usq; ad nos radios suos promittat & iaciat. Nam *διῆκναι* significat *βάλλειν*, id est iacere & mittere. Aut *ἀπὸ τοῦ διῆκναι*, id est ab eo quod uis eius atq; potentia permeet atq; peruadat omnia quæ supra terrā sunt, ὡς *διεκτινὺς αὐτὺς ὅσους*, id est quasi omnia peragret. Fingunt eam esse uenatricem, & *θηροκτόνον*, id est ferarum necatricem, *ἐλαφιοβόλον*, id est ceruorum iaculatricem, & *ὄρεσιφοίτον*, id est montiuagā. Quid sibi uult hoc figmentum? Aut quod in feras nocumenta, quæ ab ipsa descendūt, transferre uoluerūt: aut declarare, quod maxime noctu cernatur & appareat. Plurimum autem silentiū nocte ubiq; sentitur: imprimis tamen in mōtibus, et in solitudinibus, noctu silentium magnū est. Propterea non ab re, in primis cum & uenatrix, & sagittaria, seu iaculatrix quædā pute tur, in huiusmodi locis morari dicitur. Nec ab his abludit seu dissonum est, quòd canes consecrantur Dianæ, cum sint aduenationes idonei, & ad uigilias nocturnas latratusq; nati. Venatrix esse hinc censetur, quod non cesset, nunc persequens, nunc fugiens solē, deinde

inde Zodiacum accedens, & celeriter cum signis coiens. Venatio enim ueluti proprium quoddam, sibi celeritatem uendicat. Cum autem omnium siderum, quæ in cælo sunt, terra sit proxima, nihilominus eam circa polos conuerti dixerunt. Non autem alia est ab Hecate. Triformis dicitur, quod tres formas generalissimas ostendet, modò curuata in cornua, modò æqua pòrtione diuisa, modo sinuata in orbem. Hinc etiam Triuia nominata est, putaturq; uiarum esse præses, quod ternam accipiat mutationem, dum Zodiacum perambulat. Sol autem cum interdum solum conspicitur, ipsa autem noctu uideatur, accidit ut eam *νυχιά*, id est nocturnā, et *νυκτιπόλο*, id est noctu cursum suum peragentem, & terrestrē eam appellarent. Et simul cum ipsa cœperunt colere deos terrestres, quibus cœnas apponunt. Finxerunt quoq; ueteres lunā pollui, et id eo quod polluat & prophanet, nō secus ac mortui. Testantur etiam Dianam operam suā præstare sagis, & è cælo ad domos deduci. Additū est, ipsam luctu & cæde gaudere plurimum. Hinc quidam moti, ut eius numen pla-

E 5 carent,

carent, sanguine humano, hominumq; uictimis litarūt, qui sanè cultus immanissimus est. Nominis autem ratione ducti $\pi\rho\iota\gamma\lambda\alpha\upsilon$, id est piscem mullum ei dedicarūt. Triuia autē nulla alia ratione uocatur, quā quod & ipsa sicut Iupiter et Phoebus, uis præsideat. Hæc eadē à quibusdā existimatur esse $\epsilon\iota\lambda\acute{\alpha}\nu\theta\alpha$, id est Lucina, quasi indefinēter $\epsilon\iota\lambda\chi\rho\omega\iota\eta$, id est uoluitur circa terram, eandemq; ambiat. Hanc precantur sibi occurrere placidam parturientes, petuntq; ut sinus constrictos leuiter soluat, facilemq; minusq; laboriosum largiatur partū. quæ eadem et $\epsilon\lambda\delta\upsilon\theta\acute{\alpha}\sigma\alpha$, id est ueniēs, scilicet ad parturiētes, nominatur. Plures autem traduntur esse Lucinæ, sicuti etiam complures & uarij sunt Amores. Vt enim uariæ multæq; sunt amantium cupiditates, ita uarij multiq; mulierum sunt partus. Liqueat autē Luna efficere, ut conceptus ad maturitatē perfectam ueniant. Eiusdem etiam est, embryonibus dare incrementum, & eosdem perdere, idq; manifestè facere. Nec mirum uideatur, si Diana propter aliquam causam antiquam creditur puritate & castitate nihil à sole differere:

re: & propter aliã causam parturiētibus præesse, quasi in ipsa sit situm, ut mulieres facile pariant: porro propter aliam, quasi horrendum aliquid & austerum præ se ferat, sicuti supra de Hecate commemorauimus.

DE INFERNO. 351

A Erem autem infimum, qui morientium animas excipit, ueteres ἀΐδης, id est infernū nuncupauēre, διὰ τοῦ ἀΐδης, id est propter suam obscuritatem, quod non conspiciatur. Cum autem non appareant nobis animæ in Orcum proficiscentes, aliud nomen sortitus est. eūq; uocant διαλλαγήοντα, id est reconciliantem, aut recōciliatorem. Idē et Clymenus nuncupatur, quod τοῦ κλύειν, id est sonandi, siue ut sonus reddatur, author sit. Aer enim percussus, est uox. Nomināt eundem & Eubulum, & εὐβουλία, id est bonum consiliarium, ut qui optime de hominum salute consulat, quod eos à laboribus, & miserijs & curis liberet.

FINIS CORNVTI DE NATVRA
Deorum Commentarij.

AD AMPLISS.
ANTISTITEM, ET D. D.
Ricardum Noruicensem, Episcopum Angli-
cum digniss. Philippi Phasianini Bo-
noniensis Epistola.

CAIUM Lelium uirū sa-
 pientē, dicere solitū fuissē
 se accepimus, nihil uir-
 tute, quę cū probitate cō-
 iuncta sit, amabilius es-
 se, nihilq; quod magis homines ad di-
 ligendum alliciat. Quod quidem sa-
 pientis uiri dictum, quā uerissimū
 esse appareat, cum saepe aliās, tū hoc
 potissimum tempore euidenti argu-
 mento perspexi. Nam cum celeberrimi
 nominis tui fama, illustrior etiam
 quā Bononia recedens, olim reli-
 queris, ab ultimis Britanniae sedibus
 ad nos huc iamdudum peruenerit,
 quae te uerae uirtutis ac probitatis e-
 xemplar atque imaginem quandam,
 quam omnes uenerentur, esse praedi-
 cat:

cat: admiratione huius tuæ uirtutis rarissimæ ac morum inflammatus, unum præ cæteris te mihi maximopere colendum atque obseruandum esse proposui. atq; adeò, nulla licet tecum necessitudine coniunctus, nullo'ue amicitie uinculo astrictus sim, animo tamen meo ita planè iam insedisti, ut sub oculis absens absentem te crebro reuocare, et nulla de re libentius quàm de te cogitare soleam: quem tua ex humanitate, religione, doctrina, liberalitate, atq; incredibili sapientia magis quàm ex dignitate, honoribus atque diuitiis tuis pendere consueui. Illis etenim animi dotibus ac nature bonis exornatus, in patria tua & apud omnes ita uiges atque excellis, ut mortales reliquos longissime præstes, nec grauitate senibus, prudentia & ingenio æqualibus concedas. Quæ bona tot tantaq; simul, omnibus admirationem maximam in te præbent. O si me aliquis istic forte Deus semel sistat, ut
admi-

admirari, inspicere, cōtemplariq; ualeā. Diuitijs medijsfidijs Crassum me superare, atque oculis meis multum debere profitear. Quod quoniam mihi interdictum denegatūq; uideo, fores amicitiae tuae, quod solum mihi relictum est, tamdiu pulsare nō desinā, quoad inter uiros, quos supreme fortunae amicos habes, me quoq; abs te numeratum fuisse cognouero. Atque interim, ut desiderium hoc meum ardentissimū, quanto melius possim, leniam, in Gulielmi Stylligtonis archidiaconi Subderiensis Anglici, uiri probi, atque honesti sinu (ut hactenus feci) conquiescam. Quando is mecum arctissimo necessitudinis uinculo cōiunctus, ita de te, quē summa pietate atque incredibili obseruatia colit, multa iucunde narrare solet, ut nihil ab eo post publicas priuatasq; lectiones, quas de me cum morigeratissimis eiusdē nationis scholasticis audit, libentius auscultare soleam quam

quàm cum de tua graui prudētia, máximo rerum usu, atque suprema gloria differere occœperit. Ita enim fit, ut te coram oblatum, oculis meis ultro obuersari, non sine summa animi uoluptate uidere uidear. Ad quem tamen, ut uerus mihi aliquando aditus pateat, salutationem primam hanc tibi cum optima animi in te mei significatione ac sincera uoluntate impartiri, & eodem prope ritu quo Persarum reges cum donis salutabantur, munusculū hoc ad te mittere uolui. Quod non auri neq; argēti honore, cuius uobis usus abunde suppetit, ornatum, sed in literaria officina sub ingenij incude elaboratum, in meæ erga te fidei atq; obseruantia, uerum pignus habebis: Palæphati scilicet libellum de Nō credendis fabulosis narrationibus, quem è græco in latinum sermonem à me translatus, sub auspicio nomineq; tuo in publicū prodire non ab re duxi. Ut qui non ne-

scius

sciussim, q̃ gratiora tibi literaria huiusmodi dona esse soleant, quàm aut auri uel argenti uis infinita, pro eo quod in literis tu olim, cum in Gymnasio nostro Bononiensi, tum alibi altius caput extulisti, ut te bonarum disciplinarum, ac eruditorum hominũ mirus amor teneat, ac pulchre illud in te conspiciatur, quod dubium quibusdam uideri posset, Plus ne scilicet honoris dignitati tuæ literę, an literis dignitas adiecerit. Quamobrem munus hoc nostrum literarium libens, & uultu, quo te decet, hoc est iocundo hilariq̃ accipias, rogo: atque illud, cum à sacris occupationibus tuis paululum feriatuſ fueris, et animũ (quod sapientes uiri faciunt) aliquantulum remittere uolueris, in manus sumito. Eius namq̃ lectionem neq̃ iniucundam, neque ingratam tibi futuram esse spero: quum & hæc ocij delectationisq̃ gratia à Palæphato ipso scripta fuisse appareat: ueluti & à nobis

bis quoque solatij causa, latinitate donata sunt. Cū enim præteritis Saturnalibus à lectionibus publicis gymnasium refrixisset, in que Musæo nostro Alcedonia essent, nactus otium, quod mihi feriæ literariæ & senatoria munera indulserant, quā nam re inter urbis nostræ cantus & tripudia, quæ passim interstrepebant, solatiū & ipse aliquod quærens, me libētius oblectarem, quā in Palæphati græco libello, non satis occurrebat. Nam cum ex eius lectione incredibilem voluptatem pauloante cepissem, hanc eandem Latinis, qui græcarum literarum rudes essent, inuidere piaculum duxi. Eoq; magis, quod proximo anno cum in auspicijs nostris, quæ lectionib. publicis ex instituto nostro quotannis præmittere consueuimus, uitam mortalium ab infantia exortu ad hominis usque occasum, fabularum sen sibus allegoricis describere mus, mentioq; Palæphati aliquibus

G in

in locis à me facta esset, eū opera mea latine loquentem, auditoribus breui me daturum esse pollicitus sum. Itaque, cum ut promissis stare, tum etiam, ut aliquem ex Græcis lucubrationib. nostris fructum studiosi iuuenes perciperent, feci. Atque adeo periculum quoq; aliquod, uerius de me facturum, num aliquantulum in græcis adhuc literis promouerim, quam quod inanem gloriam ex hac re aucupari studeam, ad hoc munus descendi. ad quod si me aptum, idoneumq; uidero, siq; labores meos tibi, studiosisq; hominibus nō ingratos, neq; iniucundos fuisse cognouero, ad alia quædam grauiora, quæ præ manib. sunt, edenda me me accingam, ut premissos hos ueluti rorarios ac uelites, grauis armatura & cataphracti equi subsequantur.

Vale.

DE PALÆPHATŌ NON
 ulla, eiusdem Philippi Phasianini
 ad Lectorem.

Palæphati huius à nobis de græcō in latī
 nū idioma translati, præter Eusebiū, au-
 ctorem prouerbiorum græcorum, & ceteros,
 mentionē à Suida in Collectaneis ita fieri ob-
 seruauimus, παλαίφατος παρίος, ἢ πριηνσός, γε-
 γονὸς κατὰ ἀρταξέρξην, ἀπὸ τῶν βιβλία ἐστίνες ὅ
 ταῦτα εἰς τὸν ἀθηνῶν ἀναφέρουσι. hoc est, Pa-
 læphatus Parius, siue Prienēsis, tempore Artā-
 xerxis fuit, incredibilū libros quinque scripsit.
 quidam tamen hæc in Athenæum referunt.
 Celebratur quoque alius quidam nomine Pa-
 læphatus Abydenus historicus, tēporibus Ale-
 xandri Magni, qui inter cætera, solutiones in-
 terpretationesque fabularū scripsisse traditur.
 Item & tertius quidam eiusdem nominis poe-
 ta Athenis Palæphatus fuit, qui de Situ orbis
 & de Contentione Mineruæ ac Neptuni scri-
 psit, ut in monumentis Græcorum habetur,
 de quibus tamen nihil ad rem præsentē. Hu-
 ius Palæphati nostri auctoritate atque testimo-
 nio Virgilium eō carminē ex Cyri ad Messa-
 lam usum fuisse tradunt, Docta Palæphatia
 testatur uoce papyrus. Hunc eundem Probus
 interpres Maronianus citat, super expositio-

G 2 - ne illius

ne illius Virgiliani carminis ex tercio Georg.
 Frēna Pelethronij Lapithæ, gyrosq; dedere.
 ubi opinionem Palæphati de centauris, quem
 admodum & Seruius, & alij quidam, probat.
 Admonendus est tamen lector, ut apud Pro-
 bum, ubi passim legitur Palæphatus in libro
 Ariston, sciat legendum esse Apiston. quando
 libri eius ita appellantur à Suida, βιβλία ἀπί-
 στων, id est libri incredibilium, seu incredulo-
 rum, ut quidam exponunt, uel περι ἀπίστων ἱ-
 στορίων, id est de non credendis historijs, uel
 falsis narrationibus. ita enim omnibus hisce
 nominibus ac titulis libri isti circumferuntur,
 citanturq; ab eruditis. Hunc autem Palæpha-
 tū, ut ex Suidæ uerbis colligimus, libros quin-
 que scripsisse apparet, quemadmodum quidā
 huius librum primum uel secundum Incredi-
 bilium citāt, penes quos forte omnes isti libri
 integri esse debent: quorū paucula hæc, quæ
 ad manus nostras (iam decem anni sunt) ope-
 ra Aldi Manutij peruenerunt, fragmenta quæ-
 dam uerius esse, quàm legitimum opus eius
 constat. quæ etiam corrupta mutilataq; pluri-
 bus in locis ita sunt, & ea maxime in parte u-
 bi de Hercule agitur, ut uix percipi erudito-
 rum etiam iudicio possit, nisi pro captu inge-
 nij cuiusuis, quid paucula illa, & alia quædam
 ambigua sibi uelint. Quæ omnia calamitati tē-
 porum (ut pleraq; alia) accepta quidem referi-
 mus.

mus, quæ omnibus fermè bonis operibus & latinis & græcis semper insidiata est. ut plura ad nos uel sine capite ac mēbris mutilata imperfectaq; transmiserit: quorum reparationi ne ipse quidem Aesculapius, qui mortuos etiam ad uitam reuocabat, subuenire atq; occurrere posset. Ego uero quantū in me fuit, in his transferendis operam dedi, ut culpa carerē, utq; fideliter magis quam ornatè interpretarer. Quibus si maior tamen diligentia requireretur, non mihi magis, quàm temporis iniuriæ uitio detur. Atq; adeò (ut quod sentio semel dicam) quis ab aliquo Græcorum hominum, hæc Palæphati scripta interpolata suppressaq; fuisse non utiq; etiam credere possit? Etenim cum ipsi de mendacio iam pridem male semper audiuerint, eorum uanitates, quod Palæphatus facit, testimonio quoq; suorū detegi atq; redargui, nō sine graui molestia eos audire posse, nec non Incredibiliū libros hocce mirandum in modum detestari contenderim. Sed ut serio Græcos quandoq; ipsos, cuius linguæ studiosus semper fui, ab ijs etiam quæ sibi obijciuntur, purgatos reddam, nec uel mendacio eis omnia ascribi patiar, & ut inepti nomine, sic mendacij uitio carere eos ostendam: tale quidpiam illos in fabulosis narrationibus suis obseruare uoluisse crediderim, quale iurisperi illi primi, quod Cicero cum alibi,

tum in libris de Oratore memorat, obseruauerunt, qui obtinendæ atq; augendæ potentiæ causâ, artem suam peruulgari nolebant, nisi Cn. Flavius primus eam propalasset, qui ob id cornicum oculos cōfixisse dictus est. ita res suas Græci sub cortice figmentisq; fabulosis occultantes, idiotas homines à mysterijs suis arcerere ac propulsare studebant. Quæ quidē Palæphatus ad Cn. Flauij instar (suos ueluti prodens) diuulgare non dubitauit, fabulas omnes quæ super ueritate ipsa confictæ fuerant, neq; fidem capiebant, ad historiæ sensum ac ueritatem referens. Cui tamen (cum græcus & ipse sit) dubium quibuscū scio uideri posse, an fides eadem eius, quæ cæterorum Græcorum scriptis, adhiberi debeat. quin idē quoque in taxandis aliorum mendacijs uanus ac mendax appareat, necue ex fabulis fabulas cōfingere, ac mendacijs mendacia adstruere uoluisse uideatur. Qua in re ne tale quidpiam de se crederetur ueritus, in præfatione operis sui ad omne dubiū prorsus tollēdum, ea se duntaxat scribere, quæ oculata fide uiderit, quæue ab alijs, qui ad ea uidenda profecti essent, audiuerit, testatur. Quæ res magnam credulitatis fidem ei dubio procul arrogat, scēq; à labe illa mendacijs planē eximit. Tantumq; abest, ut Græcorum more uanus ipse esse, aut aliorum uanitates confouere uelit, ut suorum etiam

tiam mendacia detegere, et in medium allata,
suscepta etiam ad hæc uidenda (ut Pausanias,
Plinius; & alij factitarunt) peregrinatione,
confutare non dubitet. Vt cunq; uero
res sese habeat, æqui boniq;
lector consulas ro-
gamus.

G 4

PALAEPHATVS DE NON CREDENDIS fabulosis narrationibus,

PHILIPPO PHASIANINO
interprete.

AE C quidem de incre-
dibilibus conscripsi. Ho-
minum nanq; alij, & ij
maxime qui ab omni sa-
pientia atque eruditione
alieni sunt, omnibus illis
quæ utiq; dicantur, persuasi, fidem adhibere
consueverunt. Quidam uero natura pruden-
tiores, curiosiq; magis, ac in rebus negotijsq;
pluribus uersati, omnia illa quæ tradantur fie-
ri, ut penitus credant, adduci nequeunt. Mihi
autem omnia quæcunq; dicta iam fuerint, fie-
ri quoq; uidentur. Neq; enim nomen dunta-
xat fuisse existimandum est. nullus alioqui su-
per his sermo existeret. Veruntamen ea ipsa
primum opera resq; fuerūt, ac sic demum ser-
mo illis superinductus est. Quæcunq; autem
species & formæ dictæ fuerunt, factæ quo-
que

que eædem tunc temporis sunt. Quæ uero nunc minime extant figuræ, nullo unquam tempore fuerunt. Nam si hæ tunc quidẽ & alio quoq; tẽpore erant, nunc etiã existerent, rursusq; forent. Quamobrem ipse sanẽ Melissum & Lamiscum Samium historiarum scriptores laudo, in principio quicquid olim fuerit, et nunc quoq; esse, atq; futurum deinceps asseuerãtes. Quæ autem facta quædam reuera fuerant, Poetæ nugatoresq; pleriq; , in incredibile magis atque admirabilius quodpiam conuerterunt, ut ista legentes homines in maximam admirationem perducerent. Ego uero talia minime esse posse, qualia dicuntur, agnosco. Hoc unum tamen comprehendì, quod nisi aliquid super his factum fuisset, non quicquam utique diceretur. Accedens namq; ipse ad quamplurima loca, & diuersas mundi regiones peragrans, senioresq; percunctatus, quid nam super unoquoq; eorum quæ dicerentur, audiuisent, quæ ab ijs potissimum intellexi, quæ uel loca ipse uidi, & ut unũquodque illorum sese habere comperi, in medium asfero. At hæc quidem nõ qualia falso à Poetis

tis dicta olim fuerant, sed ueluti ad ea oculata fide perspicienda profectus agnoui, & historiam componens, in hunc modum perscripsi.

DE CENTAURIS.

Centauroi tanquam feræ quædã fuerũt, quæ equorum quidem speciem totã, excepto capite, habebãt. Si quis est igitur, qui talem hanc feram fuisse credat, impossibilibus hic planè fidem adhibere persuadetur. Neq; enim ullo pacto equi atq; uiri natura conformis est, neq; cibi eorum aliqua inter se similitudo existit. neq; ratione aliqua potis est, quod per os gutturq; humanum, equi cibus descendat. Atq; adeò si talis forma tunc temporis erat, etiam nunc utiq; existeret. Veritas autem rei ita se habet. Ixione Thessaliæ rege existente, in Pelio monte, taurorum armentum quoddam furore ita correptum, atq; cestro excitatũ est, ut reliqua circumquaq; montana loca inaccessa redderet. In domestica etenim cultaq; loca cum impetu ingruentes tauri, ipsi arbores & fructus lædebant, arataq; cor-
rumpe-

rumpebant. Praeconio igitur publico nūciari
Ixion iussit, quòd si quis esset, qui tauros ho-
sce caperet, huic sese diuitias perquampluri-
mas dono daturum esse. Adolescentuli autem
nonnulli ex montano loco, pagoq; quodam
qui Nephele, hoc est Nubes nuncupatur, e-
quos domare tum primum aggressi, quomodo
equites sēsoresq; dorso gestarent, illos do-
cere excogitāt. Prius etenim homines equis
uehi nesciebāt, uerum curribus duntaxat u-
tebantur. sic autem equorū dorso impositi e-
quites illi, ad ea loca ubi tauri erant, agentes
eos impellebāt, et armento sese superinijcien-
tes, tauros feriebant. et quandoquidem ab im-
petu taurorum illos inuadentium iuuenes im-
pellebantur, aufugiebant statim. uelociiores e-
nim erant equi. At quotiescunq; tauri firma-
to gressu consistebant, uertentes sese iuuenes
eos iterum feriebant, atq; hoc pacto eos in-
terfecerunt. Et nomen ipsum Centaurorum
exinde Centauri sortiti sunt, eo quod tauros
καταξύττω, hoc est pungētes feriebāt. alio-
qui nihil tauri Centauris ipsis inest, sed equi
atq;

rare, uel conceptu micornua habentem in u-
tero ferre potuerit. Veritas autem fabulae sic
ergo sese habet. Minoa dicunt, cum circa pu-
denda morbo laboraret, à Cride Pandionis
curatum fuisse. Per illud autem curationis
tempus, Minoem iuuenis quidam satis for-
mosus, Taurus nomine, sequebatur: cuius cū
Pasiphae amore capta fuisset, illi miscetur,
puerumq; ex illius complexu genuit. quod
uidens Minos, ac tempus quidem supputans
ex quo dolore pudendorum confictari cœ-
perit, agnoscensq; quod puer hic ex se natus
esse non posset, eo quod per aliquod tempus
cum Pasiphae uxore rem non habuisset, ex
Tauro potius iuvene puerū illum conceptū
esse cognouit. Neq; tamen ob id eum interi-
mere uolebat, quia sui ipsius filiorum frater
quodam modo ob similitudinem aliquam esse
uideretur. In montē tamen quendam eum re-
legatum mittit, ut in seruitij parte atq; officio
cum pastoribus esset. Ille uero bubulcorum
imperio sese subicere minime uolebat. quod
cum Minos intellexisset, & ea quae ab ipso
fiebant, quae ue aduersus eum dicebantur, o-
cys

cyus illum comprehendere ac detineri, missis eò
 ciuibus suis, iussit. & si quidem sponte seque-
 retur, solutum ad se accedere sinerent man-
 dauit: sin minus, ligatum perducerent. Quo
 intellecto, adolescens ipse protinus inde a-
 biit, seq; in mōtes recepit. Vnde oues diripiēs,
 uitā sic degebat. Verum cum Minos aliam
 quoq; , & eam quidem maiorem turbam , ad
 eum comprehendendum misisset, iuuenis ille
 fossam sibi profundam faciens , intra eam se-
 se ipsum conclusit. ubi Tauro sic existente, si
 à Minoe iniustus quispiam uir aliquando de-
 prehēsus fuisset, ad Taurum protinus, ab eo
 interimendus, pœnasq; illi daturus, mitteba-
 tur. Atq; adeò cum Theseum olim Minos ho-
 stem cœpisset, ad Taurum eum misit, tanquā
 manibus eius periturum. Quare ab Ariadna
 cognita , ensē in carcerem , quo Minotau-
 rum interfecit, ad eum præmisit.

DE ACTÆONE.

Actæona à proprijs deuoratum cani-
 bus fuisse dicunt, quod quidem totum
 falsum est. Canum namq; ea propemodum
 peculiaris natura est, dominum inprimis suū
 uel

uel maximo amore prosequi, præsertimq; uenatorum, qui cunctis hominibus adulantes cauda blandiuntur. Quidam tamen eius opinionis sunt, ut Actæonem ipsum dicant, cum à Diana in ceruum transformatus fuisset, à uenatoribus quibusdam interfectum fuisse. Mihi uero Dianam ipsam, quod uolebat hac in re, efficere non potuisse uidetur. Namq; uerum nullo pacto est, ceruum ex homine, rursusq; ex ceruo hominem factum fuisse. Hæc autem fabulosas fictiones, ob id ipsum Poetæ formantes in medium adduxerunt, ut talia audientes cæteri homines, à contumelia superbiaq; in diuinum numen utenda abstinere debeant. Rei uero huius ueritas ita sese habet. Actæon Arcadicus genere uir erat, uenationis amator, qui quidem ob id multos canes alebat, & cum eis in montibus uenabatur, bonarum rerum atque facultatis suæ negligens prorsus. Illo autem tempore omnes homines proprijs manib. laborabant, operarijque per se erant. Neminem nanq; omnino seruum habebant, sed illi ipsi terram agrosq; suos colebant, & sic quisq; qui terram maxi-
me

me colebat, ex hoc opere laboriosiss. ditissimusq. euadebat. Actæon uero rei domesticæ curâ negligēti, quinimmo uenationi dūtaxat intento, facultas omnis ac uita defecit. Cū autem nihil amplius in bonis haberet, in illum homines dicebant, Heu miser Actæon, qui à proprijs canibus consumptus es. nam & modo nunc lenociniū exercēs, infelicitèr ages: ita dicentes uidelicet putabant fore quoq. ut à meretricibus deuoratus esset. Atque ita tale quippiam de Actæone factum est.

DE EQVIS DIOMEDES, HOMINES COMEDENTIBUS.

DE Diomedeis quoq. equis, quod homines comederent, dicitur. quod quidē omnino ridiculum est. Animal etenim istud ordeo fœnoq. magis, quàm humanis carnibus delectatur. Veritas autem hæc est. Cum antiquiores illi homines primi per se operarij essent, ac cibum ob id, plurimamq. substantiam possiderent, ut pote terram ipsam manibus suis colentes, equos pascere ipse Diomedes cœperat: & usq. adeo equis ipsis tantisper delectatus est, quoad sua bona perdidit.

H Omnia

Omnia namq; diuendens, in equorum nutrimentum consumpsit. Qua ex re amici eius equos illos hominiuoras, hoc est humana carne uescētes nuncupabant, & sic tali ex facto fabulosus hic sermo in medium adductus est.

DE ORIONE.

IOuis Neptuni atq; Mercurij filius Orion fuisse dicitur. Nam Hyreus Neptuni & Alciones unius Atlantis filiarū in Tanagra Boeotiae habitabat. Hospitalissimus autem cū esset, deos aliquando hospitio susceperat. Iupiter autem, Neptunus atq; Mercurius, cum forte hospitio suscepti ab eo fuissent, ac benignitatem illius admisissent, eum ut quicquid uellet peteret, exhortati sunt. Hic uero cum sine filijs esset, puerum sibi dari petijt. Quocirca Dij tres illi cum bouis pellem ab eo in eorum honorem sacrificati, accepiſſet, in eā urinam ueluti semen infundentes, minxerūt, & sub terram illam occultari, ac mox post menses decem suscipi iusserunt. Quibus decem mensibus decursis, natus est Vrion, sic primū quidem denominatus, eo quòd dij tali pacto urinam intra corium illud infuderant, postea

postea uerò propter bonum nominis sonum Orion dictus est. Cum autem hic simul cū Diana uenaretur, eā uiolare uelle aggressus est. quæ illi ob hoc indignata Scorpionē è terra in illum emisit: qui cum eum circa calcaneū pedis percussisset, interfecit. huius uero sic mortui miseratus Iupiter, inter sidera ipsum collocauit.

DE SEMINATIS GIGANTIBVS.

Dicitur etiam, quod Cadmus, ut memodrant, cum in Lerna draconem interfecisset, & dentes eius collegisset, eos in propria terra seminauit, ex quibus postea nati sunt uiri armati. Quod si uerum fuisset, nullus hominum nostri temporis aliud quippiam unquam præterquam dentes draconis seminari. Huius tamen rei ueritas ita sese habet. Cadmus genere Phœnicus erat, is Thebas aduersus fratrem Phœnicium bellum de regno gesturus, profectus est. Cum plura uerò alia bona hic, ut qui rex erat, haberet, dentes inter cætera elephantis eburneos habebat. Thebanorū autem rex Dracon, Martis filius erat, quem cum Cadmus interfecisset,

H 2 eius

eius regnū occupauit. Amici itaq; Draconis bellum aduersus Cadmum gerebant. contra quem & Draconis quoq; filij insurrexerunt, qui quidem omnes tā amici quā filij, postea quā uiribus inferiores facti, superatiq; ab eo fuerunt, Cadmi bona atq; diuitias diripientes, praesertimq; dentes ipsos eburneos, quō impetus illos ferebat aufugiebant. Alij nāq; aliō dispersi disseminatiq; spargebantur, quidam in Atticam, nonnulli in Peloponnesum, plerique in Phocida, ali j uero in Locrida per uenerunt: à quibus quidem mox locis ueniētes, Thebanis bellum inferebāt. difficilesq; ac molesti admodum bellatores erāt. Postea quam igitur eburneos dentes, quos Cadmus habebat, diripientes aufugēre, Thebani dicebant, quod talia tamq; horrenda mala haec sibi ipsis Cadmus Draconem necando, intulerat. Ex cuius quidem dentibus multi strenui fortesq; uiri hac et illac disseminati, sparsiq; hoc est sati, illis ipsis bellum inferebant. quo quidem ex euento fabula haec conficta est.

De

DE SPHINGE.

superius

DE Cadmea Sphinge dicunt, quod fera quidem hæc fuit, quæ corpus canis habens, caput & faciem puellæ, alas uero auium, atq; hominis uocem haberet. In Sphincio autem monte sedens hæc, ænigma quoddam unicuiq; ex ciuibus proponebat. Et quæcunque illud soluere nescientem, interimebat. Quod cum soluere Oedipus propositum ænigma sciuisset, sese ipsam (ut quæ grauato animo id ferebat) ex monte deiciens, interfecit. Sermo autē hic incredibilis, ac res ipsa impossibilis est. Neq; enim talis species, formaq; fieri ullo pacto potest. Atque adeo illud sanè perquam puerile admodū est. ænigma nō soluētes homines, ab ea tā facile interemptos iri solitos: uel eam à Thebanis feram ob id sagittis confosam non fuisse. stultumq; credere prorsus est, ciues suos, ueluti hostes essent, ita à Thebanis contemptos fuisse, ut à fera illa deuorari permetterentur. Habet igitur sese hoc pacto ueritas. Cadmus cum mulierē Amæzonida, cui Sphinx erat nomen, secum haberet, Thebas peruenit. Cūq; Draconem in

H 3

terfe-

tis dicta olim fuerant, sed ueluti ad ea oculata fide perspicienda profectus agnoui, & historiam componens, in hunc modum perscripsi.

DE CENTAURIS.

Centaury tanquam feræ quædã fuerũt, quæ equorum quidem speciem totã, excepto capite, habebãt. Si quis est igitur, qui talem hanc feram fuisse credat, impossibilibus hic planè fidem adhibere persuadetur. Neq; enim ullo pacto equi atq; uiri natura conformis est, neq; cibi eorum aliqua inter se similitudo existit. neq; ratione aliqua potis est, quod per os gutturq; humanum, equi cibus descendat. Atq; adeo si talis forma tunc temporis erat, etiam nunc utiq; existeret. Veritas autem rei ita se habet. Ixione Thessaliæ rege existente, in Pelio monte, taurorum armentum quoddam furore ita correptum, atq; cestro excitatũ est, ut reliqua circumquaq; montana loca inaccessa redderet. In domestica etenim cultaq; loca cum impetu ingruentes tauri, ipsi arbores & fructus lædebant, arataq; corrumpere-

rumpebant. Præconio igitur publico nūciari
Ixion iussit, quòd si quis esset, qui tauros ho-
sce caperet, huic sese diuitias perquampluri-
mas dono daturum esse. Adolescentuli autem
nonnulli ex montano loco, pagoq; quodam
qui Nephele, hoc est Nubes nuncupatur, e-
quos domare tum primum aggressi, quomodo
equites sēssoresq; dorso gestarent, illos do-
cere excogitāt. Prius etenim homines equis
uehi nesciebāt, uerum curribus duntaxat u-
tebantur. sic autem equorū dorso impositi e-
quites illi, ad ea loca ubi tauri erant, agentes
eos impellebāt, et armento sese superinijcien-
tes, tauros feriebant. et quandoquidem ab im-
petu taurorum illos inuadentium iuuenes im-
pellebantur, aufugiebant statim. uelociiores e-
nim erant equi. At quotiescunq; tauri firma-
to gressu consistebant, uertentes sese iuuenes
eos iterum feriebant, atq; hoc pacto eos in-
terfecerunt. Et nomen ipsum Centaurorum
exinde Centauri sortiti sunt, eo quod tauros
Καταξύττω, hoc est pungētes feriebāt. alio-
qui nihil tauri Centauris ipsis inest, sed equi
atq;

atq; uiri species illa ex hac re tantum existit.
Cum itaq; tali pro re ab Ixione pecunias dona-
naq; Centauri reportauissent, proq; hoc facto
ualde exultarent, contumeliosi in super ac su-
perbi opibus ex illis facti, mala passim multa
iam cōtra ipsum quoq; Ixionem perpetrabāt.
qui quidem Ixion tūc temporis Larýssam nun-
cupatam ciuitatem incolebat. qui uero regio-
nem illam tunc tenebāt, Lapithæ uocabātur.
Inuitati autem cū ab his Lapithis fortè ad cō-
uiuium Centauri essent, ebrij facti eorum mu-
lieres diripuerunt. quas cum equos in scende-
re fecissent, domum illico fugientes, quò impe-
tus illos ferebat, secum asportarunt, sicq; bel-
lum aduersus Lapithas Centauri ob hāc rem
gerebant. Et nocturno tempore è montibus
in planitiem descendentes, insidias illis strue-
bant. diurno uero tempore, cum plura diri-
puissent, in fugam sese conuertentes, monta-
na loca repetebant. Quibus ita recedētibus,
equorum duntaxat caudæ, capitaq; hominum
à longe apparebant. Alienum itaq; ac inusita-
tum spectaculum hoc animaduertentes homi-
nes, dicere consueuerunt, Centauri nos qui-
dem

deminuadentes, ex Nephēle, hoc est Nube nuncupato loco, mala multa nobis inferunt. Atq; ab hac utiq; sermonis forma, incredibilis fabula conficta formataq; fuit, utpote, quod ex Nephēle, loco ita dicto, equus & uir in monte congeniti fuissent.

DE PASIPHAÆ.

PAsiphaen tauri pascentis amore captā fuisse fabulantur. nec non Dædalum ligneam uaccam fabrefecisse, & in eam Pasiphaen inclusisse, sicq; taurum, eam inscendentem, mulieri admixtum fuisse. quæ puerū ex hoc compressu, uiri quidem corpus, & bovis caput habentem, conceperit. Ego uero tale quidpiam minime factum fuisse dico. Primum namq; impossibile est, quod unius generis animal alterius ac diuersi generis animalis mutuo amore detineatur. Nec utiq; possibile est canē & simiam, lupumq; & hyenā inter se, aut cum ceruo bubulum admisceri. Diuersi namq; generis atq; naturæ animalia existunt. Neq; adeò mihi taurus cum uacca lignea sese miscuisse uidetur, aut quod etiam ullo pacto ascendentem taurum mulier tolerare,

rare, uel conceptu mcornua habentem in u-
tero ferre potuerit. Veritas autem fabulae sic
ergo sese habet. Minoa dicunt, cum circa pu-
denda morbo laboraret, à Cride Pandionis
curatum fuisse. Per illud autem curationis
tempus, Minoem iuuenis quidam satis for-
mosus, Taurus nomine, sequebatur: cuius cū
Pasiphae amore capta fuisset, illi miscetur,
puerumq; ex illius complexu genuit. quod
uidens Minos, ac tempus quidem supputans
ex quo dolore pudendorum confluctari cœ-
perit, agnoscensq; quod puer hic ex se natus
esse non posset, eo quod per aliquod tempus
cum Pasiphae uxore rem non habuisset, ex
Tauro potius iuvene puerū illum conceptū
esse cognouit. Neq; tamen ob id eum interi-
mere uolebat, quia sui ipsius filiorum frater
quodam modo ob similitudinem aliquam esse
uideretur. In montē tamen quendam eum re-
legatum mittit, ut in seruitij parte atq; officio
cum pastoribus esset. Ille uero bubulcorum
imperio sese subicere minime uolebat. quod
cum Minos intellexisset, & ea quae ab ipso
fiebant, quae ue aduersus eum dicebantur, o-
cyus

cyus illum comprehendere ac detineri, missis eò
 ciuibus suis, iussit. & si quidem sponte seque-
 retur, solum ad se accedere sinerent man-
 dauit: sin minus, ligatum perducerent. Quo
 intellecto, adolescens ipse protinus inde a-
 biit, seq; in mōtes recepit. Vnde oues diripiēs,
 uitā sic degebat. Verum cum Minos aliam
 quoq; , & eam quidem maiorem turbam , ad
 eum comprehendendum misisset, iuuenis ille
 fossam sibi profundam faciens , intra eam se-
 se ipsum conclusit. ubi Tauro sic existente, si
 à Minoe iniustus quispiam uir aliquando de-
 prehēsus fuisset, ad Taurum protinus, ab eo
 interimendus, pœnasq; illi daturus, mitteba-
 tur. Atq; adeò cum Theseum olim Minos ho-
 stem cœpisset, ad Taurum eum misit, tanquā
 manibus eius periturum. Quare ab Ariadna
 cognita , ensē in carcerem , quo Minotau-
 rum interfecit, ad eum præmisit.

DE ACTÆONE.

Actæona à proprijs deuoratum cani-
 bus fuisse dicunt, quod quidem totum
 falsum est. Canum namq; ea propemodum
 peculiaris natura est, dominum inprimis suū
 uel

uel maximo amore prosequi, præsertimq; uenatorum, qui cunctis hominibus adulantes cauda blandiuntur. Quidam tamen eius opinionis sunt, ut Actæonem ipsum dicant, cum à Diana in ceruum transformatus fuisset, à uenatoribus quibusdam interfectum fuisse. Mihi uero Dianam ipsam, quod uolebat hac in re, efficere non potuisse uidetur. Namq; uerum nullo pacto est, ceruum ex homine, rursusq; ex ceruo hominem factum fuisse. Hæc autem fabulosas fictiones, ob id ipsum Poetæ formantes in medium adduxerunt, ut talia audientes cæteri homines, à contumelia superbiaq; in diuinum numen utenda abstinere debeant. Rei uero huius ueritas ita sese habet. Actæon Arcadicus genere uir erat, uenationis amator, qui quidem ob id multos canes alebat, & cum eis in montibus uenabatur, bonarum rerum atque facultatis suæ negligens prorsus. Illo autem tempore omnes homines proprijs manib. laborabant, operariq; per se erant. Neminem nanq; omnino seruum habebant, sed illi ipsi terram agrosq; suos colebant, & sic quisq; qui terram maxi-
me

me colebat, ex hoc opere laboriosiss. ditissimusq. euadebat. Actæon uero rei domesticæ curâ negligēti, quinimmo uenationi dūtaxat intento, facultas omnis ac uita defecit. Cū autem nihil amplius in bonis haberet, in illum homines dicebant, Heu miser Actæon, qui à proprijs canibus consumptus es. nam & modo nunc lenociniū exercēs, infelicitèr ages: ita dicentes uidelicet putabant fore quoq. ut à meretricibus deuoratus esset. Atque ita tale quippiam de Actæone factum est.

DE EQVIS DIOMEDIS, HOMINES COMEDENTIBUS.

DE Diomedeis quoq. equis, quod homines comederent, dicitur. quod quidē omnino ridiculum est. Animal etenim istud ordeo scænoq. magis, quàm humanis carnibus delectatur. Veritas autem hæc est. Cum antiquiores illi homines primi per se operarij essent, ac cibum ob id, plurimamq. substantiam possiderent, ut pote terram ipsam manibus suis colentes, equos pascere ipse Diomedes cœperat: & usq. adeo equis ipsis tantisper delectatus est, quoad sua bona perdidit.

H Omnia

Omnia namq; diuendens, in equorum nutrimentum consumpsit. Qua ex re amici eius equos illos hominiuoras, hoc est humana carne uescētes nuncupabant, & sic tali ex facto fabulosus hic sermo in medium adductus est.

DE ORIONE.

IOuis Neptuni atq; Mercurij filius Orion fuisse dicitur. Nam Hyreus Neptuni & Alciones unius Atlantis filiarū in Tanagra Bœotiae habitabat. Hospitalissimus autem cū esset, deos aliquando hospitio suscepit. Iupiter autem, Neptunus atq; Mercurius, cum forte hospitio suscepti ab eo fuissent, ac benignitatem illius admisissent, eum ut quicquid uellet peteret, exhortati sunt. Hic uero cum sine filijs esset, puerum sibi dari petijt. Quocirca Dij tres illi cum bouis pellem ab eo in eorum honorem sacrificati, accepisset, in eā urinam ueluti semen infundentes, minxerūt, & sub terram illam occultari, ac mox post menses decem suscipi iusserunt. Quibus decem mensibus decursis, natus est Vrion, sic primū quidem denominatus, eo quòd dij tali pacto urinam intra corium illud infuderant, postea

postea uerò propter bonum nominis sonum Orion dictus est. Cum autem hic simul cū Diana uenaretur, eā uiolare uelle aggressus est. quæ illi ob hoc indignata Scorpionē ē terra in illum emisit: qui cum eum circa calcaneū pedis percussisset, interfecit. huius uero sic mortui miseratus Iupiter, inter sidera ipsum collocauit.

DE SEMINATIS GIGANTIBVS.

Dicitur etiam, quod Cadmus, ut memorant, cum in Lerna draconem interfecisset, & dentes eius collegisset, eos in propria terra seminauit, ex quibus postea nati sunt uiri armati. Quod si uerum fuisset, nullus hominum nostri temporis aliud quippiam unquam præterquam dentes draconis seminari. Huius tamen rei ueritas ita sese habet. Cadmus genere Phœnicus erat, is Thebas aduersus fratrem Phœnicium bellum de regno gesturus, profectus est. Cum plura uerò alia bona hic, ut qui rex erat, haberet, dentes inter cetera elephantis eburneos habebat. Thebanorū autem rex Dracon, Martis filius erat, quem cum Cadmus interfecisset,

H 2 eius

eius regnū occupauit . Amici itaq; Draconis bellum aduersus Cadmum gerebant . contra quem & Draconis quoq; filij insurrexerunt , qui quidem omnes tā amici quā filij , postea quā uiribus inferiores facti , superatiq; ab eo fuerunt , Cadmi bona atq; diuitias diripientes , præsertimq; dentes ipsos eburneos , quō impetus illos ferebat aufugiebant . Alij nāq; aliō dispersi disseminatiq; spargebantur , quidam in Atticam , nonnulli in Peloponnesum , plerique in Phocida , alij uero in Locrida perueniunt : à quibus quidem mox locis ueniētes , Thebanis bellum inferebāt . difficilesq; ac molesti admodum bellatores erāt . Postea quam igitur eburneos dentes , quos Cadmus habebat , diripientes aufugēre , Thebani dicebant , quod talia tamq; horrenda mala hæc si bi ipsis Cadmus Draconem necando , intulerat . Ex cuius quidem dentibus multi strenui fortesq; uiri hac et illac disseminati , sparsiq; hoc est sati , illis ipsis bellum inferebant .
quo quidem ex euento fabula hæc conficta est .

De

DE SPHINGE.

supra finem

DE Cadmea Sphinge dicunt, quod fera quidem hæc fuit, quæ corpus canis habens, caput & faciem puellæ, alas uero auium, atq; hominis uocem haberet. In Sphincio autem monte sedens hæc, ænigma quoddam unicuiq; ex ciuibus proponebat. Et quæcunque illud soluere nescientem, interimebat. Quod cum soluere Oedipus propositum ænigma sciisset, sese ipsam (ut quæ grauato animo id ferebat) ex monte deiciens, interfecit. Sermo autē hic incredibilis, ac res ipsa impossibilis est. Neq; enim talis species, formaq; fieri ullo pacto potest. Atque adeo illud sanē perquā puerile admodū est ænigma nō soluētes homines, ab ea tā facile interemptos iri solitos: uel eam à Thebanis feram ob id sagittis confosam non fuisse. stultumq; credere prorsus est, ciues suos, ueluti hostes essent, ita à Thebanis contemptos fuisse, ut à fera illa deuorari permitterentur. Habet igitur sese hoc pacto ueritas. Cadmus cum mulierē Amatonida, cui Sphinx erat nomen, secum haberet, Thebas peruenit. Cūq; Draconem in

H 3 terfe-

terfecisset, huius ipsius regnū occupauit. Post
 hæc et Draconis sororem, cui Harmonia e-
 rat nomen, cepit. Intelligens autem Sphinx
 quod Cadmus aliam duxisset uxorem, ac sibi
 persuadens multos ciues se abeuntem secutu-
 ros esse, quamplurimas diuitias rapiēs, secūq;
 celerem canem ducens, quem Cadmus habe-
 bat, cum his omnibus in Sphincium montem
 nuncupatum peruenit, et exinde Cadmo bel-
 lum inferebat, incursiones autem insidiando,
 cum per unumquenq; ex illis montibus face-
 ret, singulis horis plures homines interime-
 bat. Vocant autem Thebani incursiones ipsas
 ænigmata. Diuulgabant hoc autem passim ci-
 ues in hunc modum, dicētes: Argiua Sphinx
 nos, ænigma quoddā proponēs, diripit. Quo-
 nam autem modo ænigma faciat, inuenire ne-
 mo nostrū potest. Publico itaq; edicto nun-
 ciari Cadmus iussit, Sphingē interficienti cui-
 cunq;, diuitiarum perquam plurium præmiū
 esse propositum. Ad quam cum Oedippus Co-
 rynthius accessisset, uir equidem bellicis in-
 rebus clarus ac strenuus, cum equo ueloci,
 quem secum habebat, unā cum Thebanis qui
 busdam

busdam, quos in societatem sibi assumpserat, nocturno tempore cum his montem uersus accedens, Sphingem ipsam de medio sustulit. Pro quibus euentibus fabula hæc in medium adducta fuit.

DE VVLPE.

DE Thelmesia uulpe dicunt, quod Thebanos hæc rapiens, deuorabat. Quod quidem omnino simplex ac fatuum est. Neque enim quodpiam aliud animal est, quod terrestre existens, hominem rapere atque asportare ualeat. uulpes in super paruū animal ac debile est. Fuit autē quidpiā tale. Thebanus uir quidā bonus ac pulcher satis admodū fuit, qui Alopix nomine, hoc est uulpes nominabatur. Hunc autē cum astutissimus esset, & omnes homines prudentia superaret, Thebanorum rex ueritus ne sibi insidias aliquando strueret, e ciuitate expulit. Qui cum ualidissimum sibi exercitum cōparasset, aliosque secum mercenarios milites adduxisset, Thelmesium nūcupatum collem occupauit. unde desiliens, Thebanos prædabatur. Dicebant itaque Thebani homines: Alopix, hoc est uulpes dictus.

H 4 circum

circumque decurrens nos subiugat. Ad hunc autem locum uir quidam Cephalus nomine, genere Atheniensis, qui magnum exercitum habebat, cum peruenisset, Thebanis auxiliū ferens, Alopeca hunc, hoc est uulpē nominatum interfecit, atque eo ex loco exercitum eius omnem depulit.

DE NIOBE.

Nlobem dū uiueret, super filiorum suorum sepulchrum lapidem factam esse memorant. Quicumque autem ex lapide hominem, rursusque ex homine lapidem fieri posse credit, stultus hic quidem planē est. Verum autem hoc habet. Niobe mortuis sui ipsius liberis, cum lapideam imaginem sibi constituisset, eam supra natorum suorum sepulchrum posuit. Nosque ipsi hanc utique, qualis reuera esset, inspeximus.

DE LYNCEO.

LYnceum dicunt, quod ea etiam quæ sub terra erant prospiciebat: quod quidem falsum prorsus est. Nam ueritas ita sese habet. Lynceus æs, argentum, cæteraque metalla primus inquirere cœpit, In qua quidem
meo

metallorum inquisitione, lucernas secum intra terræ penetralia circumferens, ibidem eas forte relinquebat, ac sursum ipse æs ferrumq; reportabat. Quod factum uidentes homines, dicere consueuerant, quod Lynceus subterranea etiam prospiciebat, ob idq; argentum inde sursum afferebat.

DE CÆNEO.

CAenea inuulnerabilem omnino fuisse aiunt. Quicumq; autem hoc ad credendum suscipit, quod homo quispiam ferro inuulnerabilis existat, amens hic reputandus est. Veritas itaq; sic se habet. Cæneus genere Thessalus, uir erat bellicis in rebus strenuus ac potens, pugnandiq; scientia præditus. qui cum multis in bellis olim fuisset, nullo tamen unquam tempore uulneratus fuerat. Atq; ad eò cum Lapithis simul quandoq; pugnans, à Centauris interfici nullo modo potuit. sed ab illis solum comprehensus cum fuisset, multitudine illorum obrutus est, sicq; consumptus fuit. Eius itaq; defuncti Lapithæ cadauer suscipientes, nullisq; confossum uulneribus corpus inueniētes, dicere consueuerant, Cæ

H S neus

neus cū alias toto suæ uitæ tempore inuulnerabilis fuerit, itidem sine ullis nunc quoque uulneribus mortuus est.

D E C Y G N O.

Idem quoq; sermo de Cygno Colonensi circumfertur. Illum namq; dicunt inuulnerabilem pariter fuisse, eo quod cum pugnator quoq; is, scientiæq; bellicæ peritissimus esset, ac Troiano in bello ab Achille lapide percussus fuisset, minime uulneratus est. Eius itaq; cū defuncti cadauer homines intuerētur, q; in uulnerabilis quoq; hic esset diuulgabāt. atq; ita nomine quoq; ipso inuulnerabilis nūcupatus est. Assētitur hac in re mihi, meumq; sermonē hunc affirmat & cōtestatur Ajax Telamonius. nāq; & is quoq; inuulnerabilis dictus est, q; uel seipsum ense proprio peremit.

D E D A E D A L O, E T I C A R O.

DAedalum unā cum Icaro filio, quandā ob causam in carcerem à Minoe inclusum fuisse aiunt. qui quidem Dædalus cum fictitias sibi pēnas fabrefaciēdo aptasset, unā cum Icaro illinc exluisse fertur. Scientiam uero hunc uolantes homines faciendi absq;
ulla

ullamachina, et artificio, pēnasq; præsertim
fictitias habentes, calluisse, impossibile est.
Tale igitur hoc erat quod ab eis dictum est.
Dædalus cum in carcere esset, ac sese ipsum
per fenestram quandam demisisset, scapham
mare sulcaturus inscendit. quod simulatq;
Minos intellexit, quæ illum abeūtem nauigia
insequerentur, mittit. Ad autem Dædalus atq;
Icarus agnoscetes, persecutoresq; altergo in
stare animaduertentes, uēto terribili ac uehe
mēti cū impetu flāte usi, aduolātes, hoc est na
uigantes circum pelagus uertebantur. Atq;
is ipse Dædalus in terram cum peruenisset,
incolumis seruatus est. Icarus uero in mari
perijt, à cuius quidem nomine Icarium mare
denominatum est. qui cum postea ab undis in
terram eiectus Icarus fuisset, à patre Dædalo
sepulturæ demandatus fuit.

DE ATALANTA ET MILANIONE.

DE Atalanta & Milanione hoc etiam
referunt, quod illa quidem in leonem
cōmutata fuit, hic uero leo factus est. Veri
tamen rei huius talis est. Atalanta & Mi
lanion cum simul in uenatione essent, Atalan
te

lātæ puellæ, ut secum in coitu misceatur, Milanion persuadet, atq; ob id in spelūcam coiturus, eam perducit, simulq; conueniunt. Sed in eo forte antro leonis atq; leænæ cubile erat. qui cum illorum uoces audissent, egressi cum impetu, Atalantam atq; Milanionem dilaniarunt. Non multo aut tempore post leone ac leæna ipsa exinde egrediētibus, qui socij in uenatione Milanionis erāt, in huiusmodi animalia Atalantam atq; Milaniona transformatos fuisse existimabant. Reuersiq; in ciuitatē, ipsi talia passim de Atalanta & Milanione, quod in leones mutati fuissent, diuulgabant.

DE CALLISTONE.

ET de Callistone talis quoq; sermo existit: quod uenatrix cum hæc esset, ursa facta est. Ego uero dico etiam hæc ipsam montes inhabitantem, ubi ursa quædam fortè inerat, ab ea in uenatione consumptam fuisse. Quicunq; igitur in uenatione cum ea erant, non illam amplius ex ursæ cubili egredientem, sed solam ursam uidentes, quod Callisto puella ursa facta esset, dictitabant,

De

DE EVROPA.

EVropam Phœnicis filiam, cum à tauro uecta fuisset, ex Tyro in Cretam mari peruenisse censent. Mihi uero longe secius fuisse uidetur, eo quod neq. taurus, aut equus tam profundum pelagus trās fretare potuisse uideatur, neq. utiq. puellam Europam supra taurum tam ferum animal ascendere uoluisset. Atq. adeò si Iupiter Europā in Cretā accedere in animo habuisset, meliorē sanè uia, quā hęc erat, inuenire potuisset. Veritas rei hoc habet. Cretensis uir quidam, cui Taurus nomen erat, bellum in Tyrrhena regione gerebat. hic cum plures alias eo in loco puellas rapuisset, Europam præcipuè regis filiam, postremo captiuam abduxit. Quæ ex re dicere homines solebāt, Europā regis filiam Taurus asportauit, ob idq. fabula hęc conficta fuit.

DE DVRATEO EQVO.

et Troia.

Achiuos ligneo in equo Iliū expugnauisse tradunt. qui quidē sermo uanus utiq. ac fabulosus omni ex parte est. Veritasq. ipsa hoc habet. Equum ligneum ita fabricatū
Græci,

Græci, ut magnitudine sua portas urbis supermineret, ne portis recipi, aut intra moenia duci ullo pacto posset. Ductores uero iuxta ciuitatem ipsam concauo in loco quodam sedebant, qui in hunc usque diem Argiuorum insidiae uocatur. Transfuga autem Sinon cum ad Ilium peruenisset, Iliensibus ipsis persuadet, ut equum illum intra ciuitatem suam ducere omnino debeant, hoc ipsum addens quoque, fore scilicet ut nullo pacto deinceps Græci aduersum eos accedere possent. Cui audientes Troiani cum fuissent, et portas quoque urbis deposuissent, equum ipsum introducentes, admittunt. Prudentibusque mox ipsis cum securitate, ac nil tale uerentibus Troianis, impetu facto, eos adorti sunt Græci. Ac tali quidem pacto Troia capta est.

etiam quam regem uentorum DE AEOLIO.
negatur, vide
Tim. Philog. lib.
20. cap. 18.

AEolum uentorum regem fuisse aiunt, qui Ulyssii uentos in utre conclusos dedit. Quam quidem rem fieri impossibile esse, omnibus manifestum existimo. Verisimilius utique fuisset id quod erat dixisse, Aeolum scilicet astrologum fuisse, qui Ulyssi tempora, quibus

quibus exortus flantium quorundam uentorum fieret, prædixerit. Mcenia insuper hic ciuitatis suæ ex ære circumdata habuisse traditur: quod etiam falsum omnino est. Armatos namq; uiros, ut reor, potius ille habebat, qui ciuitatem eius præsidio custodiebant.

DE HESPERIDIBVS.

Hesperides mulieres quasdam fuisse tradunt, quibus mala aurea super malo arbore, quæ draco custodiebat, fuerant. ad quæ quidem poma aurea Hercules expeditionem fecerit. Veritas tamen rei huiusmodi est. Hesperus uir quidã Milesius erat, qui in Caria habitabat, duasq; filias habebat, quæ Hesperides nominabantur. Illiq; ipsi oues pulchræ atq; fœcundæ erāt, quales & nūc in Mileto quoq; sunt: quæ quidē ob id aureæ iam oues nuncupabātur, quoniam pulcherimū omniū rerum aurum est, & illæ quoq; pulcherimæ erant. Mila etenim ut poma, sic oues quoq; apud Græcos uocantur. quæ quidem Mila, hoc est oues, cum circa maris littus pascentia Hercules uidisset, ea abigendo comprehendens, navi suæ imposuit, simulq; earū pastore nomine

nomine Draconem secum domum perduxit, et hoc, non amplius Hespero iā ipso uiuente, sed eius duntaxat superstitibus filiabus. Dicebant itaq; homines: Aurea equidem mala uidimus, quæ ab Hesperidibus Hercules, draconem quoq; custodem interficiēs, abduxit. sicq; exinde fabulosus sermo confictus formatusq; fuit.

DE COTTO ET BRIAREO.

DE Cotto & Briareo dicūt, quod cum uiri eſſent, centum tamen manus illi habebāt. Quod quidem uelle dicere, quomodo non ſtultum prorsus eſt? Verum hoc autē in ſe habet. Ciuitati in qua illi habitabant, Hecatontachiria, hoc eſt Centimanus nomē eſt. Erat autē ciuitas illa, quæ nūc Oreſtiades uocatur. Dicebant itaq; homines, Cottus, Briareus & Gyges hecatontachirei, hoc eſt centimani, auxilium dijs afferentes aduerſus Titanas, ab Olympo eos expulerunt.

DE SCYLLA.

DE Scylla etiam tradunt, quod in Tyr-
rhenæ regione fera quædam fuit, quæ mulier quidem uſq; ad umbilicum eſſet, canē

HERO

uero capita exinde ei nata sunt, ac reliquum corporis serpentis haberet. Talem autem naturam credere ualde stultū est. Veritas namque huiusmodi est. Tyrrhenorū insulæ erāt, quæ cuncta circūuicina Siciliae Ionijq; sinus loca, atq; regiones deprædabātur. Tunc temporis autem nauis erat triremis uelox, cui Scylla erat nōmē: quæ quidem ipsa triremis cætera nauigia comprehendens, cibum sæpius assequēbatur, sermoq; ob id multus de ea erat. Hanc autem nauem Vlysses uehementi et cum impetu flante uento usus effugit. Quod mox in Corcyra Alcinoō narrauit, quōnam scilicet pacto euaserat, et quomodo nauē illā effugerat. nauisq; præterea eius formæ descripsit, à quibus quidē rebus fabula cōficta fuit.

DE DÆDALO.

Illud etiam de Dædalo narrant, quod statuas per se ambulantes fabrefaciebat. Ire uero sua spōte statuam, impossibile mihi sanē uidetur. Verum autem hoc habet. Quicunq; tunc temporis statuas uirorum statuarij faciebant, imaginesq; exornabant, iunctos ad nexosq; corpori pedes quibus inniterentur habentes,

I

bentes,

- bentes, uiriles statuas faciebant. Dædalus uero ipse uno pede tantum elato, sese uertentes statuas formabat. Quamobrem id uidentes homines, statuas à Dædalo factas ambulare dicebant, ac non ut cæteras consistere. Quæ admodum nunc quidem etiã dicimus, quod picti sint homines pugnâtes, & uertentes sese equi, ac naues in undis sese submergentes.

DE PHINEO.

NArrationibus quoq; fabulosis de Phineo dicunt, q; Harpyiæ substantiã eius asportabant. Existimant uero qdã feras uolatiles has fuisse, quæ cibaria ex Phinei mēsa diriperēt. Veritas tamen sic habet. Phineus Peoniae rex erat, qui cum ad senectutem peruenisset, uidendi usum prorsus amisit, simulq; liberi eius mares mortui sunt: filiæ uero illi, Pyria & Erasia dictæ erant, quæ paternam substantiã omnem destruebant, adeo ut Phineum miserum Poetæ dicere cœperint, cuius bona Harpyiæ ita dilapidarent. Huius uero Phinei misericordia moti uicini eius Zethus & Calais, qui Boreæ uiri non ignobilis filij erant, auxiliumq; illi afferentes, filias eius è ciuitate ex-

expulerunt, ac diuitias bonaq; illius dispersa
in unum congregantes, Thracensem quēdam
illorum custodiæ præfecerunt.

DE METRA.

DE Metra Erisichthōis filia aiunt, quod
quotiēscūq; pater suus utiq; uoluisset,
formam mutare consueuerat. quod quidem
credere ridiculū prorsus est. Quomodo enim
quæso uerisimile sit, ex puella bouē, rursusq;
canem uel auem fieri posse? Verum autem
sic habet. Erisichthon uir Theßalus erat, qui
consumptis facultatib. suis, pauper effectus
est. huic uero filia pulchra et honesta, raræq;
formæ erat, quæ Metra nominabatur. Hanc
quicumq; uidisset, eius amore protinus detine-
batur. Argēto autem illius temporis homines
prociq; in sollicitandis mulieribus minime u-
tebantur, sed dabant alij quidem equos, non-
nulli boues, quidam oues, uel quodcunq; ipsa
tanquam sibi magis gratum uoluisset. Quocir-
ca Theßali hoc uidentes, passim dicere con-
sueuerant, congregatum scilicet Erisichthoni
uictum opera ac beneficio Metræ eius filiæ
fuisse, quæ patri equos, boues, aliaq; per quæ
plurima

plurima suppeditabat, quibus ex rebus fabula conficta fuit.

DE GERYONE.

Geryonem tria capita habuisse dicunt: quod totum plane impossibile est, corpus aliquod esse quod tria habeat capita. sed tale quid omnino fuit. Ciuitas in Euxino ponto est, Tricarinia, hoc est tricipitia nuncupata. Erat autem tēpestate illa Geryon inter alios homines nomine famigeratus, ut qui diuitijs, multisq; alijs rebus maxime excellebat, ac boū inter cætera armentum perq̃ admirabile habebat. ad quod cū Hercules, ut boues abigeret, accessisset, sese illi opponentē Geryonem de medio sustulit, sicq; boues abduxit. quæ omnibus eas, dum circumagerentur, insipientibus, magnam admirationem incutiebant. mediocris nanq; illis magnitudo quædā inerat, à capite quoq; ad ilia usque parue simæq; erant, cornua prorsus non habebant, ossa uero & longa & lata quidem apparebant. Percunctantibus itaq; hominibus, cuius nam boues illæ essent, eas Hercule, Geryonis Tricarini, hoc est tricipitis existentes, abegisse
non

nonnulli asseuerabant. Ex quibus dictis Ger-
ryonē ipsum tria capita dubio procul habuif-
se, quidam existimabant.

DE GLAUCO SISYPHI.

Glaucum quoq; ab equis consumptum
fuisse tradunt, ignorātes scilicet equo-
rum nutritorem hunc etiam fuisse, qui dome-
stica bona nulla in re curabat. quinimmo sum-
ptus perquam maximos cum quotidie magis
ac magis faceret, consumptus est: sicq; uictus
omnis ac facultas postremo illi defuit.

DE ALTERO MINOIS

Glaucō.

Et hæc ipsa quoq; fabulosa narratio tota
ridicula est, quod Glaucum, cum is mel
bibēs perijisset, Minos pater intra sepulchrū,
& unā cum eo Polyidum domini medicum ui-
uentem adhuc, dimer sit. Qui quidē medicus,
cum draconē quendam mortuo draconi cui-
piam herbam porrigentem animaduertisset,
qua illum ad uitam reuocabat, itidem ipse ea-
dem herba in Glaucum facere orsus, eum ad
uitam resurgere fecit. quod quidem nullo pa-
cto fieri potest, impossibileq; omnino uidetur.

I 3 Quod

Quod uero factū fuit, tale quidpiā est. Glaucus cum mel biberet, ualde perturbatus est, plurimāq; illi colera usq; adeo mota est, ut animus illi prorsus defecerit. Ad hunc ita male se habentē, quamplurimi alij medici, diuitias sese consequi posse sperantes, uenerūt: Polyidusq; praesertim. qui cum in memoria herbæ cuiusdam naturam haberet, quam à medico quodam, qui nomine Draco dicebatur, perceperat, hac eadem usus, Glaucum protinus salutis pristinae restituit. Dicebant itaq; quidam, hoc animaduertentes, Glaucum ex potu mellis mortuum, Polyidi curatione ad uitam reuocatum fuisse.

DE GLAUGO MARINO.

Atferuntur ab.

Conititur insuper, quod et hic Glaucus, cum herbam olim quampiam comedisset, immortalis est factus, & nunc quoq; in mari habitat. hoc autem credere, herbam hanc Glaucoduntaxat, neq; alteri cuiquam ut assequeretur, contigisse, hominemq; in mari, uel aliud quodpiam terrestre animal uiuere, puerile admodum est. Hoc habet namq; in se ueritas. Glaucus piscator uir erat, genere quidem Anthea.

Anthedonius, urinatorq; præ cæteris eximius, qui uel cunctos sui temporis natatores in undis exuperabat. Contigit autem, quod cum hic prope portum ante omnium conspectum, qui in ciuitate erant, nataret, ab omnibusq; uideretur, in locum quendam ei natare contigit, ut mox per aliquot dies uisus ab amicis non fuerit, natansq; mox ab eis iterum uisus est. Quærentibus ergo domesticis eius, ubi nam locorum per ea tempora, quibus uisus non fuerat, habitasset, in mari sese fuisse falso respondebat. Pisces præterea unum in locum plures concludens & occultans adseruabat, ut hyemali tempore quando reliqui piscatores nullos capere pisces poterant, solus ipse haberet. Ciuibus ob id quoscunq; pisces exoptassent, sese protinus allaturum esse pollebatur, sicq; & quos utiq; uoluissent eis statim afferebat: Glaucus ob id marinus uocitabatur. Qui mox cum in marinam feram incidisset, ab ea consumptus est. Quo è marinusquã redeunte, Glaucū in mari uiuere, atq; ibi confidere fabulati sunt.

Bellerophontē ab equo Pegaso, qui pennis natus erat, gestari solitum fuisse tradūt. Mihi uero absurdum prorsus uidetur, equum uolitare posse, etiamsi omnium auium pennas sibi adiunxisset. Atq; adeò si quandoq; tale animal fuit, nunc etiam utiq; existeret. Illum etiā Bellerophontem aiunt Amisodari Chimērā interfecisse, quæ quidem bellua erat, ut dicitur, prima leo, postrema draco, media ipsa chimæra. Quidam uero existimant hanc feram fuisse tria capita habentem: quod impossibile est, Leonē scilicet similibus cum alijs animalibus. cibis atq; domesticis uti. Quod uero mortalem naturam habuisse, ignemq; eam ipsam spirasse dicitur, puerile est. Cui nā enim quæso, potissimum ex illis tribus capitibus in reliquum corpus potestatem fuisse dicendum est? Verum ergo ita habet. Bellerophontes Phrygius uir erat, genere quidem Corynthus, bonus pulcherq; satis. Hic cum nauigium sibi præparasset, maritima circūquaq; loca deprædabatur. nomen autem nauis Pegasus erat, ut nunc quoq; suum cuilibet nauigio nomen est inditum.

inditum. Nomen autem id Pegasi nauigio magis, quàm equo aptum fuisse uidetur. Ea uero tempestate Amisodarus rex ad Xanthum flumen habitabat, sub quo altus mons Telmissus nomine erat, ad quem duo ascensus per planiciem, pascuaq; ab anteriori ciuitatis Xanthiorum parta erant, tertius retro à Caria. reliqua uero loca inculta inaccessaq; prorsus iacebant, horumq; in medio hiatus terræ satis magnus erat, unde uel ignis utiq; superascendebat. His autem mons alius Chimæra dictus adiacebat. Illo uero tempore, quemadmodum eius regionis incolæ narrant, ante planiciem illam habitatam leo quidam erat, retro uero draco unus, qui pastores ambo circunquaq; lædebant. Ad quæ loca Bellerophontes accedens, montem expugnauit, & Telmissus ab eo simul concrematus est, feræq; illæ sic perierunt. Dicebant itaq; eius loci habitatores, Bellerophontem illuc cum Pegaso appulsum, Amisodari Chimæram perdidisse. Quo ex facto fabula conficta est.

I S

De

Pelopem cum alatis equis Pisam, ut Hippodamiam Oenomai filiam desponsaret, uenisse dicunt. Ego uero eadem fermè de Pelope dico, qualia & de Pegaso quoq; dixi. Si enim Oenomaus Pelopis alatos equos uidisset, non utiq; illi filiam suam in uxorem, quæ talẽ currum ascenderet, præbere uoluisset. Dicendum itaq; potius fuit, quod Pelops nauem impellens, quæ equis quibusdam alatis insculpta erat, ad Hippodamiam puellam rapiendam accessit, qua rapta fugiens uehebatur. Talisq; super hac re fabula formata fuit.

DE PHRIXO ET HELLE.

Narrant insuper Phrixo ab ariete prædictum fuisse, quod pater Athamas eũ macrare in animo habebat: quo audito, sorore sua Helle secum aduocata, arietem ipsum cū ea inscendit: mareq; ambo sulcantes, in Euxinum pontum peruenerunt. quod quidem, ut credi possit, perquam difficile est: quod aries, ueluti nauigium quodpiam esset, mare pernatare, tanto præsertim duorum hominum pondere

dere onustus, potuerit. Et ubi nam quæso alimenta cibi, potusq; arietis, atq; illorum in mari esse poterant? Absit enim quod eos ullo pacto impastos, et absq; cibo potuq; tãto tẽpore manere potuisse dicamus. Illud post hæc absurdũ est, quod de Phrixo quoque dicitur, q; salutis suæ autorem seruatoremq; arietem cũ mactauisset, pellẽ ei detraxit, quã Aeetæ muneris loco, ut filiã eius in uxore haberet, dedit. Hic uero Aeetes Colchorum rex erat. Vide autem quomodo tunc temporis pelles huiusmodi arietinæ raræ apparebant, quæ regẽ quoq; ad filiam propriam illi pro hoc dono, ueluti eius dote in matrimonium dandam, impulerit. licet eam usq; adeo magnificeret, ut nullius mariti connubio dignam hætenus existimasset. Iã uero quidam, ut risum (quem pellis hæc mouere posset) effugiant, aureã hanc pellem fuisse adiungunt: quæ si aurea quidem fuisset, tanto minus à rege capi, ut quam Phrixius ei peregrinus uir dabat, oportere uidebatur. Dicitur quoq; ad hoc uellus aureum Iasonẽ unã cũ Græciæ procerib. nauẽ Argonuncupatam, impulisse. Verumenimvero neque

Phrixius

Phrixus mihi tam ingratus erga arietem bene factorem suum fuisse uidetur, ut eum perdere uelle sustinuerit. Neq; etiam si splendidissimū smaragdisq; plenū uellus hoc fuisset, uel propter hoc solum nauem Argo illuc Iasonem nauigando impulsisse credendū est. Veritas itaq; sic sese habet. Athamas Græcorum exercitus in Phrygia præfectus erat. Huic autem diuitiarum suarum procurator, ac ueluti custos erat uir quidam nomine Aries, quem præ cæteris fidelē sibi maxime esse existimabat. Is cū fortē Athamantē de nece Phrixi paranda cogitare intellexisset, Phrixi id protinus significat. qui quidem hoc audito, nauem actutum præparauit, & in ea diuitias per plures imposuit, simulq; Pelopis matrem in eadem nauī sibi adiungit, quæ Eos, hoc est Aurora dicebatur. Hæc quoq; suis ex opibus atq; diuitijs imaginē auream cum sibi fecisset, eam nauī imposuit. Quo facto simul cū his bonis Phrixus, Helle & Aries, nauigantes abiire. Contigit autem, quod in nauigatione illa Helle puella præ imbecillitate nimia deficiens mortua est, à cuius nomine mare illud Hellesponti nomē hoc

hoc sortitum est. Illi uero cum ad Pharon peruenisset, sedes ibi posuerunt, ubi Phrixus Oetæ regis Colchorum filiam in matrimonium duxit: cui dotis nomine auream illam Auroræ imaginem potius, et non pellem arietis aureā, dedit. hæc q̃, ueritas ipsa est.

DE PHORCYNIS FILIABVS.

DE filiabus quoq; Phorcynis perquam ridicula narratio circunfertur, uidelicet quod Phorcyn ipse tres filias habebat, quæ uicissim uno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cum uidere illis opus erat, utebantur. atq; ita fiebat, ut quotienscunq; ex illis una oculo uti uellet, capiti suo illum insertaret, sicq; uideret: quo quidem cum illa satis usafuisset, alijs eum uicissim tradere consueuerat, ita ut omnes hoc pacto uiderent. Cum autem Perseus ad illas forte accessisset, atque eam quæ tunc oculū habebat, cunctanti gradu à tergo adortus esset, denudato ense, ut sibi Gorgona ostenderent petijt, mortemq; eis, nisi eam utiq; manifestarent, minitatus est. Illæ uero mortem formidantes, eam protinus indicant. Cuius caput ipse cū amputasset, aera uolando

uolando inſcēdit, ſimulq; hoc Polydectæ oſtendens, in lapidem eum mutauit. Quod quidem omnino ridiculum eſt, uiſo deſuncti capite uiuentem hominem lapideum fieri poſſe. Quæ enim quæſo ad hoc faciendum uiſo mortuo ineſt? Fuit autem tale quidpiam. Phorcyn uir quidā Cyrenæus fuit. Cyrenæi uero genere Aethiopes ſunt, Cyrenenq; inſulam extra Herculis columnas exiſtentem incolunt, Libyamq; arant iuxta Aunona fluuium, propeq; Carthaginē ſunt ualdediuites. Hic Phorcyn Herculis columnis, quæ tres ſunt, imperans, quatuor cubitorum ſtatua aureæ Mineruæ fieri fecit. Vocant enim Mineruam Cyrenæi Gorgonem, ueluti Dianā Thraces Bendiam, Cretenſes Dictynam, Lacedæmoni uero Vpim. Verum antequam ſtatua ipſam Phorcys in templo conſecraſſet, moritur, tresq; poſt ſe natas reliquit, Sthenonem uidelicet, Euryalem & Meduſam, quæ nemini in matrimonium ſeſe coniungere unquam uoluerunt, ſed uitam cœlibem degentes, ſubſtantiam omnem inter ſe diuiſere, & quælibet uni ex tribus inſulis imperabat, quæ ſibi

in

in bonis contingere. Gorgonem uero statuam illam auream Mineruæ neq. in templo sacratâ ponere, neq. diuidere uelle illis uidebatur. Quinimmo apud unamquamque illarum eam ipsam uicissim, ueluti thesaurum quendam depositam, retineri debere censuerunt. Phorcy ni uero socius quidam honestus bonusq. uir erat, quo suis in rebus ueluti oculo utebatur. Perseus autem ex Argo exul, secum nauigia roburq. militare habens, maritima loca tunc populabatur. qui ratus Gorgonem hanc reginam mulierum quandam esse, locupletem quidem, sed quæ tamen uiribus imbecilla esset, ad nauigat primum in portum, & stationē ibi nauium faciens, ea loca quæ inter Cyrenē & Sardinia erant, percurrit. ab unaq. ad alteram earum descendens, oculum ipsum capit. Intellexerat enim ab earū una, se nihil aliud ex illis locis præterquā Gorgonē, quæ magnā uim auri in se habebat, auferre posse. Puellæ igitur ipsæ postquam oculum amplius in parte, secundum sermonem prædictum, non habebant, in unum cōuenerant iurantes: nā altera alterā accusabat, q. oculum detineret.

Sed

Sed posteaquam sese prorsus eum non habere cognouerunt, quid nam de eo utiq; factum fuisset, ualde admirabantur. Interim ad eas ita consternatas, Perseus nauigat, oculumq; ab eis quæsitum sese habere significat: quem tamen illis se nullo pacto daturū ait, nisi prius ubi nam Gorgo sit, ab eis edoctus fuerit. Minabatur ad hæc, nisi hoc manifestarēt, eas interfectorum esse. Medusa non ostensuram se esse ait, uerum Stheno et Euryale ostenderūt. quare Medusam ob id Perseus interfecit, illis uero duabus oculum restituit. Cū itaq; Gorgonem accepisset, in partes eam plures dissectuit, & in trireme sua seruatum ab se caput eius reposuit, ipsiq; naui nomen Gorgonis indidit. Cum qua mox per nauigans, ab insularnis circumquaq; pecunias assequebatur, eo quod omnes qui aliquid ei contribuere recusarent, interimebant. Sic & à Seriphijs, ad quos nauigando peruenit, pecunias petijt. Illi uero in unū omnes sese, ut ei resisterēt, primo congregarunt: rursusq; cū ad eos in forū coactos Perseus accederet, Seriphon illi relinquentes abierunt, ut ipse neminem omnino

ibi

ibi inuenerit hominem, sed lapides quidem factos, non autē uiros amplius. Quocirca insularum reliquis pecunias sibi tradere denegātibz, dicere Perseus adſueuerat, Videte ne quemadmodum Seriphij, Gorgonis caput uidentes, in lapides & uos mutemini. Id namq; malum ipſi paſſi ſunt.

DE AMAZONIBVS.

DE Amazonibus talia prædicantur, quod mulieres illæ quidem non erāt, sed uiri potius barbari, qui oblongas uestes et ad talos usq; demissas, ad inſtar Thracenſium mulierum gerebant, comamq; mitris continebant, ac barbas radebant: ob id autem ab hoſtibus in bello per contumeliam fœminæ uocitabantur. Amazones autem ſuapte natura ſibi ingenita, ſtrenui bellatores erant. Expeditionem uero mulierum iſtarum nunquam factam fuiſſe (quando & nunc quoq; nulla apparet) credere ueriſimile eſt.

DE ORPHEO.

Falſus quoq; de Orpheo ſermo uulgatur, quod ſcilicet eū cythariſtantē quadrupedes, aues, atq; arbores ſequerentur. Id

K autem

autem mihi tale quidpiam fuisse uidetur, quod Bacchæ furentes fœminæ erant, quæ in Pieria ouium pascua dilaniabant, aliq; plura mala uiolenter perpetrabant. Quæ uero cum ad montana loca se recepissent, plures ibi dies se continuerunt. ubi cum diutius permanerent, ciues sibi iam ipsis, suisq; mulieribus ac filiabus mali aliquid ab eis timentes, qui Orpheum accirent, mittunt. illūq; rogant, ut aliquid excogitando machinari uelit, ut quoquo modo posset, furentes fœminas è montibus deduceret. qui quidem Orpheus cū Bacchi sacra solennia ordinauisset, citharæ sono Bacchantes illas demulcens, è montibus secū deduxit, ferulas quidem primum habentes, sed quæ cum è montibus descenderent, diuersarum arborum ramos secum gerebant. Quod spectaculum uidentibus hominibus incredibilem admirationem afferebat. Namq; primo aspectu illo, deducta ab eis è montibus ligna, arbores, quæ reuera descenderent, esse uidebantur. Quamobrem qui talia perspicerent, ita secum dicere consueuerant: Orpheus citharam pulsans ex monte syluam ad se ducit.

atq;

atq; ex hoc tātum fabula ipsa cōposita fuit.

DE PANDORA.

Non tolerabilis de Pandora sermo di-
uulgatus est, quod cū ipsa ex terra for-
mata fuisset, alijs quoq; fœminis similē ipsa for-
mā dederit. Mihiq; hoc potius sic fuisse uide-
tur, quòd Pandora mulier Græca fuerit ual-
de diues, quæ quoties domo exhibat, sese pluri-
mū exornare solebat, atq; in primis pigmento
quodā ex terra cōfecto sese perungēs uteba-
tur. Resq; ipsa omnino sic se habet, nec alio
quopiā modo. Quanq̃ sermo hac de re factus
ad impossibilia quædā cōuersus fuisse uideat̃.

DE GENERATIS EX

fraxino.

ET quid quæso uilius magisq; stultum est,
quā primum genus hominum ex fraxi-
no generatum esse dicere? Siquidem Melius
uir potius quidam nomine fuit, à quo Meliæ
fœminæ denominatæ fuerunt. Quemadmo-
dum ab Helleno Hellenes græci, & Iones ab
Iono dicti sunt. Ferreas insuper atq; æneas
quod dicitur, ætates tunc fuisse, nunquam om-
nino existimandum est.

Dicitur quod ex seipso Hercules folia quædam habuit, ipse igitur Phyllires dictus, etsi priuatus humilisq; sortis existeret, cogitās tamen quorsum illa Hercules gestaret, cōbussit. sicq; ratio inde tracta est hoc modo.

DE CETO.

DE Ceto hæc quidē memorantur, quod Troianos è mari exiens inuadebat. Et si quidē ei puellas aliquas Troiani obtulissēt, ab eis recedebat: si minus, eorum totā regionem deuastabat. Quām uero id fatuum sit credere, Troianos filias proprias Ceto exponere solitos fuisse, quis non uidet? Virum nanq; potius magnum quempiam nomine Cetum, hūc fuisse dicendū est: qui cū rex esset, multum roboris uiriumq; habens, ac in re nautali ualde potens, paludem quandam in Asia quam Troiani possidebant, circa mare subuertit, tributumq; ab eis sibi obid persoluebatur: quòd quidā Dasmon, hoc est uectigal uocāt. Argento autem eius temporis homines minime utebantur, sed uasis solum, ac supellectile omni

omni alia. Imperauit ideo rex ille, qui Ceton nomine dicebatur, ut ciuitates quædam tributum nomine equos sibi darèt, aliæ uero puellas mitterent. Hunc uero regem, cui nomen erat Ceton, barbari Cetum uocabant. hic circum quaq; loca illa adibat, & debito necessarioq; tempore tributum ab ijs promissum exigebat. Quod si quæpiam ciuitates persolvere recusarent, eorū regiones ac loca male tractabat. Peruenit et is quoq; ad Troiā, eo potissimum tempore quando Hercules illuc etiam exercitum Græcorum habens, uenit. Vnde Herculem tunc Laomedon rex in Troianorum præsidium conduxit. Ceton uero exercitū suum cum impetu in eos duxit. Cui cum obuiā Hercules & Laomedon cum copijs suis facti essent, illum interfecerunt. Quo ex facto sermo fabulosus confictus est.

DE HYDRA.

Illud quoq; super Hydra dicitur, quod Lerneus serpens erat, quinquaginta capita, unicumq; duntaxat corpus habens. Et postquā ex illius tot capitibus unum excisum fuisset, duo alia ibi capita repullulare solita fuisse.

Cancrumq; insuper illi aduersus Herculem Hydram occupantem, auxiliatum fuisse. Si quis igitur sit, qui talia fuisse omnino persuadere sibi possit, fatuus hic quidem est. Verum nãq; hoc habet. Lernus rex erat: habitabant aut omnes homines tũc tẽporis in pagis, et unicuiq; locorũ istorũ reges sui præerãt. Sthenelus uero Persei filius, Mycenæ locum maximũ & hominũ frequentia habitatum, tenebat. Huic Lernus rex minime subijci uolebat, bellum ob id inuicem ambo gerebant. in ingressu autem regionis eius, Lerni oppidulum quoddam fortissimũ erat, quod quinquaginta uiri fortes sagittiferi custodiebãt, quos intraturrim incluserat, ac diurno nocturnoq; tẽpore pro præsidio eius loci detinebat: nomen huic oppidulo Hydra erat. Ad hũc locũ expugnandũ Herculeẽ Euristheus mittit, qui castellum ipsum expugnauit. In hac uero actione sagittiferi omnes turræ erant, quos Hercules deiecit. Et tunc Lernus rex, qui antea

et hoc quia fortissimus is esse credebatur, qui antea ceciderat. Posteaquã uero ab Hercule Lernus in bello uiribus inferior, premi se uidit, externi exercitus auxilium conducitur, Carcino duce quodam. qui uir magni roboris ac bellicosus auxilium afferens, unã cum Lerno iunctis copijs suis in Herculem impetũ fecit. cui quidem Herculi Iolaus Iphicli filius, atq; ipsius Herculis nepos, Thebanorum exercitum habens, auxilium quoq; tulit, sicq; cũ ad turrim Hydræ oppiduli impetu facto accessisset, incendio illam concremauit, taliq; robore militari eos Hercules expugnaui, & Hydram ipsam diruit, omnem unã exercitum perdens. Quæ ex re gesta sermo talis ab ijs qui Hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam huiusmodi confingunt, formatus fuit.

DE CERBERO.

Cerberum canẽ fuisse tria capita habentem narrant. Manifestum tamen est, quod quemadmodum Geryones, hoc est tricipite nũcupatur. Dicebãt uero homines,

K

4

pulo

pulcher magnusq; canis ille est Tricarinius, hoc est, triceps Cerberus. De quo illud quoq; dicitur, quod Hercules olim ipsum ab inferis deduxit. Sed tale potius quiddam fuit. Geryoni cum bobus suis canes magni ac iuvenes simul erant, quorū uni Cerberus nomen erat, alteri uero Orus. hunc Orū nuncupatū Hercules in Tricarinia ciuitate, antequam boues ipsas abduceret, interemit. Cerberus uero solus boues sequebatur. Hūc cū Mycenæus uir quidam Molottus nomine percuperet, primū quidem ab Euristheo sibi illum dari petit. Eo uero nolente, pastores inducit, ut canē ipsum in Laconia iuxta Tænaron sub spelunca quadam retinere uelint. Quòd cum fecissent, ex suis canes quasdam fœminas ad coitum cum illo mittit. Hoc eodem tempore Euristheus Herculem ad Cerberi canis inuestigationem misit. Qui cum uniuersum Peloponnesum circumlustrasset, tandem ad locum, ubi Cerberum canem esse sibi dictum fuerat, peruenit. ubi descendens, canem ex antro abduxit. Dicebant itaq; homines, quòd Hercules per antrum quoddam ad inferos descendisset,

set, canemq; ab inferis ad auras traxisset.

DE ALCESTE.

TRagœdia dignus de Alceste sermo narratur: quod cum forte moriturus Admetus esset, mortem sibi pro illo Alcestes elegit: quodq; Hercules eam pietate motus, cū ab inferis reduxisset, Admeto restituit. Mihi uero neminem, mortuum quempiam ad uitam reuocare posse uidetur. Sed tale quiddam fuit. Posteaquam Peliam patrem filiae interemerunt, Acastus eiusdem Peliae filius, illas persequabatur, quas nullo tamen pacto comprehendere potuit. Alcestis etenim ad nepotē eius Admetū Pheras confugit. ad quē locum cū Acastus quoq; uenisset, qui eam persequabatur, et ab Admeto, qui tū forte ad ignem sedebat, eā dedititiam sibi dari petisset, minime tradere illi eam uoluit. Quamobrem indignatus Acastus, ualidissimum exercitum, quē in Admetū sisteret, comparat, atq; urbem eius oppugnat. Quod uidēs Admetus, multos secū ductores ac milites habens, extra ciuitatem, ut eis sese opponeret, egreditur. Sed accidit ut uiuus no-

K 5 tur,

tur, qui ei quoq; captiuo mortem minabatur. Quam rem cum Alcestes intellexisset, quòd Admeto propter eam mors immineret, egressa protinus sese ipsam Acasto ultro dedit. qua comprehensa, Admetum ille liberauit. Dicebant itaq; homines, uirago Alcestis sponte quidem pro Admeto mortua est. Nihilq; prorsus quod fabulosè super hac re commentum sit, uerum habetur. Atq; adeò cum per illud tempus Hercules fortè Diomedis equas quodam ex loco duceret, per ea Thessaliæ loca iter fecit, hospitioq; ab Admeto susceptus est. à quo lugente cum Hercules Alcestis calamitatem intellexisset, miseratione eius motus, Acasto sese opposuit, eiusq; exercitum omnem deleuit: & quaecunq; illi spolia abstulit, inter suos ipsius exercitus milites diuisit. Alcestēq; recuperatā Admeto restituit. Dicebāt itaq; homines, q; Hercules ultro à morte Alcestin liberauerat, & ex hoc facto fabula formata fuit.

DE ZETHO.

Cum pleriq; alij, tum maxime Hesiodus tradit, quod Thebana mcenia Zethus et Amphion citharæ sono struxerunt, Existi-
mant

māt uero quidā, illis ipsis cithariꝫantibus lapides sponte sua moenia inscendere solitos fuisse. Reuera tamē de hoc ita res habet. Citharædi Zethus & Amphion perfecti erant, ætæq; suam mercede inuitati ostendebant. argentum autem illius temporis homines cū minime haberēt, iubebāt Amphion et Zethus, quod si quis eos cithariꝫantes audire uellet, pro præmio ad murum construendum accedēs, in eo sese exerceret: neq; enim lapides ibi citharæ sonum audituri stabant. nec sine ratione aliqua homines etiam dicere consueuerant, lyrae beneficio Thebanum murū constructum fuisse.

DE IO.

EX muliere Io bouē factam esse, æstroq; agitatā ex Argo in Aegyptiū mare peruenisse dicūt. Verū aut hoc habet. Io Argiurū regis filia erat, huic ciues honorē hūc dederāt, q; Argiuae Iunonis sacerdotē fecerāt. Verū cū prægnae facta esset, patrē et ciues uerita, è ciuitate ptinus aufugit. Argiui uero ad eā inquirendā urbe exeūtes, & ubi eā inueniunt, comprehendentes in uinculis habebāt.

Dice-

autem mihi tale quidpiam fuisse uidetur, quod Bacchæ furescens fœminæ erant, quæ in Pieria ouium pascua dilaniabant, aliaq; plura mala uiolenter perpetrabant. Quæ uero cum ad montana loca se recepissent, plures ibi dies se continuerunt. ubi cum diutius permanerent, ciues sibi iam ipsis, suisq; mulieribus ac filiabus mali aliquid ab eis timentes, qui Orpheum accirent, mittunt, illumq; rogant, ut aliquid excogitando machinari uelit, ut quoquo modo posset, furescens fœminas è montibus deduceret. qui quidem Orpheus cum Bacchi sacra solennia ordinauisset, citharæ sono Bacchætes illas demulcens, è montibus secum deduxit, ferulas quidem primum habentes, sed quæ cum è montibus descenderent, diuersarum arborum ramos secum gerebant. Quod spectaculum uidentibus hominibus incredibilem admirationem afferebat. Namq; primo aspectu illo, deducta ab eis è montibus ligna, arbores, quæ reuera descenderent, esse uidebantur. Quamobrem qui talia perspicerent, ita secum dicere consueuerant: Orpheus citharam pulsans ex monte syluam ad se ducit.

atq;

atq; ex hoc tātum fabula ipsa cōposita fuit.

DE PANDORA.

Non tolerabilis de Pandora sermo diuulgatus est, quod cū ipsa ex terra formata fuisset, alijs quoq; fœminis similē ipsa formā dederit. Mihiq; hoc potius sic fuisse uideatur, quòd Pandora mulier Græca fuerit ualde diues, quæ quoties domo exhibat, sese plurimū exornare solebat, atq; in primis pigmento quodā ex terra cōfecto sese perungēs utebatur. Resq; ipsa omnino sic se habet, nec alio quopiā modo. Quāq; sermo hac de re factus ad impossibilia quædā cōuersus fuisse uideat.

DE GENERATIS EX

fraxino.

ET quid quæso uilius magisq; stultum est, quā primum genus hominum ex fraxino generatum esse dicere? Siquidem Melius uir potius quidam nomine fuit, à quo Meliæ fœminæ denominatæ fuerunt. Quemadmodum ab Helleno Hellenes græci, & Iones ab Iono dicti sunt. Ferreas insuper atq; æneas, quod dicitur, ætates tunc fuisse, nunquam omnino existimandum est.

K 2 - De

Dicitur quod ex seipso Hercules folia quædam habuit, ipse igitur Phyllires dictus, etsi priuatus humilisq; sortis existeret, cogitâs tamen quorsum illa Hercules gestaret, cõbussit. sicq; ratio inde tracta est hoc modo.

DE CETO.

DE Ceto hæc quidẽ memorantur, quod Troianos è mari exiens inuadebat. Et si quidẽ ei puellas aliquas Troiani obtulissẽt, ab eis recedebat: si minus, eorum totã regionem deuastabat. Quàm uero id fatuum sit credere, Troianos filias proprias Ceto exponere solitos fuisse, quis non uidet? Virum nanq; potius magnum quempiam nomine Cetum, hũc fuisse dicendũ est: qui cũ rex esset, multum roboris uiriumq; habens, ac in re nauili ualde potens, paludem quandam in Asia quam Troiani possidebant, circa mare subuertit, tributumq; ab eis sibi ob id persoluebatur: quòd quidã Dasmon, hoc est uectigal uocãt. Argento autem eius temporis homines minime utebantur, sed uasis solum, ac supellectile.

omni

omni alia. Imperauit ideo rex ille, qui Ceton nomine dicebatur, ut ciuitates quædam tributum nomine equos sibi darêt, aliæ uero puellas mitterent. Hunc uero regem, cui nomen erat Ceton, barbari Cetum uocabant. hic circumquaq; loca illa adibat, & debito necessarioq; tempore tributum ab ijs promissum exigebat. Quod si quæpiam ciuitates persolvere recusarent, eorû regiones ac loca male tractabat. Peruenit et is quoq; ad Troiã, eo potissimum tempore quando Hercules illuc etiam exercitum Græcorum habens, uenit. Vnde Herculem tunc Laomedon rex in Troianorum præsidium conduxit. Ceton uero exercitum suum cum impetu in eos duxit. Cui cum obuiã Hercules & Laomedon cum copijs suis facti essent, illum interfecerunt. Quo ex facto sermo fabulosus confictus est.

DE HYDRA.

Illud quoq; super Hydra dicitur, quod Lerneus serpens erat, quinquaginta capita, unicumq; duntaxat corpus habens. Et postquã ex illius tot capitibus unum excisum fuisset, duo alia ibi capita repullulare solita fuisse.

Cancrumq; insuper illi aduersus Herculem Hydram occupantem, auxiliatum fuisse. Si quis igitur sit, qui talia fuisse omnino persuadere sibi possit, fatuus hic quidem est. Verum nāq; hoc habet. Lernus rex erat: habitabant aut omnes homines tūc tēporis in pagis, et unicuiq; locorū istorū reges sui præerāt. Sthenelus uero Persei filius, Mycenæ locum maximū & hominū frequentia habitatum, tenebat. Huic Lernus rex minime subijci uolebat, bellum ob id inuicem ambo gerebant. in ingressu autem regionis eius, Lerni oppidulum quoddam fortissimū erat, quod quinquaginta uiri fortes sagittiferi custodiebāt, quos intratūrrim incluserat, ac diurno nocturnoq; tēpore pro præsidio eius loci detinebat: nomen huic oppidulo Hydra erat. Ad hūc locū expugnandū Hercule Euristheus mittit, qui castellum ipsum expugnauit. In hac uero oppugnatione sagittiferi qui in turri erant, ignē in hostes demittebant, sagittasq; è turri iaculabantur. Et quotienscunq; euenerat, ut ex illis sagittiferis quispiā uulneratus caderet, duo statim alij in demortui unius locum assurgebāt, & hoc

et hoc quia fortissimus is esse credebatur, qui antea ceciderat. Posteaquã uero ab Hercule Lernus in bello uiribus inferior, premi se uidit, externi exercitus auxilium conducitur, Carcino duce quodam. qui uir magni roboris ac bellicosus auxilium afferens, unã cum Lerno iunctis copijs suis in Herculem impetũ fecit. cui quidem Herculi Iolaus Iphicli filius, atq; ipsius Herculis nepos, Thebanorum exercitum habens, auxilium quoq; tulit, sicq; cũ ad turrim Hydræ oppiduli impetu facto accessisset, incendio illam concremauit, taliq; robore militari eos Hercules expugnauit, & Hydram ipsam diruit, omnem unã exercitum perdens. Qua ex re gesta sermo talis ab ijs qui Hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam huiusmodi confingunt, formatus fuit.

DE CERBERO.

Cerberum canẽ fuisse tria capita habentem narrant. Manifestum tamen est, qd et hic Cerberus, quemadmodum Geryones, à ciuitate Tricarinia, hoc est tricipite nũcupata, denominatus est. Dicebãt uero homines,

K 4 pul

pulcher magnusq; canis ille est Tricarinius, hoc est, triceps Cerberus. De quo illud quoq; dicitur, quod Hercules olim ipsum ab inferis deduxit. Sed tale potius quiddam fuit. Geryoni cum bobus suis canes magni ac iuvenes simul erant, quorū uni Cerberus nomen erat, alteri uero Orus. hunc Orū nuncupatū Hercules in Tricarinia ciuitate, antequam boues ipsas abduceret, interemit. Cerberus uero solus boues sequebatur. Hūc cū Mycenæus uir quidam Molottus nomine percuperet, primū quidem ab Euristheo sibi illum dari petit. Eo uero nolente, pastores inducit, ut canē ipsum in Laconia iuxta Tænaron sub spelunca quadam retinere uelint. Quòd cum fecissent, ex suis canes quasdam foeminas ad coitum cum illo mittit. Hoc eodem tempore Euristheus Herculem ad Cerberi canis inuestigationem misit. Qui cum uniuersum Peloponnesum circumlustrasset, tandem ad locum, ubi Cerberum canem esse sibi dictum fuerat, peruenit. ubi descendens, canem ex antro abduxit. Dicebant itaq; homines, quòd Hercules per antrum quoddam ad inferos descendisset,

set, canemq; ab inferis ad auras traxisset.

DE ALCESTE.

TRagredia dignus de Alceste sermo narratur: quod cum forte moriturus Admetus esset, mortem sibi pro illo Alcestes elegit: quodq; Hercules eam pietate motus, cū ab inferis reduxisset, Admeto restituit. Mihi uero neminem, mortuum quempiam ad uitam reuocare posse uidetur. Sed tale quiddam fuit. Posteaquam Peliam patrem filiae interemerunt, Acastus eiusdem Peliae filius, illas persequabatur, quas nullo tamen pacto comprehendere potuit. Alcestis etenim ad nepotē eius Admetū Pheras confugit. ad quē locum cū Acastus quoq; uenisset, qui eam persequabatur, et ab Admeto, qui tū forte ad ignem sedebat, eā dedititiam sibi dari petisset, minime tradere illi eam uoluit. Quamobrem indignatus Acastus, ualidissimum exercitum, quē in Admetū sisteret, comparat, atq; urbem eius oppugnat. Quod uidēs Admetus, multos secū ductores ac milites habens, extra ciuitatem, ut eis sese opponeret, egreditur. Sed accidit ut uiuus non eterno tempore ab Acasto comprehendere-

K 5 tur,

tur, quae ei quoque captiuo mortem minabatur. Quam rem cum Alcestes intellexisset, quod Admeto propter eam mors immineret, egressa protinus sese ipsam Acasto ultro dedit. quam comprehensa, Admetum ille liberauit. Dicebant itaque homines, uirago Alcestis sponte quidem pro Admeto mortua est. Nihilque prorsus quod fabulose super hac re commentum sit, uerum habetur. Atque adeo cum per illud tempus Hercules forte Diomedis equas quodam ex loco duceret, per ea Thessaliae loca iter fecit, hospitioque ab Admeto susceptus est. à quo lugente cum Hercules Alcestis calamitatem intellexisset, miseratione eius motus, Acasto sese opposuit, eiusque exercitum omnem deleuit: & quaecunque illi spolia abstulit, inter suos ipsius exercitus milites diuisit. Alcestemque recuperatam Admeto restituit. Dicebant itaque homines, quod Hercules ultro à morte Alcestin liberauerat, & ex hoc facto fabula formata fuit.

DE ZETHO.

Cum plerique alij, tum maxime Hesiodus tradit, quod Thebana moenia Zethus et Amphion citharæ sono struxerunt, Existi-

mans

māt uero quidā, illis ipsis cithariꝝ antibus lapides sponte sua mœnia inscendere solitos fuisse. Reuera tamē de hoc ita res habet. Citharœdi Zethus & Amphion perfecti erant, ætremq; suam mercede inuitati ostendebant. argentum autem illius temporis homines cū minime haberēt, iubebāt Amphion et Zethus, quod si quis eos cithariꝝantes audire uellet, pro præmio ad murum construendum accedēs, in eo sese exerceret: neq; enim lapides ibi citharæ sonum audituri stabant. nec sine ratione aliqua homines etiam dicere consueuerant, lyræ beneficio Thebanum murū constructum fuisse.

DE IO.

EX muliere Io bouē factam esse, æstroq; agitatā ex Argo in Aegyptiū mare peruenisse dicūt. Verū aut hoc habet. Io Argiurū regis filia erat, huic ciues honorē hūc dederāt, q̃ Argiæ Iunonis sacerdotē fecerāt. Verū cū prægñas facta esset, patrē et ciues uerita, è ciuitate ptinus aufugit. Argiui uero ad eā inquirendā urbe exeūtes, & ubi eā inuenerunt, comprehendentes in uinculis habebāt.

Dico.

Dicebant autem id uidentes, quod Io tanquam bos furens in Aegyptum aufugit. ubi cum peruenisset, peperit, indeq; fabula conficta est.

DE MEDEA.

Medea, ut dicitur, seniores homines conueniens, iuuenes eos faciebat. Fuit uero simile quid. Medea talis naturæ florem quandam prima inuenit, qui capillos albos nigrosue faciendi potestatem habebat. Quibuscūq; igitur hominibus, qui ex canicie exire delectarentur, nigros capillos apparere faciebat. Prima quoq; hæc experimentum calidi lauacri cuiusdam uim medicam habentis inuenit, quo uolentibus omnibus medebatur: atq; hæc non in publico, sed clam quidem agebat, ne quis medicorum talia addiscere posset. Huic uero compositioni qua utebatur, nomen erat Parepsesis, hoc est decoctio. Quicumque igitur homines hac decoctione utebantur, agiliores prorsus, magisq; sani fiebāt. Ex hoc, Medæ præparationem hanc quicumq; uidebant, lebetes scilicet, ligna, & ignē, quod homines Medæ elixādo coqueret, existimabāt.

Pelias

Pelias uero, homo senex et imbecillus, hac decoctione cum usus fuisset, quod eam sustinere prae senectutis debilitate non potuit, consumptus est.

DE OMPHALE.

Quod Omphale mulieri Hercules seruiuit, dicitur: qui quidem sermo stultus est, cum & ipsi Omphalæ & ceteris super illam existentibus maioris conditionis hominibus Hercules imperare potuerit. Tale quidpiam igitur factum fuit. Omphale Iordanis Lydiæ regis filia erat, quæ cum Herculis robur maximum audiuiisset, ad eum amandum induta est, ad quam cum appropinquasset Hercules, pari quoque modo formæ illius amore captus est, mixtiq; simul sunt, atq; ex illius complexu Laomedotem filium Omphale genuit. Lætatus uero Hercules, et ex illa uoluptatem capiens, eā loco sui imperare sinebat. Quod stulti uidentes, Herculem Omphale seruire crediderunt.

DE CORNU AMALTHEÆ.

Cornu Amaltheæ secum Herculem ubiq; portare solitum fuisse aiunt, cuius beneficio

beneficio quaecunq; uolebat, sibi fiebant. Veritas autem sic. Hercules cum ad Iolaum nepotem suum per Boeotiam iret, in Thespijs moratus est quodam in hospitio, ubi mulier formosa & honesta nomine Amalthea erat. Cuius forma delectatus cum Hercules esset, per aliquid ibi tempus hospitatus est. Quod cum Iolaus grauer ferret, pecunias quasdam, quas ex lucro Amalthea faciebat, in cornu quodam accumulatas ei auferre excogitat. Iis etenim pecunijs quaecunq; Hercules uolebat ei Amalthea emebat. Peregrini itaq; illuc simul diuerterentes, Hercule cornu Amaltheae habuisse dicebant, ex quo quaecunq; uoluisset sibi ipsae emebat. atq; inde fabula conficta est.

DE HYACINTHO NARRATIO.

HYacinthus adolescens Amiclæus erat, pulcher & honestus satis. Hunc Apollo quidem uidit, uidit & hunc Zephyrus, amboq; illius formæ amore capti sunt, in eiusq; gratiam & honorem certatim artes uterque suas illi exhibebat. Sagittabat namq; Apollo, Zephyrus uero spirabat: sed ab illo cantus & uoluptas ueniebat, ab hoc uero timor non nisi

nisi ac perturbatio sibi erat. Itaq; in Phœbi amore sese iuuenis inclinat, ob idq; Zephyrum præ Zelotypia ad bellum armare fecit. Post hæc quædam Hyacintho exercitamenta cum Apolline erant, in quibus cum sese exercebat, à Zephyro sibi maxime timendum erat: discoq; præsertim. quem cum adolescentis lusu deus præparasset, & ab illo iam descēdisset, à pueroq; mox leuaretur, Zephyri fraude in eum ipsum decidit, qui ita mortuus est. Terra uero tantæ calamitatis memoriam ullo modo desertam omittere nō debuit, quin pro adolescentulo, quod fecit, florem Hyacinthi nominis emitteret, in cuius quidem folijs eius ipsius Hyacinthi nominis principium inscriptum fuisse memorant.

DE MARSYA NARRATIO.

MArsya uir agrestis erat, qui Musicus tamen factus est. Nam cum Minervæ tybias odio haberet, quod de pulchritudine nō nihil, cū eas inflabat, sibi auferrent, ut ex fonte q̄ imaginē ei suā reddebat agnouit, illas abiecit. quas cū Marsya pastor accepisset, labris suis admonuit. Illæ uero diuinū quendam sonum

sonum, etiam inuito illo qui eas inflabat, per se emittebant. Existimabat uero Marsyas ex arte potius sua sonum illum fieri, quam quod diuina illis uis quaedam inesset. Quare hac persuasione imbutus, Musas iam quoque ipsas, atque adeo etiam Apollinem ad certamen inuitabat: quos nisi sono tiliarum superasset, uiuere se neutiquam uelle amplius dicebat. Quare cum in certamen deus Apollo descendisset, Marsyas uincitur, simulque cum uictoria pellem ex coriatus deposuit. Vidi quoque ego in Phrygia flumen ipsum Marsyam, ab eius ipsius nomine dictum, cuius cursum ex Marsyae sanguine fieri Phryges dicebant.

DE PHAONE.

PHaonis uita omnis circa nauigia, inque re maritima erat. portitor namque in mari fuit, quo in officio nullum unquam delictum in quempiam perpetravit. Modestusque adeo erat, ut a nemine portorium reciperet, qui soluendo non esset. Morum autem istius admiratio quaedam apud Lesbios erat, simulque hunc deus laudauit. Deum autem Venerem uocant, quae cum senescentis hominis, hoc est mulieris

ris formam atq; habitum induisset, ad Phaonem accessit, deq; nauigatione uerba cum ipso facit, ac ut eam naui sua trañciat, petit. ille uero, in deseruiendo ei, celeritate usus, quamprimum illam trañcit, præmiūq; nullum ab ea petit. Quid igitur post hæc tali promunere egit Venus? Phaonem certe ex sene formosum iuuenem illā fecisse dicunt. Atq; hic quidem Phaon ille est, cuius amore cū capta Sappho esset, sese interimens, amorem illum in sanguinem mæroremq; conuertit.

DE LADONE NARRATIO.

Terræ uisum fuit cum Ladone fluuio ad coitum descendere: & posteaquam cum eo se miscuit, ex eius compressu concipiens, Daphnem gignit. Hanc Apollo Pythius amauit, uerbaq; amatoria ad illā faciebat. Sed cū ipsa castitatē seruare uellet, illum minime audire uolebat: necesseq; ei ob id erat puellā auersantem insequi, ueluti sic illā deniq; persequeretur. quæ cum fugeret, denegare ei quicquam non prius ausa est, quàm Terrā matrem suam in auxilium aduocaret. à qua precibus petebat, ut sese iterū intra se admitteret,

L

ac in

ac in eadem uirginitate talem, qualis nata erat, custodiret: quod & mater fecit. Daphnē namq; intra se occultauit. Post uero tempus illud è terra egressa Daphne, arborq; facta, eodem in loco pullulabat. cuius ramis, cum propter amoris impatientiam deus inhæreretur, illi quo minus in laurum commutaretur, resistere nullo modo potuit. Nam manus illius iam intra arboris truncū comprehendi, caputq; & reliqua corporis frondibus ornari cœperat: sine quibus lauri folijs, ut dicitur, tripes in Bœotia, ubi antrum erat, nullo modo erigi poterat.

DE IVNONE.

IVnonem deam eorum habere patrōciniū, ac ciuitatis custodiam Argiui existimant, propter quod publicū festū in eius honorem ritu atq; ordine solenni concelebrant. Huius autem pompæ ordo erat, ut currum Iunonis colore albicantes boues ad templum traherent, in quo curru sacerdotem quoq; esse oportebat. Templumq; ipsum ubi ei sacrificium fiebat, extra urbem erat. Quodam uero tempore cum forte ad hæc solennia sacra Iuno ferri debe-

ri deberet; ac propter albicantium boum pennuriam, ritus atq; ordo ille solennis claudicans, obseruari non posset, sacerdos illorum defectum ita emendauit. Nam cum filios quosdam adolescentes haberet, ad instar boum, lunonis plaustrum eos subire fecit. Posteaquam igitur quæ à bobus fieri debebant, à filijs facta sunt, illorum mater, sacerdos ante Iunonis deæ simulacrum supplex stās, laboris mercedem liberis suis à dea dari petijt: ueluti data illis à Iunone condigna merces fuit. Somnus namq; , ut fertur, pro præmio illis datus est, qui uitæ quoq; illorum finis extitit.

FINIS UTILIS COMPOSITIONIS
 Palæphati, de non credendis falsis narrationibus, Philippo Phasianino
 interprete.

L a Nobiliss.

NOBILISSIMO ET ERVDI-
tissimo uiro Francisco à Burgundia Iulianus
Aurelius Lesignienfis S. P. D.

V M tandem aliquando, quos
de Cognominibus deorū gē-
tilium libros scripseram, ma-
gna cū difficultate absoluisse,
Francisce generosiss. simul ac
doctissime, eosq; typogra-
phis excudendos iam tradidissem: neq; suspi-
carer futurum unquam aliquem tam impu-
denter improbum, qui in eis aliquid calum-
niari auderet: ecce quorundam sermonibus
repente mihi nunciatum est, extitisse morosu-
los aliquos ac superstitiosulos senes, qui in-
specto tantum operis titulo uociferati essent,
indignam me rem fecisse, qui gentilium nuga-
menta Christianis hominibus legenda pro-
posuissem. Quod cum præter spem mihi rela-
tum fuisset, sanè dubitavi statim mecum ali-
quandiu, utrum' ne labores meos in lucē pro-
ferre, an potius eos cū tineis & blattis perpe-
tuò rixari permitterem. Verum cum rem to-
tam paulò altius mecum reputassem, atque ex
Platonis sententia nos non nobis, sed pa-
triæ & amicis natos esse frequenter audissem:
non existimaui facturum me honestè, si pro-
pter unius atq; alterius indocti calumniato-
ris

● ΟΥΡΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΩΡΙΑ, ΠΕ-
ΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

● ΥΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙ ΟΥΡΑΝΟΥ.

Οὐρανός, ὃ παιδίον, ποδὶ
χει λύνκλω τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν, καὶ τὰ ὑπὲρ γῆς καὶ
τὰ ἐν θάλασσῃ πάντα. ὅσα
ἴδω ταύτης ἔτυχε ἐν πε-

σκηροίας, οὐρανὸν ὅν ἄνω πάντων, καὶ οὐρανὸν
τὴν φύσιν. ὅνιοι δ' ἐφασιν ἅπ' τοῦ οὐρανοῦ
αὐτόν, ἢ οὐρανὸν τὰ πάντα, ὃ ὅτι φυλάττει
οὐρανὸν καλεῖται. ἅπ' ὃ καὶ ὁ θυρωρὸς ὠνο
μαδίη, καὶ τὸ πολυωρεῖν. ἄλλοι δ' αὐτόν ἅπ'
τοῦ οὐρανοῦ ἄνω ἐτυμολογοῦσι. καλεῖται δὲ
σὺν πᾶσιν οἷς ποδὶ ἐχέει κόσμον, ἅπ' τοῦ ἱερέως
λεῖτα ὁμοσμεῖται. Τινες δὲ τῶν ποιητῶν ἅπ'
μὲν αὐτὸν ἐφασαν εἶναι ὕψος, τὸ ἀτμικτὸν
ἐν ποδὶ φορέας ἀνιπτόμενοι. ἢ ὑπολαβόντες
ὅτι ἀφθαρτός ὅτι, ἴδω παρὶς ὅσα τ' ἐτυ-
μολογίας. λεκτικὸν γὰρ λέγουσιν ὅτι τε-
τελεύτητος. ἢ δ' οὐσία αὐτὸν πυρώδης
ὅτι, ὅς δὴ ἡλίου ἐκ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων
αὐτῶν.

ἄσρων. ὅθεν καὶ ἀβὴρ ἐκλήθη, τὸ ὀζώτατόν
 μίρε^Θ τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῆς ἀβέδου. Ἰνὲς δ' ἐφα-
 σιν ἀπὸ τοῦ ἄνω θείῃ οὕτως αὐτὸν ὠνομασθαι,
 ὁ ὅστις, ροῖζον φέρεται. καὶ τὰ ἄσρα γὰρ, οἷον ἐ-
 ἄστατά ἐσιν, καὶ οὐδέποτε ἰσάμυνα, ἀλλ' ἀεὶ
 ἑνωμένοι. Εὐλόγον δὲ καὶ τοῦ θεοῦ ἀπὸ
 τοῦ διέσεως ἐξηκονταί τῆς πρὸς πηγούαν. πρῶ-
 τος γὰρ οἱ ἀρχαῖοι θεοὺς ὑπελάμβανον εἶναι, ὅς
 εὖρον ἀδελφώτους φερομένης, αἰτίους αὐ-
 τοῦ νομίζαντος εἶναι τῶν τοῦ ἀσέρε^Θ μεταβο-
 λῶν, καὶ τοῦ σωτηρίας τῶν ὅλων. ταῦτα δ'
 αὖ εἰσιν οἱ θεοί, θετῆρος καὶ ποιηταὶ τῶν γι-
 νομένων ὅλων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Ω Σπὸρ δὲ ἡμεῖς ἀπὸ ψυχῆς διοικου-
 μεθα, οὕτω καὶ ὁ κόσμος^Θ ψυχῇ
 ἔχει πλὴν συνέχουσαν αὐτόν. καὶ αὕτη καλεῖ-
 ται ζῶς, πότορον δ' ἄ τὸ σῶζεσθαι καὶ αἰτία
 ὅσα ζῶσι τοῦ ζῶντος, δ' ἄ τὸ βασιλεύειν ὁ
 ζεὺς λέγεται τῶν ὅλων. ἢ ὅσα καὶ ἐν ἡμῖν ἡ
 ψυχὴ καὶ ἡ φύσις ἡμῶν βασιλεύειν ῥηθῆναι.
 οἷα δ' αὐτὸν καλοῦμεν, ὅτι δι' αὐτὸν γίνε-
 ται καὶ σῶζεται τὰ πάντα. παρὰ τοῖς δὲ
 καὶ

καὶ δὲ ὅς λέγει, τάχα ἀπὸ τοῦ διόλου τὴν
 τῆς, ἢ μεταδιόλοναι τοῖς ζῶσι ζωτικῆς ἐκμά-
 δι. ὁ δὲ ἡ γῆρική πῶσις, ἀπ' αὐτ' ὅτι διός,
 παρακειμένη πῶς τῆ διόλου. οἰκῆν δὲ γν' ὅτι
 οὐρανῷ λέγεται, ἐπεὶ ἐκείν' ὁ κυριώτατος
 μέγ' ὅτι τοῦ κόσμου ψυχῆς. καὶ γὰρ αἱ ἡμέ-
 τερα ψυχὰς, πῶς εἰσι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΡΑΣ.

ΓΥΝΗ δὲ καὶ ἀδελφὴ αὐτῇ παρὰ δι-
 δοται ἡ ἥρα, ἢ ἡς ὅτι ἀνδρ. συνηπῆκε
 γὰρ διόλου αὐτῷ, καὶ ἐκνόληται, αἰρομένη
 ἀπὸ πῆς γῆς, ἐκείνου αὐτῇ ὑπὸ βεβηκότ' ὅ-
 καὶ γέγονασιν ὑπὸ τῇ αὐτῇ νόσειος. ῥυεῖσα
 γὰρ εἰς λεπτότητα ἡ οὐσία, τὸ, τε πῦρ, καὶ
 αἴρα ὑφίσταται. ἐφ' ᾧ καὶ ῥεῖαν τὴν μητόρα
 αὐτῇ ἐκινῶσάν το εἶν, πατόρα δὲ τὸν κρό-
 νου. ἢ τοι δὲ ὅτι γν' τεταγμένους μέτροις χρό-
 νου γῆν δαί τοῦτα, ἢ δὲ τὸ καὶ συγκρατεῖν
 καὶ κρασμοῦν τῇ ὑλῆς, τὴν εἰς τὰ στοιχεῖα δι-
 ἀκρεῖται ἀρτελεῖν. ἢ ὅτι πῶς πῶς αὐτόρου,
 δὲ τὸ τῆν καὶ ὑφίσταται τὸν αἴρα, ἢ ἡ
 καὶ αὐτὸς ἐκ πυρὸς ἐκινῶν ἢ φύσις, ὑπὸ τὸν κρό-
 νου καὶ ἀποτελεῖται τὰ ὄντα.

ΔΙΑ δὲ ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ, καὶ τὸν ποσειδῶνα ἔφασαν οἱ ἀρχαῖοι εἶναι, κρόνου καὶ ῥέας υἱόν. καὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς εἰρημνύης μεταβολῆς γίνεται. ποσειδῶν δὲ ὄδῳ ἢ ἀποργαστικῇ γνῆ τῇ γῇ καὶ ποδὶ τὴν γλῶσσαν δυνάμει ἤτοι ἀπὸ τῆς πύσεως ὅτῳ ἔλκεται, καὶ τὸ δεδῶναι ταύτῃ. ἢ καὶ ἔτερον λόγον ποσειδῶν ὠνόμασαι, ὅτι τὴν περαχθῆσομενίαν αὐτῆς ἰδίότητα.

ΑΔελφός δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ἄδης εἶναι λέγεται. οὗτο δὲ ὄδῳ ὁ παχυμερὴς καὶ πρὸς γειότατο ἀήρ. ὁμοῦ γὰρ γίνεται. καὶ ἀρχεται λεραίνειν καὶ ῥεῖν πάντα, καὶ αὐτῷ λόγῳ τῆς φύσεως. λέειτο δὲ ἄδης, ἢ ὅτι καθ' αὐτὸν ἀόρατός ὄδῳ, ὅθεν καὶ διαιρουμένων αἰδία αὐτὸν ὀνομάζομεν. ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, ὥσαντι ὁ ἀνδ' ἀνὺρ ἡμῖν τοῦ θανάτου. καὶ πλούτων δὲ ἐκλήθη, ὅτι τὸ πάντων ὄντων φθαρεῖ, μηδὲν εἶναι ὁ μὴ τελευταῖον εἰς αὐτὸν κατὰ γέται, καὶ αὐτὸς ἐκτῆμα γίνεται.

ΤΗΣ δὲ γῆς κατὰ τῆς παραδεδομένης
 φύσιν εἰςλοποιουμένης, εἰκότως ἦδη
 καὶ τὴν τῶν ὀμβρῶν αἰτίαν ἀνατιθέασιν αὐ-
 τῇ, ὅπως ὡς ἂν πολὺ, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστρα-
 πῶν συμβαίνει γίνεσθαι. καὶ ταύτῃ παρὰ
 σάγουσι τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις, καὶ λα-
 ραυνοῖς, ἢ λαμπαδιφορέαις χαίρουσιν. ἐπεὶ
 δὲ ἀνωθεν ὀμβροὶ κατακεραύνουσι, πολλαχῶς
 δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀρεῶν κατὰρχόμενοι φαίνονται,
 πρῶτον μὲν τῆς ἰσθμῆς ἐπωνόμασαν αὐτὴν μετέ-
 ωρον ὄρος. καὶ ὁ μακρόθεν ὅστις ἰδῆται, ὀρέαν αὐ-
 τῇ πελαγορδύοντα. καὶ τὰ γηραιότατα τῆς
 γῆς τοῖς ὄρεσι γινομένην ζώων, τοὺς λέοντας
 ὑπὸ αὐτῇ πρὸςάγουσι, τάχα ἐπεὶ καὶ οἱ χιμῶ-
 νες ἀγριωπὸν ἔχουσι. πυργωτὸν δὲ πρὶν κείτῃ
 σέφανον, ἢ τοῖς ὄρεσι τὸ κατ' ἀρχαῖς ὡς τῶν ὀρεῶν
 πίθεσθαι τὰς πόλεις ὀχυρωτάτας γενέσθαι, ἢ ἐπεὶ
 ἀρχηγὸς ὅστις αὐτῇ πρώτης καὶ ἀρχετύπου ὁσίας
 τοῦ κόσμου. λαρδίαν δὲ ἀνατιθέασιν αὐτῇ,
 παρὶσταντὸν ὅτι αἰτία αὐτῇ ζωογονίας αὐτῇ
 ἐγγύς. κατὰ τοῦτο δὲ καὶ ἄλλους πινὰς τύ-
 πους ποδὶ τῷ σῆμει αὐτῇ ποδὶ ἀνατιθέασιν, ὡς τῇ

τῶν ὄντων προικιλίας, καὶ παντὶς χρώματος
 αὐτῆς γεγονίας. εἰοικε δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἡ παρὰ
 σύροις ἀρταγά εἶν, ἡ δὲ τοῦ ποδισδράς καὶ
 ἰχθύος ἀπέχεσθαι ἡμῶσι, σημαίνοντος ὅτι
 τὰ μαλιστα δηλῶντα τὴν τοῦ οὐρανοῦ αἰρεσιν
 ἀνὴρ καὶ ὑδωρ ὄσι. φρυγία δὲ ἰδίως εἰρητῆ,
 ἡ δὲ τοῦ θεοσκοπέως πρὸς τοῖς φρυγίῳ ὀξέως,
 παρ' οἷς καὶ ἡ τῶν γαλῶν ἐπεπόλασε πρὸς
 ἡρία, τάχα τι τοιοῦτον ἐμφαίνουσα, ὅποι-
 ον καὶ πρὸς τοῖς ἑλλήσι ποδὶ τοῦ οὐρανοῦ
 ἐκτομῆς μεμύθυται. πρὸς τὴν μὲν γὰρ ὁ κρό-
 νος λέγεται καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς γῆς αὐτῶν
 γινόμενα τέκνα. εἰληπῆται μὲν οὐν οὕτω πᾶ-
 ν ἐκτόθεν. ἐπειδὴ ὅσα αὖ γίνονται καὶ τῶν
 εἰρημίων τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν καὶ τὸν
 αὐτὸν γὰρ ποδισδρῶν ἀφανίζεται. καὶ ὁ χρόνος
 ὅς ποιεῖ τὸν ὄσι. διαπανῆται γὰρ ὑπὸ αὐτῶν τὰ
 εἰρημίων. εἴτα τῶν ῥέων φασὶ γεννομένη αὐτῶν
 τῶν διῶν, λίθον αὐτῶν αὐτῶν πρὸς ἐνεγκεῖν ἐσπαρ-
 γανωμίων τῶν κρόνων, ὅσων ἐπὶ τὰ τεκνε-
 ναι. καὶ αὐτὸν μὲν καταποθῶναι ὑπὸ αὐτῶν. τῶν
 δὲ διῶν τραφῆναι, βασιλεῦσαι τῶν κόσμων. καὶ
 ταῦτα ἐν ἄλλως εἰληπῆται ἢ κατὰ ποσιν. σὺν
 τῇ τακτῇ γὰρ ὁ μύθος ποδὶ τῶν κόσμων γένεσε-
 ως,

ως, ὅν ὃ τότε ἀνέτραφη ἢ διοικῆσαι αὐτὸν
φύσις. καὶ ἐπεκράτησεν, ὅτε εἰς τὸ μεσαί-
τατον αὐτῷ ὀλίθος ὄβος, ὅν καλεῖται γλῶ, οἷο
νὲ κατὰ ποθεῖς, ἐγκατεσηρίχθη. ὃ γὰρ αὐτὸν ἄλ-
λως σιωῶν τὰ ὄντα, εἰ μὴ ὑπὸ θεμελίῳ ταύτης
ἐρείδῃ, γινομένην καὶ τρεφομένην ὅν τε ὕ-
βριν πάντων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ.

Τῶς δὲ ὁ Κρόνος ἴσχυρῆς σιωχῶς κα-
λῶν ὑπὸ τῷ μίγνυθαι τῇ γῇ. ὅσον δὲ
ἐκτεμεῖν, καὶ παῦσαι τὴν ὕβριος. ὁ μὲν γὰρ ζεὺς
ἐκβαλὼν αὐτὸν τὴν βασιλείας, κατεπαρτάρω-
σε. ὅρα γοῦν τότε ἀνίκητον, ὅτι ἢ τὴν ὅλης
γῆς εὐσεως τάξεις, καὶ ἐφαμὲν ἀπὸ τῷ Κραίνειν,
Κρόνον εἰρήνῃ, τὴν γινομένην τέως πολλὴν
εὐσίην τῷ ποδὶ ἐχόντες ὑπὸ τῇ γῇ ἐσθλῇ, λεπτῇ
τόρας ποιῶντα ἀναθυμιάσεις. ἢ ὅτι τὸν κόσ-
μον φύσις ὑπὸ χύσεως ὑπὸ χύσεα, καὶ καὶ δὴ ἐ-
λέγομεν καλεῖσθαι, τὸ λίαν φερόμενον, τὸ μετὰ
βολῆς ἐπέχει. καὶ ἐπεπέδησε μακρότορον δὲ
ἐξαγαγῶν, καὶ δὲ αὐτῷ τῷ κόσμῳ. πάντι δὲ
εἰκότως καὶ ἀγκυλομήτεω καλεῖται τὸν Κρόνον,
ἀγκύλων ὄντων καὶ δις πᾶσα καλεῖσθαι, ἃ μὴ
τελέσονται τὸν χρόνον αἰετὶς ὅτι ἐλπίσιν.

ΚΑΤ' ἄλλον δὲ λόγον τοῦ ὠκεανὸς ἔφα-
σαν ἀρχηγὸν εἶν πάντων. οὐ γὰρ μία
μυθολογία ποδὶ ᾧσιν ἐγγύς τῳ τόπῳ. ἐστὶ
δ' ὠκεανὸς μὲν, ὃ ὠκείως νέων κύκλῳ, καὶ
ἐφεξῆς μεταβάλλων. Τηθύς δὲ ὡδὶ τῇ
ποιότητῳ ὠλημονή, ἐκ γὰρ τῇ τούτῳ συγ-
γράσεως, ἢ μίξεως, ὑφίσταται τὰ ὄντα. ὃ δὲ
δ' αὖ λῶ, εἰ θάτορον ἄμικτον ἐπεκράτει.

ΜΕΤὰ δὲ ταῦτα, ἄλλως ὁ ζεὺς πατήρ
λέγεται θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶν, ὅσα
τῷ τῷ κόσμου φύσιν αἰτίαν γεγονέναι τῇ
φύτῳ ὑποστάσεως, ὡς οἱ πατέρες γεννῶ-
σι τὰ τέκνα. νεφεληγερέτῳ δὲ, καὶ ἐρίγδισ-
τον αὐτὸν λαλοῦσι, τῷ αὖ ὑπὲρ ἡμᾶς νέ-
φη καὶ βροντὰς συνίστασαι, καὶ τοὺς λαίλα-
νοὺς ἐκείθεν, καὶ τὰς καταειγίδας γυνήτω-
ται. ἄλλως, ἥδη τῷ τοῦ οὐρανοῦ λελοχόπ-
θεῶν πάντας τοὺς ὑπὲρ γλῶ τόπος ἀρνευομέ-
νω, ὅσα μὲν τὰς αἰγίδας ὡς δὴ ἀπὸ τῆς αἰσθη-
τῆς ὁρμῆς, τὸ ὄνομα αἰγίοχος ἐκλήθη. δι' ἄλ-
λας δὲ ὁμοιοειδεῖς καὶ δυνεπιγνόνους αἰτίας
ὑπὲρ

ὑπὲρ τοῦ, καὶ ὑπὸ καὶ ἐπιτοῦ, καὶ κατὰ βάτης, καὶ
 ἀσδροπαῦτο, καὶ ἄλλως δὲ πολλαχῶς, κα-
 τὰ διαφόρους ὑπονοίας. καὶ σωτήρας, καὶ ὄρκειον,
 καὶ πολυέα, καὶ πατρῶον, καὶ ὁμόγειον, ὡς ξυ-
 ον, καὶ λετήσιον, καὶ βουλιᾶιον, καὶ τροπαι-
 οῦχος, καὶ ἐλδύθειον αὐτῶν περὶ αὐτοῦ.
 οὐκ ἀποδεδειγμένον ὅσων ὀνομασιδὴν αὐτῶν τῶ
 ἴσως οὐσδὲν. ἐπεὶ διατέτακται εἰς πᾶσαν δι-
 ναμιν καὶ χεῖρ, καὶ πάντων αἰτιῶ καὶ
 ἐποπτείας εἰσιν. Οὕτω δὲ ἐρρέθη καὶ ἐλ-
 λειν πατήρ ἔστιν. ὁ γὰρ παραγαγὼν εἰς τὰ πρά-
 γματα τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ πα-
 ραγγέλλας αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν ἀλλήλους, ὅτι
 ὅτι. καὶ τῶν χαρίτων, γνῶντα γὰρ εἰσιν αἱ
 τοῦ δ' ἀνείζεσθαι καὶ δύσχετες ἀρχαί· καὶ
 τῶν ὁρόντων καὶ τοῦ ποδὲχοντος ποιουσδὲν
 μεταβολὰς σωτηρίους· καὶ τῶν γινομένων
 ὑπὸ τοῦ γῆς ἄλλων, καὶ ὀνομασιδῶν ἀπὸ τῆς
 φύσεως, οὗτος ὅτι παροχδύς. παρειαγούσι
 εἰ αὐτῶν τελείου ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα. ἐ-
 πεί οὐτε τὸ παρηκμακός, οὐτε τὸ ἐλλιπές
 ἐμφαίνει. τὸ δὲ κατηρητικὸς οἰκείον, δια-
 το καὶ τέλεια αὐτῶν δύνουσι. τὸ δὲ σκηπτήριον,
 ἐλδιδωκείας αὐτοῦ σύμβολόν ὅτι. πολλα-

χῶ δὲ κῆνίκεν ἑρατῶν, πλάττει. πρῆξι γὰρ
 πάντων, κῆ δὲ κῆνίκεν αὐτῶν δυνάτη. ἰδὼς δὲ
 ἄνθρωποι αὐτῶν, ὁ ἄνθρωπος λέγει τῶν εἰν, ὅτι τὸ οὐκ ἐτα-
 του ἄνθρωποι εἰν τῶν ἄλλων πῆντων. σέφεται ἡ ἐ-
 λαία, ὅτι τὸ ἀειθαλές, καὶ λιπαρόν, καὶ πο-
 λύχρηστον· ἢ ὅτι τὴν ἐμφέρειαν τῆς πῆς τοῦ
 ἔρανον γλαυκότητος. λέγει τῶν ἐπὶ πινωμ
 καὶ ἀλάστωρ, καὶ παλαμναῖος, τῶν οὖν ἀλα-
 στωρ καὶ παλαμναίους κολλῶμεν. τῶν μὲν
 ὀνομασμένων ἀπὸ τοῦ τοιαῦτα ἀμαρτάν-
 νειν, ἐφ' οἷς ὅστις ἀλασῆσαι καὶ σφωλῆσαι. τῶν
 δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς παλάμας μιάσματ' ἀνέκ-
 πλήτους ἀρτελεῖν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΙΝΝΥΩΝ.

ΚΑΤὰ τῶν τοῦ λόγου αἰ λεγόμενα
 γέγονασιν ὀριννύδων, ὀριννύδων
 τῶν ἀμαρτανόντων ὄσαι, μέγαιρα, λισιφόνη,
 καὶ ἀλκκτώ. ὡς πόρρι μεγαίροντ' ὅτι τοῖς
 τοῖς θεῶν, καὶ λιννυμνίς, ἡ γὰρ λιννυμνίς οὗτος
 γινομνίς ἐπὶ αὐτῶν φόνος, καὶ ἀλκκτῶς κῆ
 ἀπαύτως τῶν ποιῶντ'. σεμναὶ δὲ αὐταὶ
 ἄντως αἰ θεαί, κῆ δὲ λιννυμνίς κῆ τὸ τῆς εἰς οὗτος
 ἀνθρώπου δὲ λιννυμνίς τῆς φύσεως ὅτι αἰ τῆς
 καὶ

καὶ τὸ τῷ ποιηταίῳ καλῶς εἶδεν. φεικώδης ὃς
 τὰς ὁψὲς ἔχουσά ἐστι, καὶ πνεῖ καὶ μάστιγι αὖτε
 ἀσεβεῖς διώκοντα, καὶ ὅφρως πλοκάμους ἔχου-
 σαι, τῷ θιαύτῳ φαντασίαν τοῖς κακῶς ποι-
 ῶν, ὡς αὐτὸν ἀρτίνωσι ποινὰς ἀντὶ τῶν πλημ-
 μελημένων. καὶ ἂν οἱ κεῖν λέγοντες, εἰς τὸ καὶ
 ἀσαφεὶ λεῖδαι τὰς φύτων αἰτίας, καὶ ἀ-
 πεόρα τοῦ ὑφίσταται τὴν φροντισὶν αὐτῶν
 τοῖς ἀξίοις.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Α Κολάθως δὲ τέρας λέγεται, καὶ ὅτι
 πάντ' ἐφορεῖ διὸς ὀφθαλμός, καὶ
 πάντ' ἐπακούει. πῶς γὰρ οἶόν τέ ὅστις, εἰς
 πάντων διοικῶσαν δυνάμιν, λαμβάνειν τί
 τῶν καὶ τῷ κόσμῳ γινομένων; περὶ αὐτοῦ
 εἰ καὶ μέλιχον τοῦ θία, δυνάμειν ὄντα
 τοῖς ὅς ἀδικίας μεταβιβάζουσιν. καὶ γὰρ ἀ-
 λαλάκτως ἔχοι πρὸς αὐτόν, εἰς αὐτὸν γὰρ
 καὶ ἰκισίον διὸς εἰσι βωμοί.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΤΩΝ.

Κ αἱ τὰς λίτας ὁ ποιητὴς ἔφη, διὸς θυγατέ-
 ρας εἶναι. χαλὰς ἢ ἔχας, εἰς τὸ πίπτειν
 αὐτὸν γονυπέδοντας, ὡς περὶ αὐτοῦ δὲ τὸ ἀδύ-
 νειον

ταῖς αὐτῶν, πάλιν ῥυσσας. παραβλάπτει
 δὲ τῷ παριδύντας ἑλκας τινὰς, ὑπόρου ἀνάγ-
 πω ἔχειν λιτανείας. Ἐπὶ εἰδοποιεῖ τὰς
 δευτέρας οὐ ποιητὴς, ὡς δαίμονας ἑλκας. χωλὰς
 μὲν αὐτὰς ἐκκληκε, ὅτ' αὖτ' ὁ βροδέων καὶ μό-
 λης προσιγνῆαι, καὶ λιτανύειν τοῦτους οὐς
 πρὸς δεικνύοντες ὥσι. ῥυσσας δὲ καὶ ὁλοφύ-
 ρους τὰς ὀφείας, ἐπεὶ βαρέως καὶ οὐ γενηθό-
 ντι τῷ πρὸς ὧν πρὸς ὅρων δυνάμει τοὺς
 πρὸς δεικνύοντες, παρ' ὧν αὐτοῦ τ' συγγνώ-
 μῃ. διὸς δὲ θυγατρὸς γενεαλογεῖ, ὥστε
 σεβασμίας εἶναι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΙΡΩΝ.

Ο Ζεὺς δὲ ὅστις καὶ ἡ μοῖρα, ὅτ' αὖτ' ὁ μὴ ὁρο-
 μένη διανέμειται εἶναι τῶν ὑπὸ βαλλο-
 μένων ἐκαστῶ. γνῶντε ὅτι καὶ τῶν ἄλλων μετέ-
 σταν, μοιρῶν ὀνομασμένων. Αἴσα δὲ ὅστις
 ἡ αἴσα καὶ ἡ ἀγνοῦσα αἰτία τῶν γινομένων.
 ἐμφαίνεται δὲ νῦν ἡ τῶν λατὰ μέρ' αἰσθη-
 λία, ἢ ὡς οἱ πρὸς βύτοροι, ἢ αἰετοὺς. Εἰμαρ-
 μένη δὲ ὅστις, λαδ' ἡ μεμοίραται καὶ σωεί-
 λη πᾶσι πάντ' αὖτ' ὅτ' αὖτ' αἰσθητοῦ, μὴ ἔχοντες πεί-
 ρας γινόμενα, ἀπὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς πόδε-
 χει, λαδ' αὖτ' καὶ γνῶν τῷ εἰρμῶ. ἀνάγλυ-
 δὲ

δίδειν, ἢ ἄξιον καὶ ἡς ποδὶ γνέσθαι καὶ ἔστιν,
ἢ ἐφ' ὧ πάντα ἃ αὐτὸ γίνηται, τὴν ἀναγκα-
στικὴν λαμβάνει. Κατ' ἄλλου δὲ τρόπου,
τρεῖς μοῖραι παρεισάγονται, καὶ τὸ τρίτον
τῷ χρόνῳ. Καὶ ἐλθὼν μὲν ὠνόμασται μῦθος,
ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι γινώσκονται τὰ γινόμενα,
ἄλλων ἄλλοις ἐμπιπόντων. Ἐκ τούτου καὶ ἐν ἡμέ-
ρῃ οἱ περὶ βύτατοι διατυποῦσιν. Ἀλ-
λ' ὡς δὲ λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ τῆς καὶ ἐλπίδος λέ-
γει τὰ ἀπὸ διόμηναι ἐκαστὴν προσεοικέναι.

Ἀποπύου δὲ ἡ τρίτη, ὅτι τὸ ἀπὸ τῆς
ἔχειν τὰ κατ' αὐτὴν διατεταγμένα. Ἡ δὲ
αὐτὴν διώκεις οἰκείως αὐτὸ δόξειεν ὅτι τῆς
προσηγοριᾶς τυγχάνειν. Αὕτη δὲ ὅτι καὶ
ἀσφαλεία, ἢ τοι πρὸς τὸ ἀφελκτικὸν καὶ αὐτὴν
ποδὶ καὶ εἶναι ὠνόμασται μῦθος. ἢ παρὰ τὸ ἀπὸ
σφαίρας τὰ κατ' αὐτὴν, ὥσαντι ἀσφαλεία
ἔσται. ἢ τὸ σφοδρὸν τοῦ μορίου νῦν τὸ πολὺ ὑπὸ
σκληροῦ, ὡς ἄξυλόν ὑλὴν. πολυσφαλεία
γὰρ ὅτι. Νέμεσις δὲ, ἀπὸ τοῦ νεμίσσεως
προσηγορεύεται. Ὅπως δὲ, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν
ὅτι πιδν, καὶ παρατηρεῖν τὰ πράττομενα
ὑφ' ἡμῶν, καὶ καταλείπειν τὰ καταλείψεως ἄξια.

Γενέ

ΛΕΓΕΤΑΙ ΔΙ' ΕΚ ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ ΓΥΝΗΨΑΙ
 ΤΑΣ ΜΥΣΑΙ· Ο ΖΩΥΣ· ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ Τ ΗΨΙ
 ΠΑΙΔΕΙΑΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ, ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΕΓΓΥΓΟ, Α
 ΔΗ ΚΑΙ ΕΚ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑ
 ΝΕΘΑΙ ΠΕΦΥΚΕ, ΚΑΙ ΩΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΑΤΑ ΠΡΟΣ
 ΤΟ ΖΩΩ ΔΥ' ΟΝΤΑ. ΚΑΛΩΥΤΕ ΔΕ ΜΟΥΣΑΙ, ΑΠΟ Τ
 ΜΩΣΕΩΣ, Ο ΞΙΖΗΤΗΣ ΕΩΣ. ΚΑΘΟ ΕΙΡΗΤΑΙ, ΜΗ ΤΑ
 ΜΑΛΑΚΑ ΜΩΟ, ΜΗ ΤΑ ΣΚΛΗΡΑ ΕΧΗΣ. ΓΥΝΕΑ ΔΙ'
 ΕΙΣΙ, ΔΙΑ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ΩΣ ΦΗΣΙ ΖΕ, ΚΥ ΠΟΔΙ
 ΕΩΣ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΑΣ ΑΥΤΑΙΣ ΑΡΤΕΛΕΙΝ. ΡΙΘΟΣ
 ΓΑΡ ΘΙΣΙ Ο Τ ΓΥΝΕΑ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΗΨΙ
 ΤΟ ΕΦ' ΕΑΥΤΟΥ ΓΥΝΑΘΑΙ, ΚΑΙ ΤΟ ΤΩ ΠΡΩΤΟΥ
 ΑΠΟ ΤΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΤΑ ΠΙΝΑΣ ΜΕΤΕΧΕΙΝ
 ΘΗΚΩΥ ΑΡΙΘΜΩ. ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΔΕ ΠΑΡΑΠΟΙ ΚΑΙ
 ΔΥΟ ΜΟΝΟΥ ΕΙΝ. ΠΑΡ ΟΙΣ ΔΕ ΤΡΕΙΣ, ΠΑΡ ΟΙΣ ΔΕ
 ΤΕΤΡΑΡΧΟΥ, ΠΑΡ ΟΙΣ ΔΕ ΕΠΤΑ. ΤΡΕΙΣ ΜΕΝ, ΔΙΑ
 ΤΩ ΠΕΡΙΕΚΜΕΛΩ ΤΙ ΤΡΙΑΔΟΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ.
 Η ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΙΑ ΓΥΝΗ ΣΚΕΜΜΑΤΩΝ ΕΙΝ, ΔΙ' ΩΝ Ο
 ΗΨΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΩΝ ΛΟΓΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΑΙ. ΔΥΟ
 ΔΕ, ΑΠΟ ΤΩ ΘΕΩΡΕΙΝ ΤΕ ΚΥ ΠΡΑΓΓΕΙΝ ΤΑ ΔΙΟΝ-
 ΤΑ, ΚΥ ΓΥΝ ΔΥΟ ΣΙ ΤΩ ΟΙΣ ΣΥΝΙΣΤΑΔΙ ΤΟ ΠΕΠΛΑΙΩ
 ΑΔΙ. ΤΕΤΡΑΡΧΕΙ ΤΩ ΕΠΤΑ, ΤΑΧΑ ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ
 ΤΩ

τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὅσοις φθόγους ἐχρῆ-
 ναι. θύλαι δὲ παρήχθησαν, τῷ τὰς ἀρετὰς
 καὶ τῇ παιδείᾳ, δηλονότι ὀνόματά ἐκ τύχης
 ἔχειν. πρὸς σύμβολον αὖτο ὁμοιωτάτην, τῇ
 τῇ πολυμοδίᾳ ποδὶ γίνεσθαι. ἐστὶ δ' εἰπεῖν
 καὶ διὰ τὸ γόνιμον, ὃ ψυχῆς διαγνώσει γίνε-
 σθαι. σωῖσιν ἢ καὶ συγχροῦσιν ἀλλήλους
 πρὸς παρὰ σέσωται τὰς ἀρετὰς ἀχωρίστας
 αὐτῶν καὶ διαζύκτους εἶναι. πρὸς αὖτ' ἡν δὲ
 δὲ ὕμνους καὶ τῶν θοραπείων καταχολοῦν
 ταῖς μέλισσᾷ, ἐπειδὴ στοιχείου καὶ ἀρχῆς πα-
 ρείας ὅτι τὸ ἀφορεῖν πρὸς τὸ θεῖον. καὶ τοῦ
 ὑποδείγματι τῷ βίου ποιησαμένης, αὐτὰ εὖ-
 μα ἔχειν δεῖ.

Ἄλλως δὲ, λεγὼν μὲν μία τῶν μουσικῶν ὅτις,
 ἀπὸ τῆς κλέους τυγχάνειν αὐτὸν πεπαιδευμέ-
 νος, καὶ αὐτὸς ἐτόρως κλεῖψεν. Εὐτόρπεια
 δὲ, ἀπὸ τῆς τῆς ὁμιλίας αὐτῶν εὐτόρπεις καὶ
 διαγόνους εἶναι. Θάλασσα δὲ, ἥτις διὰ τὸ θάλα-
 λον τὸ βίον αὐτῶν, ἥτις διὰ τὸ ἔχειν αὐτὸν καὶ τῶν
 συμποτικῶν ἀρετῶν, ἐπαφίως καὶ ἐμύσως ἀ-
 ναστροφολύσας γνῶναις θαλαῖας. Μελπομέ-
 νη ἢ, ἀπὸ τῆς μολπῆς καὶ τῆς γλυκείας φωνῆς με-
 τὰ μέλους ὅσης, μέλποντες γὰρ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ
 πάντων

πάντων, καὶ μέλπουσι καὶ αὐτοὶ τοῖς θεοῖς,
 καὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν γεγονότας. Τόρψιχό-
 ρη δὲ, ὅσα τὸ τόρπειδά καὶ χείρειν αὐτῇ τὸ
 πλεῖστον μέρϑ τὸ βίει. καὶ ὅσα τὸ ἀπὸ τοῦ
 ὀρεᾶσαι παρέχειν τόρψιν τοῖς πτωχεύουσιν
 αὐτῇ, γνὸς σοιχείς πλεονάζοντϑ γνὸς
 ὀνόματι. τάχα δὲ ἐπεὶ καὶ χορὸς ἐπισαν οἱ
 παλαιοὶ τοῖς θεοῖς, σωτεθγνῶντων αὐτοῖς τὰς
 ὥστας τὸ σωφωτόρων. Ἡ δὲ ὀρατῶν, πόττορον
 ἀπὸ τὸ ὀρωτϑ λαβῶν τὴν ὀνομασίαν τὴν
 πόδι παῦ ἑίδος τοῖς τοῖς παρὶς κισιν. καὶ
 πόδι τὸ ὀρεῖσαι καὶ ἀρκείνεισαι διωάμεως
 ἐπίσημός ὄειν, ὡς ὀλακλικῶν ὄντων καὶ τὸ
 ἀσπιδάειν. Πολύμνια δὲ ὄειν, καὶ πολυμία
 νητος ἀρετή. καὶ μάλλον, καὶ πολλὰς ὑμνῶσαι, καὶ
 ὅσα πόδι τῶν πτογενεσδῶν ὑμνῶται παρὲς
 ληφῶν, καὶ τὸ ἐκ τε τῶν ποιημάτων καὶ τῶν
 ἄλλων συγγραμμάτων ἰσορίας ὡς μελετῶ-
 νη. Οὐρανία δὲ ὄειν, καὶ πόδι τὰ οὐρανία
 καὶ τὴν τῶν ὄλων φύσιν ὡς ἡμῶν. τὸν γὰρ ὁ-
 λον κόσμον, οὐρανὸν ἐκάλουν οἱ παλαιοί.
 Καλλιόπη δὲ, καὶ καλλιφώνϑ καὶ καλλι-
 πῆς ῥηθρική, διὲ ἥς πολιτεύοντῃ, καὶ δῆμοις
 προσφωνοῦσιν ἄγοντες πῶδοι, καὶ ὁ βίει ἐφ'
 ὁ, τι

οὐκ αὖ πτωαίρωνται. δι' ἡμῶν αἰτίαν, ταύτῃ
 μάλιστά φησιν βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν
 ὀπηδεῖν. Αποδέδωκε δὲ αὐτῇ ποικίλα,
 ὅρτα ἐμφαίνοντα ἑκάστῳ, ὅτι ἤρμοςται, ὅτι σύμ-
 φωνοῦ αὐτοῦ καὶ ὁμολογᾷ. ὅτι
 τῷ ἀγαθῷ βίῳ ὅσι. συγχωρεῖ δὲ αὐταῖς
 καὶ ὁ ἀπόλλων, διὰ τὴν κρινωνίαν τῆς
 κῆρας. ὡς ἀποδέδωκε γὰρ καὶ οὗτοῦ λιθαρι-
 σῆς, δι' ἡμῶν εἶσιν μετ' ὀλίγου αἰτίαν. γὰρ δὲ τοῖς
 ὀρεσί φασιν θηρεύειν, ἐπειδὴ καὶ χρεῖαν ἔχω-
 σι τῷ μεμονωμένῳ καὶ σιωπῶντι εἰς τὴν ἔρε-
 μίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, ἥς χρεῖς
 ἔδωκε σεμνὸν ἐνέσκειν, λατὰ τοῦ λιωμιόμ-
 ρου δι' ἧς καὶ γένεα λέγει. ὁ ζεὺς συγ-
 γνόμενον τῇ μνημοσύνῃ γυνῆσαι αὐτὰς.
 καὶ γὰρ ὅτι γυνυκτὶ ζήτησεως δεῖ πρὸς τὰ
 κατὰ ποιείαν. Εὐφρόνῃ γὰρ οἱ ποιηταὶ
 ὅτι δι' ἄλλοι τὴν νύκτα ἐκαλέσαν, ἢ διὰ τὸ
 εὐφρονεῖν γὰρ αὐτῇ, ὡς καὶ ἐπίχαρμον. εἴτε
 τί φησιν ἡμεῖς σοφόν, ὅτι νυκτὸς γυνυκτεῖον.
 καὶ πάντα τὰ πονηρὰ νυκτὶ μᾶλλον ἐν-
 εσκέτου. πινὲς δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐφασκεν
 αὐτὰς φύναι, ὡς ἀρχαῖότατα ἠγέσθαι τὸν
 πρὸς τούτου λόγου δεινῶς. σεφανοῦται ὁ

β

φοίνικι,

λεῖν δι' ὁμηροῦ ἐφ' ἑμίων τ' χαρίτων ἡφαίσ-
τω, τὰ χαλὰ δ' αὖ τὸ ὑπὸ χερσὶν αἶν τὰ τεχνιτῶν
ἔργα.

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Ε Ρ Μ Ο Υ .

Η γεμόνα δὲ παραδιδόασιν αὐτῶν τ' ἐρμῶν, ἐμφαίνοντες ὅτι ἐν λόγῳ δὲ χαρίζεσθαι, καὶ μὴ εἰκῇ, ἀλλὰ τοῖς ἀξίοις. ὁ γὰρ ἀχαρὴς καὶ βίαιος, ὁ κενυρότορος γίνεται πρὸς τὸν εὐεργέτην. τυγχάνει δὲ ἐρμῆς ὁ λόγος, ὃς ἀπὲς φημι πρὸς ἡμᾶς οἱ θεοὶ, μόνον τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ὑπὸ γῆς ὄντων, λογικὸν ζῶον ποιήσαντος, ὁ παρὰ τὰ ἄλλα ἄλογόν τε καὶ ἄνθρωπον αὐτοῖς ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν καὶ μέλας, ὁ δὲ λέγειν. ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρνυμα ἡμῶν αἶν, καὶ οἶον ὁ χύρωμα. γνῶν δὲ πρῶτον μὲν διακτοροῦ λέκκητος, ἢ τοῦ ἀπὸ τοῦ διακτοροῦ αἶν καὶ τρανός, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶ λέγειν τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχὰς. καὶ δὲ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῶν καὶ διανοήσιν. εἴτα ἐρᾶνι ὀνομαζέται, ἀπὸ τοῦ μεγαλωφελῆς τῆς αἶν, καὶ κατ' ὑπερβολὴν ὄνειν ὅς τις χρωμῆς αὐτῶ. καὶ σῶκος, ὡς ἀνὴρ σωτὴρ τῶν οἴκων ὑπάρχων ἢ ὡς πινόν, ἰσχυρός. καὶ τὸ ἀκώκην
τὸν λῖ

τὸν λέγεσθαι τοιαῦτα ἑνὸς σημείου ὅστις. ὃ γὰρ
 πρὸς τὸ λακοῦν καὶ βλάπτειν, ἀλλὰ πρὸς
 τὸ σώζειν μάλλον γέγονεν ὁ λόγος. ὅθεν καὶ
 τὴν ἡγίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν αἰσθάνονται. ἀργεφόντης
 δὲ ὅστις, οἷον ἐκ ἀργεφάντης, ἀπὸ τῆς ἀργῆς πάν-
 τα φαίνει καὶ σαφηνίζει. τὸ γὰρ λευκόν, ἀπὸ
 γυμνῶν ἐκάλουσι οἱ παλαιοὶ. ἢ ἀπὸ τοῦ λευκοῦ
 φοιτῶ ταχύτητι. καὶ γὰρ τὸ ταχὺ, ἀργὸν
 λέγεται καὶ ἀντίφρασις. χρυσόρραπτις ὅτι
 πολὺν ἑλμὸς ὅστις καὶ ὁ δὲ αὐτοῦ ῥαπισμός. πολ-
 λοῦ γὰρ ἀξία ὅστις ἡ δύναμις νοουθεσία, καὶ
 ἐπιστροφή καὶ αὐτῇ πρὸς ἐχόντων. παραδί-
 δοται ὅτι καὶ ἡμεῖς θεῶν, καὶ ἀγγέλων αὐτῶν
 ἔφασαν τὰ παρ' ἐκείνων τοῖς ἀνθρώποις. ἡμεῖς
 ῥυξί, ἡμεῖς ἀπὸ φωνῆς γεγονῆς παρὲς
 τὰ καὶ τὸν λόγον σημαίνοντα ταῖς ἀκοαῖς.
 ἀγγελος δὲ, ἡμεῖς τὸ βόλημα τῶν θεῶν γινώ-
 σκομεν ἐκ τῶν γινόμενων ἡμῖν κατὰ τὸν
 λόγον γινεσθῶν. πᾶσι δὲ φέρει πᾶσι,
 καὶ οἱ ἄλλοι φέρεται, συμφώνως τοῖς ὁμί-
 ρω, καθὼς πρὸ εἴρηται τὰ ἑκὼν πᾶσι. καὶ
 γὰρ τὴν αὐτὴν ποδότημον ἀπὸ τοῦ, καὶ ἀλλό-
 ποδια καλοῦσιν ἀγγέλων, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος
 παρεισαχοντάς. ψυχοπομπόν ὅτι τὸν ἐρμῆν

ἐμυθόυσαντο εἶν, ξυμβαλλόντων ὁ πόρ' ἰδίῃ
 αὐτ' ὅτι τὸ ψυχαγωγῆν. ὅρα ἔσθ' ἢ ῥάβδου
 αὐτῷ ἐγχαρίζεσσι. τῇ τ' αὐτοῖς ὁμμαῖα θέλγῃ,
 τὰ δ' ὁμοιοῦς διανοόσι. αὐτ' αὖτε καὶ
 ἐπινύοντες ἐγείρει. ὁ παρορμᾶν γὰρ αὐτ' πα
 ρειμύους ῥάδιως, ἢ κατὰ ἑλπίαν αὐτ' παρῶ
 μνηστας δυνάτοός ὅτι. γνῖτε ὅθ' ἢ αὐτ' ὁ
 νεῖρεσ ὑπὸ πῆμπερ' ἔδωξε, καὶ μάντις εἶν ὅρα
 τοῖς τοῖς τρόπου, τρέπων ὡς βύλετ' τὰς
 φαντασίας. διὰ τ' ἄγγελαι, ὅναισι. αἰσ' ἄρ
 πληροῦν τοῖς πόδι τ' εἰρημνίῳ ῥάβδου, τὸ
 τ' ἰκρυκίος χάμα δρόκωντος, σύμβολόν ὅτι
 τ' καὶ αὐτ' θυερώδεις ὑπὸ αὐτ' ἱαλῆσαι λέ
 οντας τὰς γν' αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συλλέγου
 τας αὐτὰς ἁματι διυσιλῶν. ὅρα ἔσθ' γὰρ
 καὶ εἰρηνοποιόν διοκῆ τ' ἰκρυκίον εἶν. φερου
 σι δ' ἄλλως οἱ μελιόντων τῷ εἰρήνῃ, καὶ θα
 λὰς ἀνὰ χεῖρας, πῶς ὑπόμνησι τ' γεωργῆ
 ὄναι δέλειν τῷ χώρῳ, καὶ φειδῶ ἵνα εἶναι
 τῷ ἡμέρῳ. καὶ ἱερποφόρων φυτ'. ἐκ τ' μαί
 ας ἔφασαν γεγενῆσθαι δι' τὸν ἡμέρῳ, ἄρ' ὁ
 λῶντος πάλιν ὅρα τούτου, διωρίας καὶ ζῆ
 ἴσως εἶν γένημα τὸ ζῶον. ἢ γὰρ αἰ μαῖαι
 μαρτύρῃ τὰς γυναικας, γνῖτε ὅθ' ἢ εἶναι
 μαῖαι,

μαῖαι, τῷ ὧσαν ἐδ' ἐρδυνήσει πλοσάγην εἰς
 φῶς τὰ βρέφη. πλοσῆται δὲ καὶ ἄχαιρ, καὶ
 ἄπυρ, καὶ τε τράγων θ' τῷ γήματι ὀερμῆς.
 τε τράγων θ' μὲν, τῷ τὸ ἐδ' αἰὼρ τε καὶ ἀσ-
 φαλὲς ἔχειμ, ὥς τε καὶ τὰς πῶσεις αὐτῶν βα-
 σιν εἶν. ἄχρ δὲ καὶ ἄπυρ, ἐπεὶ ὅτε ποδῶν
 οὔτε χειρῶν δαῖται πρὸς τὸ αὐνέμ τὸ πλο-
 κείμηνον αὐτῷ. οἱ δ' ἀρχαῖοι τοῦ μὲν πρὸς
 βυτῶρ καὶ γηνῶντας τὸν ἐρμῶ, ὀρθὰ ἐ-
 ποίειν τὰ αἰσθῆα ἔχοντας. τοῦ δὲ νεωτέρως
 καὶ ἀγνέως, αὐτῶν δὲ. παρὶστων θ', ὅπρ γν
 ταῖς πλοβεβηκῶσι ταῖς ἡλικίαις γόνιμ θ' ὁ-
 λόγ θ' καὶ τέλειος ὄσιμ. ὅς δ' καὶ τυχαῶν τῶν
 ὄντι δ' ἵ, τυχαῶν ὥρ αὐτῶν πρὸς ὀδῆν. γν δὲ τοῖς
 αἰσθῆσι, ἄγρον θ' καὶ ἀτελής. ἴδρυνται δὲ
 γν ταῖς ὀσλοῖς. καὶ ὀσλοῖ θ' λέγεται, καὶ ἡ
 γεμόνι θ', ὥς αὐτῷ εἰς πᾶσαν πρᾶξιμ ἡγεμό-
 νι χρῆσθαι, καὶ αὐτῷ ὄνθ θ' τῷ γν ταῖς βου-
 λαῖς εἰς τὴν δέξασαν ἡμᾶς ἀνάλγονθ. τὰ-
 χα δὲ καὶ ἐπ' ἐρημίας, ἐπειδὴ ἡ ἀκῆ θ' πα-
 ρασκοδῆς αὐτῷ καὶ θ' θεραπείας δαῖ. ὅρα ὅ
 τὸ κοινὸν αὐτῶν εἶν γν τε αὐθρόποις πᾶσι
 καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς, ὅποταν τίς ἐνερ τί πλο-
 σῶν γν ὀσθ, σιμῶν θ' ὑπὸ φθέρησθαι, κοι-

νόμ^{ον} εἶν^{αι} τῷ ἐρμῇ, ὃς διὰ σωίστωρ ὅςτις εἶν^{αι} εὐρε-
 σιως γνῶσις^{ος} ὧν, ἐμφαίνοντο ὅτι κρινόμε-
 ξιῶσιν εἶν^{αι} καὶ τὴν εὐρημνίαν, γνῶντε ὅτι καὶ τὴν εὐ-
 ρημνίαν ἐρμαίων λεγομένων. περὶ σωρδύσσει
 ἡ τοῦ λίθους τοῖς ἐρμαῖς, ἐκαστος^{ος} τῶν παριόν-
 των γὰρ ἰναὶ αὐτοῖς περὶ σιθίς, ἢ ὡς χρησιμὸν
 τι καὶ κοινωνικόν καὶ παρὰ αὐτῷ ἐκαστος^{ος} ποι-
 ῶν, ὅςτις τὸ καθαίρειν τὴν ὁδόν, εἴτε μαρτυ-
 ροποιούμενος τὸν ἐρμῆν, εἴτε ὡς ὑποσημα-
 νόμενος τὴν εἰς αὐτὸν ἰαμῶν, εἴ μὴ δὲ ἄλλο
 ἔχειν περὶ σιθίς αὐτῷ, εἴτε ἐκδηλότε-
 ρον τοῖς παριῶσι τὸ ἀξιόστημα ποιῶν, εἴτε
 περὶ σύμβολον τὸ ἐκ μικρῶν μερῶν σωεστέ-
 ναι τὸν περὶ φορικὸν λόγον. λέγεται δὲ καὶ ἀγο-
 ρᾶς^{ος} πρῶτος^{ος}, ἐκώτερος. ἐπίσκηπος γὰρ τὴν
 ἀγορᾶζόντων τὴν ἢ περὶ πρᾶσινόντων, ὡς μετὰ
 λόγον πάντα ποιῶν δεικνύων. γνῶντε ὅτι καὶ
 τῶν ἐμπεριῶν ὑποστάτης ἐδιδόξεν εἶν^{αι}, καὶ ἐμ-
 πολαῖς^{ος}, καὶ ἑδιδόξεν ἐπωνομασθῆναι. εἶν^{αι} δὲ
 λύρας εὐρετής^{ος} ὅστις, οἷον εἶν^{αι} συμφωνίας, καὶ
 ὁμονοίας. καὶ δὲ ὡς οἱ ζῶντες δυνάμειμονες^{ος},
 ἡρμοσμένῳ ἔχον τὴν διάθεσιν ὑποβάλλων.
 παρασχῆσαι δὲ αὐτῷ τὴν δυνάμειν, καὶ τὴν
 τῶν ἀπεμφανόντων δεικνύων, ἐκείνῳ αὐ-
 τῷ

ἤν παρεδωκαμ, καὶ δ' ολίγ' ἐρμῶ ἰδρύσαν
 ρ. λαυθάνει γὰρ ὑφαιρέμεν Θ' ἤν πεδιδό-
 μνου τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἐλέπῃων ἐδ' ὅτε
 τῇ πιθανότητι τὴν ἀλήθειαν. ὅθεν ἱναὺς καὶ
 ὑπὸ κλόποις λόγοις χρῆσθαι λέγουσι. καὶ γὰρ
 τὸ σφίζεσθαι τῇ εἰδότητι λόγῳ χρῆσθαι, ἰδίῳ
 ὅτι νόμι Θ' δὲ λέγεται, ἵνα ἐπανορθώσῃ νό-
 μος εἰν πρῶτα κλικὸς τὴν τῇ ὡς γν' κοινωνία
 ποιητέων. εἰ γὰρ γουὺ ὁμόνοιαν μετήχθη καὶ
 ὑπὸ τὴν τῇ λόγων ὑπὸ μέλειαν. σέβονται δὲ
 αὐτὸν καὶ γν' ἱαὺς παλαίεσσαι μετὰ τῷ ἡρα
 ἐλέως, γν' τῇ ἰχρὺ μετὰ λογισμῶ χρῆσθαι δέ-
 οντ Θ'. τῇ γὰρ πεποιθότων μόνη τῇ τῷ σῶ
 ματ Θ' δινάμει, τῷ δὲ λόγῳ ὅς καὶ τέχνας
 εἰς τὸν βίον ἡγαγν ἀμελοῦντων, πάνυ αὖ
 ἱς οἰκείως ἐπέποι, διαμόνιε, φθίσει σε τὸ
 σὸν μὲν Θ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΔΟ-

μόνων μύθων.

Του ἧ πολλὰς καὶ πρὶ κίλας πῶδε θεῶν
 γεγενῆσθαι παρὰ τῇς παλαιοῖς ἐλη-
 σι μυθοποιίας, ὡς ἄλλαι μὲν ὑπὸ μολγοῖς γε-
 γόνασιν, ἄλλαι δὲ παρὰ ἀγυπῆσι καὶ ἐλ-
 β 5 τοῖς,

ταῖς, καὶ λίβυσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἔλλησι, μακρὸν
 τύειον ἀναλάβοι τίς τ' παρ' ὁμήρῳ λεγόμε-
 νοι ὑπὸ Διός, πρὸς τὴν ἦραν, ἄστρον τὸν πρό-
 ποι. ἢ ὅ μιν κησ' ὅτ' ἐκρέμας ὑψόθεν, ἐπ' ἣ
 παλαιῇ, ἄκμονας ἤκαδ' ὕω. Εἰκοθεν ὁ ποιη-
 τὴς μύθος παλαιὸν πρᾶφ' ἐρεμ ἄστρον, καὶ δ' ὅ μ' ὁ
 Ζεὺς ἐμυθόβουτο ἐκρεμασθῆναι τῇ ἦραν χρυσαῖς
 ἀλύσεισι, τῷ χρυσοφανέσι καὶ ἔχειν τὰ ἄστρα.
 καὶ ἐκ τ' ποδ' αὐτ' ἀντ' ἀκμονας ὄζυρτικέ-
 ναι, τῇ γλῶσσι φωνάζει, καὶ τῇ θάλατταν, ὑφ' αὐ-
 τῆς τῆς καὶ τῶ ὁ ἀνδρ, μηδὲ τόρῳθεν ἀκρωαδῆ-
 ναι διωκέμενος. ἐτόρ' ἣ μύθος μιν κησ' τ' ἤν-
 τ' ἔβη, ὡς ὑπὸ αὐτ' σεσωσμένη τ' Διός.
 ὅππότε μιν ξωδιῆσαι ὀλύμπιοι ἤβηλον
 ἄλλοι,

ἦρ' ἔτ' ἡδὲ ποσειδάων καὶ παλαὸς ἀθλῶν.
 φαίνεται δ' ὅτι κατ' ἰδίαν τῶν τῶν ἑκάστω
 τῶν θεῶν ἐπεβόλῳ τοῦ Διὸς σωχῶς, μέλ-
 λων ἐμποδίζειν ταῦτά τῃ τῇ διακρίσει,
 ὅπου ἐγνήσθω, εἰ τὸ ὑγρὸν ἐπεκράτησε καὶ
 ὄζυρτικὸν πάντα, ἢ τὸ πῦρ, καὶ ὄζυρτικὸν
 θεὸς ἀνδρ. ἢ δὲ ἤν- τ' ὅπου διαδῆσα πάντα θε-
 ῖς, ἢτοι πρόνοια, τὸν ἑκάστοις χεῖρα βελόρων,
 ἢτοι τὴν θεῶν διώκεται ἀντέταξε τοῖς θεοῖς,
 καὶ δ'

καθ' ὡς ἴσως διανέμονται πανταχόθεν αἱ
ἐκ τῆ γῆς ἀναθημιασσεις, ὡς εἰς πολλῶν χει-
ρῶν τῆ εἰς πάντας αὐτῶν ἀριθμούς διακρίσεως
γινομένης. Σκέψαι δ' εἰ ὑπὸ τὸ αἶθερ ὥσπερ
νεὶ βορὰν τῶν ἡσυχίας μορῶν, ὠνόμασαι βελ-
αρίως. Αἰγαίῳ δὲ ὄσι, ὃ αἰετὶ πηλὸς καὶ
γαίῳ. Δεῖ γὰρ μὴ συγχεῖν αὐτὸ μύθος, μὴ δὲ
ἐτόρῳ τὰ ὀνόματα ἐφ' ἐτόρως μεταφέρειν,
μὴ δὲ εἰς πᾶσι περὶ πάλῳ τῆς κατ' αὐτὸν
παρὰ δὲ μελάναις γενεαλογίαις, ἀναλόγως τί-
θεσθαι. πάλιν ἐν ἐμυθόδῳ τὸ χαλθ' γενέ-
σθαι, καθὰ πρὸς ἡσίοδ' ὁ ἰσορεῖ. μετ' αὐτὸ δὲ
τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν τάρταρον, καὶ τὸν δῶτα.
ἐκ δὲ τοῦ χάος, τὸ ἔριβος καὶ τὴν νύκτα φύ-
ναι. ἐκ δὲ τῆ νυκτὸς, τὸν αἰθέρα καὶ τὴν ἡμέ-
ραν. Εἰδὼς γὰρ δὲ, ὅτι ἡσίοδ' ὁ με-
τὰ τὸ χαλθ' ἔφησεν γενέσθαι τὴν γλῶσσαν, λέ-
γων, ἡτοιμὸν πρῶτιστε μεταξὺ τοῦ οὐρα-
νοῦ καὶ τῆς γῆς, ὃ τόπ' ὁ χάθ' ἐγγίγ' ὁ, αὐ-
τὰρ ἔπειτα

Γαῖα τ' οὐρανὸς πάντων ἔσθ' ἄσφα-
λὲς αἰεὶ

ἀθανάτων, τοὶ ἔχουσι καθεὶ νιφόεντος ἁ-
λύμπου.

τάρτα

πάρταρα τ' ὀνυόδοντα μυχόν χθονὸς ὀ-
νυοδείας.

ἔσθ' ἔρος, ὃς λαλῆιστος γν' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελὴς πάντων τε θείων, πάντων τ'
ἀνθρώπων,

διαμναται γν' σφύδεσι νόου, καὶ ἐχέφροντα
βουλῷ.

νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε, καὶ ἡμέραι ὄξε-
γυγόντο,

ἐκχαίει δ' ὀρέβος τε, μέλαινα τε νύξ ἐ-
γυγόντο.

Ἡ γῆ μὲν ἤϊ σπινίχισιν γέγονεν. ὁ αἶψα δὲ λα-
τὰ ἀνέδρασιν. τὸ δὲ λεπτομέρες τ' αἶρος, γέ-
γονε πῦρ. ἡ δὲ θάλαττα, ἤϊ ἐκμύχισιν. τὰ
δὲ ὄρη, ἤϊ ὄξωσρακισμὸν φη γῆς. Νυκτὸς
δ' αὖτ' αἰθήρ τε, ὅτι ὀρώμενον τοῦ ἀεθέρατος
ἔσρασιν γν' τῇ νυκτὶ. καὶ πάλιν ἐμὴ ὑπο-
χωρήσει ἡ νύξ, ἡμέρα οὐ γίνετα. ἔσι δὲ χά-
ος μὲν, τὸ πρὸ τῆς σφακροσμήσεως γινόμενον
ὑγρόν, ἀπὸ φη χύσεως ὅπως ὠνομασμένον. ἡ
τὸ πῦρ, ὃ ὄσι λαίει, καὶ αὐτὸ ἐκχυτὶ σφατὶ λε-
πτομέραν. ὡς δὲ ποτε (ὡ παῖ) πῦρ τοῦ παῖ,
καὶ γυγνήσεται πάλιν γν' πόδιόσω. σβεδγν' τος
δ' εἰς αἶρα αὐτ', ἡ μεταβολὴ ἀεθέρα γίνεται
εἰς

εἰς ὕδωρ. ὃ δὲ λαμβάνει τὸ ἄφιστα μὲν
 μίσην τῆς οὐσίας καὶ πύκνωσιν, τὸ δὲ λεπταίω-
 μόνον καὶ ἀραιώσιν. εἰκότως οὖν ἔφασαν μετὰ
 τὸ χάος τῆς γλῶσσης γένεσθαι, καὶ τὰ κινερόντα τὰς
 ταρά. ἃ δὲ μυχοῦ γῆς ὠνόμασεν ὁ προφρητικὸς
 ποιητής, τῷ προεληφγίαι αὐτοῦ κεκρί-
 φειν, τὸ δὲ ἔρεβος σὺν αὐτοῖς γεγονέναι ἐξέ-
 θηκεν ἡ ὁρμή καὶ τὸ γέννημα. ἅμα γάρ τις ἐκ τῆς
 γίνεσθαι, καὶ πρῶτον νομισέοντα ἡμῶν τὴν δύ-
 ναμιν, λαλίστην καὶ ἀξιοθέατον ὄσαν. τὸ δὲ
 ἔρεβος, ἐκ τῆς χάσος ἐγένετο. ὅπου δὲ ὄρεφαι καὶ
 ποδὶ λαμβάνεσθαι ἡ ὑφ' ἐτέρου λόγος, λαθὼν
 καὶ ἴσως τυχεῖν ἡ γῆ, πρὸς ἡμᾶς ὁμοίωσιν
 αὐτῇ τῆς γλῶσσης ἐγέννησεν. ἵνα ποδὶ πᾶσαν τῆς
 γλῶσσης ἐκ μακάρων θεοῖς ἔστος ἀσφαλὲς, ἃς
 οὐκ ἐπ' αὐτῷ θεοῖς ἄστροις μακάρων, καὶ
 γὰρ μακράωσιν, ἀσφαλὲς οἰκητήριον. ἐγέν-
 νησε δ' ἡ γῆ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως τῆς ἄρας.
 ὅρα δὲ νῦν λεγομένη, κοινότορον πάντες τὸ
 ποδὶ αὐτῇ λεπτομερῶς. τὸ χάος ἡ θυγάτηρ οὐ-
 ρῆς ἡ γῆ. ὃ γὰρ πρῶτος ἀρβύς ἀπὸ τῆς ἀρχεγόνου
 ὑγρῆς ἀπὸ ὁφώδους καὶ σκοτεινῆς, ἔτα λε-
 πτομύδης εἰς αὐτὴν καὶ φῶς μετέβαλεν.
 οὐλόγως οὖν ὅραμεν ἐκ τῆς γῆς γεγονέναι ἐξ-
 ἔθνη.

ῥέβη. ἢ δὲ γὰρ τὰ ὄρη, καὶ τὸ πέλαγος, ὃς ἔς
 λέγεται γινέσθαι ἀπὸρ Φιλότῃρος ἐφημέριον.
 ἢ τε γὰρ θάλασσα ὑπέμεινεν γνῶντις κρίλοις
 αὐτῶν μέρεσι μεταβολῶν ὑποσάλα, τὰς δὲ
 παρὰ τὸ ἀνώμαλον ῥ' ἰσχυρίζουσι τὰς δ' ἔξο
 χὰς ἔλαβε μετὰ δὲ ταῦτά, ἢ τῶν λεγομένων
 ὁδῶν γήσεις πτάκων. οὗτοι δ' αὖ ἐξ ὅσων
 ραὶ τ' ὄντων, ὡς ἐμπειροκλῆς δ' ἀκριβέστερ,
 φουσώτε καὶ φθιμνίω, δύναίω τε, καὶ ἐ
 γερσίω, λινώτε, καὶ ἀσιμφῇ, πολυσέφανον,
 καὶ μεγιστῶ, φορέω, καὶ σοφίω, καὶ ὁμφο
 δίω, καὶ πολλὰς ἄλλας, τὴν εἰρημνίω ποι
 λιλίαν τῶν ὅλων ἀνιπτόμενος. οὕτως ἀπὸ τῶν
 παλαιῶν, ἰαπετός μὲν ὠνομάσθη ὁ λόγος.
 λαβ' ὅμ καὶ φωνικὰ ῥέει ἐγγύς, καὶ τὸ ὅλον
 ψόφος ἀπετελέσθη, ἰαπετός τις ὤμ. οἷα γὰρ ἢ
 φωνή. κοῖος ῥ', λαβ' ὅμ ποιά λωα τὰ ὄντα ὅτι.
 τῶ γὰρ κ' πολλαχού οἱ ἰωνοὶ αὐτῇ τ' π' χρῶν
 ται. ἢ ὁ τῶ κοῖος ἀέπιος, ἢ γοῶν τ' νοεῖν, ἢ φρο
 νεῖν. κελός δὲ, λαβ' ὅμ ἀρχαὶ καὶ δωαεσθῆναι
 τ' πραγματώ. τὰ δ' ὑποτέταται καὶ διωα
 εσθῆναι. γνῶντε ὕβριν τάχα καὶ τ' γνῶντις ποιμνίας
 κελίου πρὸς ἀγορευομένου. ὑποδρίων, λαβ' ὅμ.
 πῆρ ἀνω πινὰ ἐτόρων πρὸς ἀπορδύεται. ὠκεα
 νός

νός δὲ, καθ' ὃν γὰρ τάχαι ἀνύετα, ὅς δὲ καὶ
 ἀκαλαβρείτας τῶν ἐλπίσιν ἔχον, τῷ ἡσυχίᾳ
 καὶ σχολαίαν τῶν εὖσιν αὐτοῦ, ὅς
 τῶν τοῦ ἡλίου κίνησιν ἐμφαίνειν. καὶ βαθυ-
 δίνης, τῷ εὐθέως λινεῖσθαι. τῇ δὲ, ἡ κα-
 θαρά πινά καὶ λαμπρά εἶναι τὰ πάντα πε-
 οῦσα, καὶ σωκεσθῆναι τοῦτοίς τὰς τῶν
 εὐαντίων χρίσεων αἰτίας δέοντως. μνημο-
 σιών δὲ, ἡ τοῦ σωαφαιρῆν τὰ γεγονότα αἰ-
 τία. θέμις δὲ, ἡ τοῦ σωτῆρι δαίμονι μεταξὺ
 ἡμῶν, καὶ φυλατῆσθαι. κρόν' ὅ δὲ, ὁ προε-
 ρημνύ' ὅ πάντων τῶν ἀποτελεσμάτων λό-
 γος, δεινότητος ὡς τῶν παίδων. ὁ πλο-
 τῆς δὲ αὐτὸν γενέσθαι φασί, ὅτι καὶ με-
 τὰ τῶν εἰρημνίων γενέσιν ὑπὸ μὲν αὐτοῦ,
 ὡς οὖν ὄντα γὰρ γενέσιν. ἀλλὰ τοῦ μὲν ἡσίο-
 διου, τελειότορον τότε αὖ ἡ ἐξήγησις γένοι-
 το, τὰ μὲν πάντα ὡς οἶμαι παρὰ τῶν ἀρχαιο-
 τάτων αὐτοῦ παρεληφότες, τὰ δὲ μυθι-
 κώτορον ὑπὸ αὐτοῦ προδιδόντες. ὡς πρό-
 πω καὶ πλείστε θεολογίας διεφθάρη. νῦν
 δὲ τὰ διαβεβοημένα ὑπὸ τοῦ πλείστοις ὑπὸ
 σκεπῆσιν.

πρὸς

Παραδεδωμλὺς τοίνυν ἄνωθεν, ὅτι ὁ
 προμηθεὺς ἐκ γῆς τὸ τῷ ἀνθρώπων
 γένει ἐπλασε, ὑπονοκτέου προμηθεῖα, τὴν
 γὰρ τῇ τῷ ὅλων ψυχῇ κυρίαν, ἡ ἐκάλεσαν
 οἱ νεώτοροι πρόνοιαν. καὶ γὰρ ταύτῃ πάντ'
 ἄλλα ἐγένετο, καὶ ἐκ τῇ γῆς ἐφυσαν οἱ ἄν-
 θρωποι. ὡν τεκνείως πρὸς ἑῶν ἐχθροὺς λατ'
 ἀρχὰς, τῇ τοῦ κόσμου συστάσεως. λέγεται καὶ
 σωεῖναι ποτὲ ὁ προμηθεὺς τῷ Διὶ· πολλὰς
 γὰρ προμηθείας, πᾶσα μὲν ἀρχή, καὶ πρὸς
 σέως πλείονων, μάλιστα δὲ ἢ τῷ Διὶ Διίταται.
 καὶ λέγειται Διὶ φασιν αὐτὸν τὸ πῦρ τοῖς ἀν-
 θρώποις, ὥς τῇ ἡμετέρας ἡδὴ σωέσεως, ὅτι
 προνοίας ὑπονοστήσεως τὴν χρῆσιν τῷ πυρός.
 κατακνήχθαι δὲ αὐτὸ ἐμυθόυσαντο ἐκ τοῦ
 ἔρανος, ὅτι τὸ πλεονάζειν ἐκεῖ, ἢ ἐπεὶ οἱ λι-
 ρανοὶ ἐκείθεν κατασκήπτουσι, ὅτι πληγῆς
 ταύτης δι' ἐξάλπτοντο, τάχα τι ἑῶν καὶ ὅτι
 τῷ νάρθηκος ἀνιπτόμενος. δεθείς δι' ὡς τότε
 ὁ προμηθεὺς ἐκλαδίθη, τῷ ἡπαρ αὐτῷ ἐπὶ
 αἵ τοῦ καταβιβρωτημλὺς. ἡ γὰρ ἡμετέρα
 γνῆρις, τὸ προειρημλὺς πλεονέκτημα
 σὺ

οὐκ αὖτε τοῖς ἄλλοις ἔχουσα, πειρᾷ τοῦ ζῆντος παρὰ
 ἑαυτῶν συζητήσεις, πρὸς δεδεμμένη ταῖς κα-
 τὰ τὴν βίαν φροντίσιν ὁδωθεαῖς οὐσαι, καὶ
 ὡς αὖτε εἰς τὰ ἀπλάγχνα ἐκ λεπτομόδρου νοῶ
 ὡς ἐκ βιβρωστικῆς. ἀδελφόν δ' ἔφασαν
 εἶναι νεώτερον τῆ προμηθεύς τοῦ ὑπὸ προμηθεύς, ἀν-
 θρώπου πρὸς ὄντα τοῦ τρόπου, ὅτι τὸ πρῶτον
 εἶναι τῇ τάξει τῶν προέσεων τῆς ἐκ τῶν ἀπο-
 βαίνοντων παιδείας καὶ ὑπὸ μαθείας. ὅτι
 γὰρ ὄντι ῥέχθαι, καὶ παθῶν νήπιον ἔγνω. ὅτι
 ὅσοι γὰρ τῇ πρώτῃ γυνομένη γυναικί, συν-
 οικήσαι ὅσον ἔφασαν. ἀφρονέστερον γὰρ
 πῶς δι᾽ ἐκ τὸ θῆλυ εἶναι, καὶ ὑπὸ μαθεῖσθαι μά-
 λον ἢ προμηθεῖσθαι πεφυκός. λέγεται δὲ
 ὑπὸ ζηνῶν καὶ τῶν τεχνῶν εὐρετικὴς γενέσθαι
 ὁ προμηθεύς, διὸ ὅδε ἄλλο ἢ ὅτι σιωπῆσεως καὶ
 προμηθείας δ' εἰς πρὸς τῶν εὐρεσιμῶν αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Οἱ πλείους μὲν τοὶ γὰρ τῇ ἀθηνᾷ καὶ τῶν
 ἡφαίστω αὐτὰς ἀναλίσκασιν. τῶν μὲν
 ἀθηνᾶν, ἐπειδὴ φρόνησις καὶ ἀγχινοῖα εἶναι
 δοκεῖ. ὅτι δὲ ἡφαίστω, ὅτι τὰς πλείους τῶν
 τεχνῶν ὅτι πρὸς τὰ ἑαυτῶν ὄργα ἀποδι-
 γνόναι.

γ

δόναι.

δίδοναι. ὁ μὲν γὰρ αἰθὴρ, καὶ τὸ διαυγὲς καὶ
 λαβαρὸν πῦρ, ζέει δέ. τὸ δ' ἐν γήθει καὶ ἁ-
 ερομιγέσι, ἥφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἥφθαι ὠνομασ-
 μέν. ὁ θὺν καὶ ἐκ διὸς καὶ ἥρας ἔφασαν αὐ-
 τὸν γενέσθαι. τινὲς δὲ μόνως τῇ ἥρας. αἱ γὰρ
 φλόγες παχυμερεσδραί πως οὔσαι, ὥς ἐκ
 μόνου τοῦ αἵρος δισκαλιομένη τῶν ὑπόστασι-
 λαμβάνουσι. χωλὸς δὲ παραδεδόται, τὰ
 χα μὲν δὴ τὸ παχεῖαν τῶν τῇ ὕλης πορείαν
 ποιεῖν τοῖς ὑπὸ σκιαζούσιν ὁμόνοιαν. τὰ
 χα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ δυνάμεθα πρὸ βαίνειν δὲ
 χα ξυλώδης τινὸς ὥσπερ βάκτρον. τινὲς δὲ
 δὴ τὸ τῶν ἄνω λίνκων τῇ λάτῃ πρὸς τρο-
 φῶν ἄν. σου καὶ ἀνώμαλον ποιεῖν, βραδύ
 τῶρας αὐτῇ οὔσης, χωλόμεν αὐτὸν ἔφασαν.
 ῥιφλῶναι δὲ ὑπὸ τοῦ διὸς δὲ ἔραντ' εἰς γλῶ λεί-
 γεται, δὴ τὸ αὐτὸ πρῶτους ἴσως ἀρχομένους
 γενέσθαι πυρὶ ἐκ κεραυνοβόλου λαλιομένης τῆς
 ἰσσοδιτυχεῖν, μηδέπω ὑπὸ νοῖα τοῖς πυρὶ
 ὑπὸ πείρ δυνάμενης. γυναικα δ' αὐτῇ τῇ
 ἀφροδίτῃ ἔφασαν εἶναι, καθ' οἷον λόγου καὶ
 τῶν χαλεπῶν, μίαν. ὥς γὰρ χαλεπὴ φαιμένη ἔχει
 τὰ τεχνικὰ ὄργα, οὕτω καὶ τῶν ἀφροδίτῃ
 τινὰ αὐτοῖς ὑπὸ τρέχειν λέγομεν, εἰ μὴ πρὸς
 τῶν

παράστασις, πολὺ τὸ πυρὸς εἶναι ἢ τὰς
 πρὸς τὰς μίξεις ὁρμαῖς, πέπλασται ὥστε. δι-
 σποικνῆσαι δὲ μὴ δύοντα ἢ ἄρῃ, μοιχεύον-
 τα τὴν γυναικα. καὶ γὰρ ὁ μὴ ὁ παρὰ τῇ
 ποιητῇ ὅσι, παλαιότατος ὢν. ἐπειδὴ τῇ
 τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς
 διαμειγνύονται. ἢ δὲ ἔτι μοιχείας πλάσμα πα-
 ρίσκωσι, ὅτι ἔτι πάντες μὲν πέφυκε κατὰ ληθ-
 ρου τὸ μάχημον καὶ βίαμον, τῷ ἱλαρῷ καὶ
 μελιχίῳ. οὐδὲ ἔτι τὸν φυσικὸν αὐτὸ νόμον
 ὑπὸ πλέκεται. ἀντιποιούμενον δὲ πως τῆς
 μίξεως αὐτῶν, καλὸν καὶ γυναιότορον γνί-
 νημα, τῷ δὲ ἀμφοῖν ἁρμονίαν ἄρτελῆν εἶω-
 θε. λέγει τὸ ἥφαιστος καὶ μαιώσασθαι τὴν δία,
 ὅτε τὴν ἀθηνῶν ὥσινεν. διελὼν γὰρ αὐτοῦ
 τὴν κεφαλὴν, ἐκβορῆν ἐκείνην ποιῆσαι. τῷ
 γὰρ πνεῦμα ὃ χρᾶται αἱ τέχναι, συνδργόν
 πρὸς τὴν ἀποδείξειν ἔτι φυσικῆς τῇ ἀνθρώ-
 πῳ ἀγχινοίας γυγνόμενον, ὥστερ' ἐκρυμμέ-
 νῳ αὐτῷ εἰς φῶς προήγαγε. ὥς δὲ ζῆφυ-
 τας τι, εἰ πρὸς δὲ ἴδῃ, λύνει αὐτὸ καὶ ὥσιν
 φανερῶν.

γ

α

Γιγ

Η δὲ ἀθηναῖδοις ἡ τοῦ Διὸς σιμύσεις, ἡ
 αὐτὴ ἔστα τῇ γυναικὶ πλονοία, κα-
 θὼς καὶ πλονοίας ἀθηναῖς ἰδρύοντο ναοί. γε-
 νέσθαι δὲ αὐτῶν ἐκ τοῦ Διὸς κεφαλῆς λέ-
 γεται, τάχα μὲν τῶν ἀρχαίων ὑπολαβόντων
 τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς γινέσθην, καὶ ἀπὸ
 καὶ ἑτοροὶ τῶν μετὰ τοῦτα ἔγνωσαν. τάχα
 δὲ ἑπεί τοι ἀνθρώπου τὸ μὲν αὐωτόρον μέ-
 ρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ὄσιν, τοῖ δὲ κόσ-
 μος ὁ αἰθέρ. ὅπως ὁ ἡγεμονικὸν αὐτοῖ ὄσιν, καὶ
 ἡ τοῦ φρονήσεως αἰτία. κρυφὴ δὲ θεῶν κατ'
 οὐραπίδω, ὁ πόδι χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰ-
 θέρ. ἀμύτωρ δὲ ἡ ἀθηναῖς, ὅσα τοῖς ἄλλοιαν εἶν
 τῇ τ' ἀρετῇ γένεσιν, καὶ ὅχ οἶαν τ' ἐκ σωδιν-
 ασμῶ γυνομλίων. τῇ μήτηρ ὅν κατὰ πινὼν ὁ
 ζεύς, ἐγγίνησιν αὐτήν. ἑπειδὴ μὲν κλέτης καὶ
 σωετὸς ὤν, ὁ δ' αὐτὸς ἡ ἀρετὴ ἐκ τ' κατ' ὁ.
 δὸν βαλῆς τὴν ἀρχὴν ἔχε τοῖ φρονεῖν. τὸ
 δὲ ὄνομα τοῦ ἀθηναῖς δ' υστετυμολόγηται, ὅσα
 τὴν ἀρχαιότητα. τῶν μὲν ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν πάν-
 τα ἀθρεῖαν αὐτῶν εἰπόντων εἶν. τῶν δὲ, ὅσα
 τὸ καί πορ θήλειαν οὔσαν, ἡ κίεθ θηλύτη-

ΤΘ

τῷ καὶ ἐκλύσεως μετέχον τῷ ἀθλῶν. ἄλ-
 λαι δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ πεφυκέναι θένεσθαι καὶ ὑπο-
 τάσσειν τὴν ἀρετὴν. τὰχα δὲ ἀπὸ τοῦ αἰ-
 θιρῶ, ὡς καὶ οἱ παλαιαὶ, ταύτῃ ἐλεγοῦν αἰ-
 θερόνειαν. ἡ δὲ παρθενία αὐτῇ, τοῦ καθαροῦ
 καὶ ἀμεινάντου σύμβολόν ἐστι. τοιοῦτον γὰρ
 ἔστι καὶ ἀρετῇ. καθωπλισμένη γὰρ πλάττεται.
 καὶ οὕτως ἐπιδροῦσιν αὐτῇ γεγονέναι, πα-
 ρεισάντων ὅτι αὐτὰρ κως πρὸς τὰς μεγίστας
 καὶ δυσφορωτάτας πράξεις παρασκόδου-
 ζεται ἡ φρόνησις. μέγιστα γὰρ δοκᾷσιν ὠφε-
 λειν οἱ ὠπλισμένοι. ὅρα δὲ ταύτῃ τὴν αἰ-
 τίαν καὶ τὸ ἐπανδρῶν καὶ γοργῶτον αὐτῇ
 ἀνατιθέασιν πολὺν ἔχειν, τοιοῦτον τι ἐμφαι-
 νούσης καὶ τῇ γλαυκότητι αὐτῇ. καὶ γὰρ
 τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα, οἷον αἰ παρδάλ-
 λεις καὶ αἱ λέοντες, γλαυκά εἰσι, δυσαντί-
 βλεπτον εἰλβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. γνῶσι
 δὲ φασὶ ταῦτα αὐτῇ παρεσάγεσθαι, ὅρα
 τὸ τὸν αἶρα γλαυκὸν εἶναι. πάνυ δὲ ἐνότως
 συμμετέχει τῇ διὰ τῆς αἰγίδος, οὐχ ἑτέ-
 ρα οὐσα τοῦ παρ' ὃ δοκεῖ διαφέρειν ἀπάν-
 των καὶ ποιεῖν εἶναι ὁ ζῶν. κεφαλὴ δὲ γὰρ
 αὐτῇ γοργόν ἐστι, κατὰ μέτρον τῆς δεξιᾶς τὸ

σὺ δ' ἔφα πῶβε βηκῆα τῇ γλῶτταν, ὥς αὖ
 ἐκφανέσθαι τοῦ ὄντος ὅτι τῇ τῶ ὅλῳ οἰκονο-
 μίᾳ τοῦ λόγου, οἱ δὲ δρόκον ἴδω καὶ ἡ γλαυξ
 εἶτα τὸ ἐμφερέες τῶ ὁμολογῶν ἀνατίθεται
 ταῦτα τῇ γλαυκῶπιδι οὔσῃ, συμφορὰ λαίῳ
 γὰρ ὁ δρόκον διέδορκε, καὶ φυλακτικῶς τι
 ἔχει καὶ ἄγρυπνον, καὶ ἀθῆρα τ' εἶναι δοκεῖ.

Οὐ γὰρ παννύχιον εὐδῆμι βουλευφό-
 ρον αὖ δόξα. λέγεται δὲ ἀπρυτώνη, ὥστε
 οὐδ' ἐπὶ τριβομύῃ ἐπ' οὐδενὸς πόνου, ἢ ὥς αὖ
 ἀπρυτοῦ τοῦ αὐθιγῶς ὄντος. ἱστογνῆα δέ,
 ὅτι ἡ τοῖς κακοῖς ἐγγενῆσα τὰ τρεῖς, καὶ ἱε-
 μαι, αὐτὰ ὁδόν. ἡρῶται γὰρ πόλεμον πῶς
 τὴν λακίαν. ἄλλοι δ' εἰ φασὶ τὰ τρία γνῆ τ'
 σκεμμάτωρ τὴν καὶ φιλοσοφίαν θεωρίαν,
 πανουργοτόραν διόρθωσιν, ἢ κατὰ τὴν ἀφ'
 χαίαν ὁλοχίρῃαν ἔχοντες τὸτα. λαοεσόον
 δ' αὐτὴν ἐπωνομαζουσι, εἶτα τὸ εὖ ἐν
 ταῖς μάχαις τοῦ λαοῦ. ληΐσις ἐκλήθη ἀπὸ τῆς
 λέας, ἢ μάλλον εἶτα τὸ σώτειραν αὐτὴν τῶν
 χρημάτων καὶ τῶν λαῶν εἶναι, καὶ πόλιως γὰρ
 καὶ οἴκῳ, καὶ τοῦ βίου παντός πῶς αὐτῇ
 οἱ ποιηταὶ τὴν φρόνησιν. ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἐρ-
 σίπολις αὐτὴ, καὶ πολιὰς ὀνομασθῆναι, ὡς
 πόρ

πῶς δὲ καὶ ὁ ζεύς. ἐπίσκοποι γὰρ ἀμφότε-
 ροι τῶν πόλεων. παλαιὰς δὲ λέγεται εἶναι τὴν
 μεμυθωμένην πόλιν αὐτῶν νεότητά, ἀφ' οὗ
 καὶ πάλληκός, καὶ παλαιὰ καὶ πρῶτα γο-
 ρεύονται. σκιρτικόν δὲ καὶ παλλόμενον τῶν
 νέων. ἴδρυται δὲ καὶ ταῖς ἀκροπόλεσι μά-
 λιστα, καὶ δ' υσκαταγώνισον καὶ δ' υσσο-
 λιόρηκτον ἐμφῆναι θείοντος, ἢ τὸ ἀνωθεν
 ὄρεσιν τοὺς πεφύγοντας αὐτῶν, εἶτα με-
 τεωροτάτους καδισῶν, καθὸ μέρους ὅστις ἐλ-
 φύσιως. ἀλαλκομενικία δὲ αὐτῶν κα-
 λούσι, καὶ ἀγελήσια, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ
 ἀλαλκῆν παρῶγοντος (ἰκανὴ γὰρ ὅστις
 ἐπαμύνειν καὶ πρῶτα βοκῆν, ὅς οὗ καὶ
 νίκη πρῶτα γορεύεται) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγερ-
 αὐτῶν αὖς λαόνος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀδωματος ἐ-
 ναι ταῖς ἀγελείαις βουσίην ὁμοίως, ἃς μάλ-
 ιστα θύουσι αὐτῇ. αὖς δ' αὐλόνος εὐρεῖν ἢ,
 καθάπερ καὶ τὰλλα καὶ ταῖς τέχναις γλα-
 φυρά, ἀφ' ὧ καὶ ὑπὸ τῆς πελασιουργίας ἐστί.
 εἴηαι δὲ, ὡς ἐκδηλώνοντες τὰς ψυχὰς τοῦ
 αὐτῶν ἀποδιδιομένην μέλους, καὶ ἢ κιστε
 ἐπὶ πάνδρου καὶ πολυμικροῦ δονοῦν τὸ εἶναι.
 ἢ εἰς ἐλαίαν δωρεῖν ὅστις, εἶναι τὸ θάλλειν, καὶ εἶναι

τὸ γλαυκωπὸν τι᾽ ἔχει. καὶ τὸ ἔλαιον ὃ καὶ
 θούτον ὅστις ἀλλοῦ γρῶ, ἀλλὰ καίσιον αἰ-
 μλίνει, ὡς τῇ παρθένῳ κατὰ ληλὸν δοκεῖ. ἄ-
 ρεια δ' ἐκλήθη, ἵνα στρατηγικὴ εἴη, καὶ διὰ
 λεπτικὴν πολέμων, καὶ ὑποδραχνητικὴν τοῦ
 δικαίου. δεινότης γάρ πάντων, ἐστὶ γε
 λεφάλλαιον πασῶν τῶν ἀρετῶν. καὶ ἰπ-
 πείαν δὲ καὶ δαλμνιππον, καὶ δορυλευ-
 τора, καὶ πολλαχῶς ἄλλως αὐτὴν πρῶτα
 γορδύουσι. καὶ αὐτῶν αὐτῇ τρόποις ἐκ
 φύλων ἐλαΐδων. μάλιστα δὲ καὶ τὴν νίκην
 αὐτῇ παρέδρου διδύασιν, ἢ τις νικᾷ τῷ πε-
 ριγνομνίῳ ποιεῖ. πῶρῳ τὴν παρεσάγεται,
 ὅτι τὸ ὀξύρροπον καὶ ἀμετάβολον τῇ πρῶ-
 ξειω. καὶ γὰρ τῇ πρὸς αὐτὴν γίγαντας δὲ μάχη
 παραδίδεται ἡεῖς δὲ κῆρα ἢ ἀθηνᾶ, καὶ γι-
 γαντοφόντις ἐπονομαζέται, ἢ τριούρου λό-
 γου. αὐτὴ γὰρ πρῶτος ἐκ τῆς γῆς γινομένης
 ἀνθρώπους δύλογον βιάσας καὶ θυμικὸν κατὰ
 ἀλλήλων γυνέσθαι, ὅτι τὸ μηδέπω δυνάμει
 διακρίνεισθαι, μὴ δὲ ῥιζοῦσθαι τὸν γόνοντα αὐ-
 τοῖς ἀπινθῆρα τῆς κοινωνίας. οἱ δὲ θεοὶ ὡς
 πρῶτοι νύηοντες καὶ ὑπομινθήσκοντες αὐ-
 τοῖς τῇ γένει, πρὸ γεγονάσι, καὶ μάλιστα ἢ
 κατὰ

κατὰ λόγον γνῶνται, κατεπολέμησιν αὐ-
τοῦς, καὶ ὑπέταξον οὕτως, ὥς δὲ ληλακγῆαι
καὶ ἀνῆρηκγῆαι αὐτοῦς δηλονότι μεταβεβλη-
κῆναι, ἄλλοι γὰρ αὐτοὶ ἐκ μεταβολῆς ἐ-
γγίνοντο. καὶ οἱ γεγονότες δὲ αὐτῶν, συμποδὶ
διέντο εἰσὶν ὑποτῇ παλάσδος ἀβλήμας, δια-
λαδὴν ἐκ γνῶσεως.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΩΣ, ΚΑΙ ΕΝΝΟΥΣ.

Αλλοι δὲ ποδὶ τὰ πολιτικά ἀνάστρε-
φονται θεοὶ, μικρὸν ὁμοίως τοῖς δι-
σκαθοῦς καὶ τοῖς κατὰ λόγον σοχαζόμενοι. Ἰα-
ραχωδ' ἐστέροι δ' ἐπ' αὐτοῖς, ὅ, τε ἀφῆς καὶ ἡ γνῶναι.
καὶ τούτους δὲ τὰ προαγματὰ ὁ ζεύς
δρεδίσας κατ' ἀλλήλων τὰ ζῶα. οὐκ ἄχρη-
στον δὲ τοῦτο οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις. ἔστι γὰρ ὅτε
τῶν δὲ ὀπλῶν διακρίσιν ἐμβάλλοι, ἵνα τὸ
γενναῖον καὶ ἀνδρείον αὐτοὶ τε ἑαυτοῖς, καὶ
γε ἐπ' ἀλλήλους τὸ οἰκῆον τῆς ἀρετῆς δύμε-
νίζουσι, ὥς ταύτῃ τῇ ἀπείαν διὸς ἡδὲ ὁ
ἀφῆς παρὰ δίδεται. τῶν δὲ γνῶναι, οἱ μὲν βο-
φῶν, οἱ δὲ μητόρα, οἱ δὲ θυγατῶρα ἀφῆως πα-
ρεδωκαν. ὥς φέρουσι δὲ οὐδὲν. Ἐννυὸν
δὲ ὅστις ἡ γνῶναι οὐσα θυμὸν καὶ ἀλλήλῃ τοῖς μα-
χομένοις.

χομλῶν. ἢ κατ' ὀφημισμὸν ἀπὸ τοῦ ἡμι-
 σα γνῆς καὶ ὑπὲρ ἡμι-^{ει}ν. ὃ δ' ἀπὸ τῆς τριῶν ὀνο-
 μασίαν ἔχον, ἀπὸ τοῦ αἵρου καὶ ἀναμρεῖν. ἢ
 ἀπὸ τ' ἀφ' αἵ, ἢ ὅτι βλάβη. ἢ πάλιν κατὰ γνα-
 τῶσιν, ὥσαντι ἐκ μαλίσσομλῶν αὐτοῦ τῶν
 πτωχολογούντων. ἀπὸ τοῦ ἄρσαι, ὃ ὅτι ἀρμό-
 σαι. ἢ γὰρ ὁρασίη διώαμις, πτωχολόγος
 τὰ πτωχάματα. τοιούτων τὰ χαλινὸς ἐχομέ-
 νης καὶ τῆς ἀρμονίας, ὡς ἐμύθυσαν δὲ αὐτῶν
 γυνεῖσιν. εἰκότως δὲ καὶ μισαφόνθ' λέγεται,
 καὶ βροτολογός, καὶ ἀλαλάξιθ', καὶ μυώ-
 πιθ', μεγίστης γὰρ ταῖς πτωχεύουσιν ὑπὸ τῶν μα-
 χομλῶν ἀπειμλῆς φωνῆς. ὅθι πνὲς καὶ
 ὄνους αὐτῶν σφαγιάζουσι, ὅρα τὸ τετραχῶδες
 καὶ γιγνός τῆς ὀγκώσεως. οἱ πλείστοι δὲ λυ-
 τας, ὅρα τὸ θρασύ καὶ ὑπερβολὴν τοῦ ζῶν. πι-
 μᾶσθαι δὲ, ὑπὸ θρακῶν μάλιστα καὶ σκυθῶν,
 καὶ τῶν τοιούτων ἐθνῶν λέγεται, ἐπεὶ παρ' ἐ-
 κείνοις τῶν πολεμικῶν ἢ ἀσκησὶς ὀλοκίμει,
 καὶ τὸ ἀνεπιστρέφει τῆς δίκης. γύπα δ' ἐν-
 ρόμ φασιν αὐτῶν ὄρνιθ' εἶναι, ὅρα τὸ πλεονάζειν
 τὰ ὄρνεα ταῦτα, ὅπου αὐτὴν εἶναι πῶμακα πηλ-
 λὰ ἀρεῖ φθογά ὄντα.

Γ. ς.

ΜΕτὰ δὲ ταῦτα, πόρῃ τοι ποσειδῶν
 νῦν (ὦ παῦ) λεκτέον. πρῶτον γὰρ ἴ
 ὅτι αὐτὸς ὅστις τῇ τεταγμένῃ καὶ τὸ ὑγρὸν
 διωάμεν. νῦν δὲ παραμυθιέμεν αὐτόν. πρῶ-
 τον μὲν ὅτι φυτάλμιον αὐτὸν ἐπωνόμασαν,
 ἐπειδὴ τὸ φύνεσθαι τὰ ἐκ τῆ γῆς γινόμενα,
 ἢ γὰρ αὐτῇ δ' ἡλονόεϊ κίμας πανααίος ὅστις. γὰρ
 σίχθονα, καὶ γῆνοσίγαιον, καὶ σείσιχθονα, καὶ
 ἱνακτοραγίην, ὥς ὅτι παρ' ἄλλων αἰτίαν τῶν
 σεισμῶν γινομένων, ἢ παρὰ τὸ αὐτὸ γὰρ
 σήραγγας, ἐκπίπτειν τῇ θαλάσσης καὶ τῶν
 ἄλλων ὑδατῶν διέχεσθαι. εὐνοχωρούμενα
 γὰρ τὰ γὰρ αὐτῇ πνύματα, καὶ ἐξοδὸν ζῶ-
 ντων, ἔλθον εἶδαι καὶ ῥῆγνυσθαι αὐτῇ ποιεῖ,
 ἀρτελουμένων ἐὰν ὅτι καὶ μυκημάτων ἵα
 τὰ τῇ ῥῆξιν δὴ λόγως. ὑπόζωνον γὰρ καὶ μυκητὰς
 εἶρηται, τῇ θαλάσσης ἱνακτορῶν καὶ ἀρτε-
 λῶσιν. ἀφ' ὅτι καὶ ἡχέουσα, εἰ ἀγασσινος, καὶ πο-
 λυφλοισβος εἶρηται. γὰρ τε ὑδρὸν καὶ οἱ ταῦροι αὐ-
 τῷ πρῶτον, καὶ ἔπειτα αὐτῷ ταύρος παμ-
 μέλανας, οἷα τῇ χρείαν τῇ πελάγους. ἐπεὶ δὲ
 ἄλλως τὸ ὑδρὸν μελανεῖν λέγουσιν, δὴ λόγως ἢ
 οὐκ ἱνακτοραγίαν αὐτῇ εἶρηται, καὶ γὰρ ἐὰν
 εἰσέ-

εἰσάγουσι τριάτην. τούτου δ' ἦνεκον καὶ αὐτὸς
 ποταμούς λερασφόρους καὶ ταυροπάτας ἀνά
 πλάτθουσιν, ὥσανεὶ βιάουσι ἐν φορᾷς αὐ-
 τῶν καὶ μυκηλικὸν ἐχούσης. καὶ γὰρ ὁ σκάμαν
 εἰς τὸ πρῶτον ποικτῆ, καὶ γέννης, ὥς ὅτε ταῦ
 εἰς τὸ λεῖπτον δὲ τρόπον γαυόχ' ἔλεγε-
 ται ὁ ποσειδῶν, καὶ θεμελιούχ' ὑπὸ τι-
 νων, καὶ δύσιν αὐτῷ ἀσφαλαίνουσιν πολλὰ
 χῶ, ὥσανεὶ ἐπ' αὐτῷ λειμνὸς τοῦ ἀσφαλῶς
 ἐσαναί τὰ οἰκήματα ὑπὸ τῆς γῆς. φέρει δὲ
 τρίαينαν, πότορον ἐπεί αὐτῇ χρωῖνται πρὸς
 τὴν τῶν ἰχθύων θύραν, ἢ ὥς ὑπὸ τῆς γῆς τού-
 τος τοῦ ὀργάνου πρὸς τὴν λίνην τῆς γῆς. ἔ-
 ρηται γὰρ οὕτως,

Καὶ δ' αὐτὸς γίνοσιναι ἔχων χεῖρεσσιν
 τρίαينαν,

Ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέθλια θῆκε
 θύραζε.

Ενδέχεται ἴν' ἄρκεκρυμνὸς, οἶμαι δ'
 ἄρ' τοῦ τρίτων. ἐνθ' ἄμ' αὖτε τρίτη. ὁ δὲ τρί-
 τω, εἰποὺν ἄρ' ἐν ῥύσεως οὕτως ὠνόμασαι,
 πλεονάσαντ' τοῦ τ' σοιχείου. εἴτ' ἄρ' τοῦ
 τρίτου, ὃ τρίτου, καὶ ἀντίφρασι. διόμορφος
 δὲ ὁ τρίτου, καὶ τὸ μὲν ἔχει μέγ' ἀνθρώ-
 πον,

πρ, τὸ δὲ κήτους ἐπιδόλῃ καὶ τὸ εἰρημνίου ὑ-
 γρόν, τὴν μὲν ὠφελικῶς διώταμι, τῇ δὲ
 βλαπτικῶς ἔχει. καλεῖται δὲ εὐρύς ἐρυνθ^{ος} ὁ
 ποσειδῶν, ὅσα τὸ πλάτθ^{ος} τ^η θαλάσσης. ὡς
 εἴρηται, καὶ ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. λέ-
 γεται δὲ κατὰ τὸν καὶ εὐρυμῆδων, καὶ εὐ-
 ρυβόας. ἵππιοι δὲ, τὰ χαῖα ἀπὸ τ^{ης} ταχῆαν τ^{ης}
 ὅσα θαλάσσης ὁδὸν εἶν, καὶ ἀπὸ ἵπποισι
 μῶν ταῖς ναυσὶ χρωμνίων. γνῖτε ὕβν ἡδὲ
 ἐπίσκοπον αὐτοῦ εἶν τῶν ἵππων, παραδεξα-
 μνίων τῶν μετὰ ταῦτα. λέγει τ^η δὲ πρῶτα πο-
 καὶ νυμφαγέτης, καὶ ἱερηνῶν, ὅσα τὰς πρῶ-
 ερημνίας αἰτίας. νύμφαι γὰρ εἰσὶν αἱ τ^η πρῶ-
 τίμων ὑδράτων πηγαι, ἀπὸ τ^{ης} αἰνίας φαίνε-
 θαι, ἢ ἀπὸ τ^{ης} φαίνειν, οὕτως ὠνομασμέναι.
 τὰς δὲ γαμουμνίας νύμφας καλοῦσιν, ἀπὸ
 τ^{ης} νυῦ πρώτως φαίνεσθαι, ἱερηνῶν μνίας τέ-
 ως. τ^η δὲ αὐτ^η λόγος ἔχεται, καὶ τὸ ποσειδῶ-
 νος ὕδρ^{ος} εἶν τὸν πηγῶν, ἀπὸ τῶν πηγῶν ὠνο-
 μασμένον. ὅσα ἡ τὴν θεωρημνίῳ βίαν πρῶτα
 τ^η θαλάσσαν, καὶ πάντας αὐτὸς βιαιός καὶ μετα-
 λεπιβόλος γενομνίας, ὡς τ^η λυκλωπα, καὶ
 τὰς λευρυγόνας, καὶ αὐτὸς ἀλωίδας, ποσει-
 δῶνος ἐμύθου καὶ ἐκγόνος εἶν.

Γερῶ

Ο δὲ νηρεὺς, ἡ θάλασσα δὲ, ὅσα ὄντο-
μασμὴν τὸν τρόπον ἅρ' τὸ νεῖδαι
δι' αὐτῇ. καλοῦσι δὲ τὸν νηρία γέροντα, ὅτι
τὸ ὠσπὶ πολὺ ἐπανθεῖν τοῖς λύμασι τὸν
ἄφρον. καὶ γὰρ ἡ λδνκοθία τοῦτο πρὶν ἐμ-
φαίνει. ἡ τις λέγεται θυγάτηρ νηρέως εἶν,
δηλονότι τὸ λδνκορ τ' ἄφρο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΥΤΗΣ.

Πῖθ' αὖ δὲ καὶ τὴν ἀφροδίτην μὴ δὲ
ἄλλο τι παραλεδ' ὅδαι γεγονῆσαν ἐν
τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐπειδὴ πρὸς τὴν τὸ πᾶν
γενέσθαι αἰτίαν, λινήσεως δ' εἰ καὶ ὑγρασίας,
ἐκ τῆς ἀμφοτέρως διαψιλῆ κατὰ τὴν θάλασ-
σαν ὕδατος ἐσοχασαντο δὲ ὅσα, καὶ οἱ διώοντες αὐ-
τὴν θυγατὶρα εἶν εἰπόντες. διεφθόρην γὰρ τὸ
ὑγρόν. ἀφροδίτη δὲ ὅτι, ἡ γνάμψα το ἄφ-
ρον καὶ τὸ θῆλυ διώαμις, τάχα ὅτι τὸ ἄφρο-
δι τὰ σπέρματα τῶν ζώων εἶν, ταύτῃ ἐξ
καὶ τὴν ὀνομασίαν. ἢ ὡς εὐειπίδης ὑπο-
νόει, ὅτι τὸ ὅσον ἡ πηλύνους αὐτῆς ἀφρονας εἶ-
ναι. καλλίστη δὲ παρ' ὧν γένται, ὅτι τὸ μάλιστα
αὐτῇ

αὐθρογκνῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὴν κατὰ συμπλο-
κὴν ἡσίων, ὡς πάντων τῶν ἄλλων διαφίρε-
σάν. λέγετο δὲ Θεομολογίας, ὅτι οἱ οἰκῆ-
αυ τὰ μειδιήματα, καὶ ἡ ἰλαρότης τῶν τοῖς
αὐτοῦ συνόλων ἐσὶ. παρὲς δὲ οὖν καὶ συν-
δρους τὰς χάριτας ἔχει, καὶ τὴν πενίαν, καὶ
τὸν ἐριμῶ, ὅτι τὸ πενιᾶν πτωχέγειναι, καὶ
λόγῳ καὶ χάρισι οὗτος ἐρωμνίους. ἡ δὲ διὰ τὸ πε-
ρὶ τὰς συνουσίας ἀγωγόν. κυνέρεα δὲ ἄ-
ρεται, διὰ τὰς ἐκ τῶν μίξεων γινομένης κυνέ-
σεις. ἡ δὲ διὰ τὸ λάθηναι τὰ πολλὰ τὰς τῶν
ἀφροδισίων ὑπὸ θυμίας. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἰερά τ'
ἀφροδίτης ἡ τῶν κυνέων νῆσος εἶναι δοκεῖ. ταῦ-
τα δὲ καὶ ἡ κυνέρεα, συνουσιούσας πῶς κα-
τὰ τὸ νόμα τῆ κυνέρεα. ἡ δὲ πάρος ἰδίου αὐ-
τοῦ οἰκητήριον ὅτι, παλαιὰς λεγομένης, τὰ κα-
τὰ ἑλπίαν, ἀπὸ τοῦ ἀρεσκέν, ὁ ὅτι μὲν ἀ-
πατᾶν. ἔχει γὰρ κατὰ μὴν τὸν ἡσίοδου μει-
διήματα τ', ὅτι πάντα τε. κατὰ δὲ τὸν
ὅμῳ,

Γαργασίῳ ἢ τ' ἐκλεψόν, καὶ πύκα πορ-
φρονέοντα.

Ο δὲ λεγὸς ἱμάς, ὡς οἶον λεκατομνός ἐστιν. ἡ δὲ
διακονήτιμος, καὶ ποικίλων δυνάμεν ἔχων, ἢ
δῶν

διῆμ καὶ σφίγγειν, καλεῖται δὲ ὕρακτα τέ
 καὶ πάνδημος καὶ παναιτή, ὅσα τὸ λαὸν τῷ
 οὐρανῷ καὶ γὰρ τῇ γῇ καὶ θαλάσσῃ τὸν δυνά
 μι αὐτῷ θεωρεῖται. ἀκέρως δὲ, οὐκ ἐμποινί
 μος ἔφασαν τοὺς ἀφροδίσιος ὄρκους εἶναι. παρ
 ὅσων λαὸν ἢ ῥά ὅσα πᾶσα χεῖρ ἴσται, μετ' ὅρκων
 ἐπάγειται συμβέβηκε τοὺς περὶ ὧντας. πόδε
 σδρά δὲ τῷ ὀρνέων χεῖρει μάλιστα, τὸ λαοδα
 ρόν εἶναι τὸ ζῶον, καὶ φιλοφρονητικόν, ὅσα τῶν
 ὡσπένει φιλημάτων. ἀνὰ πάλιν δὲ ὕς, ὅσα
 τὸν ἀκαθαρσίαν ἀλλοτρίαν αὐτῷ εἶναι δλοκεῖ.
 τὸ γὰρ μὲν φυτῷ ἢ μὲν μυρσίνῃ, ὅσα τὸν φι
 λοφροσύνῃ, ἀφροδίτης εἶναι δεικνύει.
 ἢ δὲ φιλύτριά, διὰ τὴν τὸ ὕνομα, ὅτι τὸ φι
 λειν παρακειμένως ὀζυμένην γαται. καὶ πῶς
 τὰς σεφάνων πλοκάς εἰώθεσιν αὐτῇ λεχθῆ
 ναι μάλλον. τὸν δὲ πῆξον φυλάττονται τῇ
 δεῶν πρὸς φέρειν, ἀφροδισμῶν οἱ πῶς ἐπ' αὐ
 τοῖς τὸν πυγμῶν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Ὅθεν παρὰ δλοξον, εἰ φιλάντη ὅση σὺ
 ζυμᾶται αὐτῇ, καὶ συμπαραγίνεται
 ὁ ὄρκος, τὸ πλέστω καὶ ἀφροδίτης ὅσον αὐτῇ
 παραδίδε

παραδιδωκώτων, ὅς δι' ἅπας μὲν ὅς διὰ
 τὸ ἀτελὴ τὴν γνώμην, καὶ οὐκ ἀπάρτητον
 ἔχουσιν ὁρῶντας. πῶς δὲ, ὅτι καὶ φό-
 νος ποιεῖ, ἢ ὅτι ὥς ὅτι πρὸς πᾶσι ταῖς δι-
 αανοίαις ἀβρόως. τῆς δὲ, ἐπεὶ πληγὴ τινὲ
 ὁμοίου ἀρ' ὅτι πρὸς αἵματι οἱ ἀλισκομένοι αὐ-
 τῷ πάχοντες, ὅτε πλησιάζουσιν ὁρῶντες
 τῶν καλῶν, ἀλλὰ μακρόθεν αὐτοὺς ἰδόντες.
 αὐτοὶ δὲ λαμπὰς αὐτῷ, πυροῦ δὲ
 πυρὸς τὰς ψυχὰς. ὁρῶντες αὐτὸν εἰρηδῶν,
 πιθανόν, ἀρ' ὅτι ζήτησεως τ' ἐρωμένων. τὰ τ'
 τεταται γὰρ ὡς τὸ ζήτησιν τὸ ὁρῶν, ὥς εἰρη-
 ῖθ' αὐτῷ ἢ ἵππους ἐρεῖν. γνῶντες οἶμαι καὶ
 ὅτι ὁρῶντες ὠνομασμένους. καὶ πλείους δὲ ὁρῶ-
 ντες παραδιδόνται ὅτι τὴν πολυτροπίαν
 τῶν ὁρῶντων, καὶ τὸ πολλοῖς τοῖς ὁρῶν-
 τας ἐκδοκῆσαι τὴν ἀφροδίτῃ. καλεῖται ὅ-
 καὶ ἰμὸς, ἢ τὴν παρὰ τὸ ἰεῖν καὶ φέρε-
 σθαι ὑπὲρ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὠραίων ὠνομασ-
 μένων. ἢ κατὰ μίμησιν ὅτι ποδὶ τὴν διάνοι-
 αν ἐκτάσεως, ὥς ἀναμνησθῆναι ποδὶ τὰ
 τῷ. πόθ' δὲ, ἀρ' ὅτι τῶν φιλημάτων μι-
 μήσεως. ὅθεν ἔχει τὴν κλησιν ὅτι ὁ πατωπᾶς.
 ἢ ἀρ' ὅτι πολλὰς πυνθανέσθαι ποδὶ τῶν ἐρωμέ-
 νων

νωμασὺν ὁρᾷντας, καὶ αὐτῶν ἐκείνων, πόθεν ἔρχονται, καὶ ποῦ ἵσαν. γῆνοι δὲ καὶ τὸν ὅλον κόσμον νομίζουσι μὲν εἶναι, ἡλίου τε καὶ ἑπαφρόδιτου καὶ νεαροῦ ὄντα, καὶ περὶ βύβατον ἅμα πάντων, ὅτι πολλῶν κρημνίστου περι, καὶ ταχέως ὥσπερ ἅρ' ἐλ τοξίας, ἢ ὅτε πτερὰ τῶν λίνκσιμ ποισμένον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΟΣ.

ΤΟῦτον δὲ ἄλλως εἶναι καὶ ἄτλαντα, καὶ ἄταλαιπώρως ἀρσιμένοντα, τὰ κατὰ αὐτὸν ἐμπόδιεχομένους γὰρ αὐτῷ λόγους γιγνόμενα, καὶ οὕτω τὸν οὐρανὸν βασάζοντα. ἔχει δὲ λίονας μακράς, τὰς τῶν σοικείων δυνάμεις. ἡ δ' ἄς τὰ μὲν ἀνωφερῆ ὅτι, τὰ δὲ κατωφερῆ. ὑπὸ τούτων γὰρ διακρατεῖσθαι τῶν γῆν. ὁλόφρονα δὲ αὐτὸν εἰρηδοῦναι, διατὸ πόδι τῶν ὅλων φροντίζειν, καὶ περὶ οὐρανὸν πάντων αὐτὸν μερὶστωτηρίας. ἐκ δ' αὐτοῦ τὰς πλειάδας γεγενῆσθαι, παρειαμένους ὅτι τὰ ἄστρα πάντα πλείονα ὄντα ἐγγίννησιν ἄστράων τε καὶ ἀδάμαντι, ὅτι ὁ αὐτὸς ὤν. οὐτε γὰρ ἴσταιται τὸ σῶλον ἀνήμεκτον ὅτι πύρρην, ὅτι καὶ ὅτι μάλιστα ὅτι βεβηκέναι διακρί.

Ποικῶν. καὶ ἀπόλυτο εἶναι, καὶ θαυμασ-
μόν τοῖς ἐφεσῶσιν ὑπὸ τῷ διατάξει αὐτῷ,
πολυὺν ἐμποιεῖ.

Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ πᾶν, ἐπειδὴ
τὸ παντὸς ὁ αὐτός ἐστι. καὶ τὰ μὲν ἐκ
τῶν λάσια καὶ τραγώδη, ὥς τὸ ἐκ τῆς τρα-
χύτητος ἔχειν. τὰ δὲ ἄνω ἀνδρωπόμορφα,
ὥς τὸ τοῦ αἰθέρα τὸ ἡγεμονικόν ἐν τῷ κόσ-
μῳ, ὃ δὴ λογικόν ἐστι. λαλῶν δὲ καὶ ὁχλυ-
τὸν αὐτὸν πρεισάγουσι, ὥς τὸ πληθὺν ὡν
πῶρ σωματικῶν λόγων εἴληφε, καὶ τῶν
κατὰ σύμμιξιν ἐξ αὐτῶν γινομένων γνῶναι
ἐρήμοις δὲ ὥς τριβεῖν, καλίστα τὸν μονότη-
τα αὐτῶν ὥς τοῦτου πρειαμελύνους. εἰς γὰρ
καὶ μονογενὴς ὁ κόσμος ἐστίν. τὰς δὲ νύμ-
φας διώκει, ἐπειδὴ χαίρει ταῖς ἐκ τῶν ὑ-
γρῶν ἀναθυμιάσεσιν, ὧν χωρὶς οὐδὲ σῶμα
τὸ ὅλον ἐμφαίνειν. νεβείδια δὲ ἢ πᾶρδ᾽ α-
λιν αὐτῶν γνῶναι, ὥς τὸν ποικιλίαν
τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἄλλων χρωμάτων, αἷ
θεωρεῖται γνῶναι αὐτῶν. συρτὸν δὲ εἶναι, τάχα
δι 2 μέν.

μὲν δ' ἄρα τὸ ὑπὸ παντοίου ἀνέμων δαπανεῖ-
 σθαι. τάχα δ' ἐπεὶ τὴν ἐκμέλειαν ἀγριοφα-
 νῆ καὶ αὐσηρὰν, ἀλλ' οὐ πρὸς γνῶσιξιν ἔχειν.
 τὸ δ' γνῶσι τοῖς ὄρεσιν αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀσκηαί-
 οῖς διατᾶσθαι, καὶ τὸ εἰλί πίτεως σέμμα ἐπε-
 κολουθήσεν, ὄρεϊόν τι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἔ-
 χοντ' ὅτι φυτῶν. ἔσι δὲ τὸ πανικὰς λέγε-
 σθαι ταραχὰς τὰς ἀφνιδίους καὶ ἀλόγους. οὐ-
 τω γάρ πως καὶ αἱ ἀγγέλοι, καὶ τὰ αἰσώλια
 πῶς εἶναι, ψόφου ἑνὸς δὲ ὕλης, ἢ τ' ὑπαύρων
 καὶ σφαιραγωγῶν τὸ πῶρ ἀκούσαντα. οἱ-
 κείως δὲ καὶ τῶν ἀγελαίων θρεμμάτων ἐπί-
 σκῶπον ἐποίησαντο. τάχα μὲν δ' ἄρα ὅσον καὶ
 λερωσέν καὶ διχηλὸν πλάττοντο, τάχα ἢ
 τὸ διττὸν τῶν δέχοντων αὐτῶ ὥτων ἀνιπτό-
 μνοι. ἴσως δ' αὖ οὗτος καὶ ὁ πρίαπ' ἔιν,
 καδ' ὅρ' πρόεσις εἰς φῶς πάντα. τῶν ἀρχαί-
 ων δ' εἰσὶ δαιμόνων, καὶ ἀδρόν αὐτῶν διὰ
 ἐφρόνου πᾶσι εἰλί τὸ κόσμον φύσεως παρ-
 εσάντων. ἐμφαίνει γοῦν τὸ μέγεθος τῶν αἰ-
 σιῶν, τῶν πλεονάζουσιν γνῶσι αἰσθῶν ἀπερ-
 μακτικὸν δυνάμει. ἢ δ' γνῶσι τοῖς κόλποις αὐ-
 τῶν πάγκρατος, τὴν διαψίλξαν τῶν γνῶσι τὰς
 οἰκείας ὥρας γνῶσι τῶν κόλπο φουμένων, καὶ
 αὐα

ἀναδλεικνυμένων καρπῶν. παρῑσάγεται
 δὲ καὶ αὐτὸς φύλαξ τῶν τε κήπων, καὶ τῶν
 ἀμπελῶν, ἐπεὶ δὲ ἤγχι τὸν γυννῶντά ὅτι καὶ
 τὸ σῶζειν ἀγνῶν, καὶ τοῖς δ' ἰὸς γνῶντε ὑθῆν σω-
 τῆς. ἔνι λεγομένου. καὶ τὸ μὲν πολὺ φω-
 νοῦ καὶ καθαρόν αἱ ἀμπέλαι παρῑσῶσι. καὶ
 λιστα δὲ τὸ ποικίλον, καὶ τὸ ὑπὲρ τὸ πῆλ-
 ρῶν τῶν γνῶνσι ποιῶντων οἱ κήποι. τοῖς
 αὐτῶν ὡς ἐπίπαν αὐτοὶ καὶ τῶν ἐδῶντα ἐ-
 χοντ. ὁ δὲ πᾶν δὲ γνῶν τῆς δεξιᾶς χειρὶ πῶ-
 τείναι, πτότορον ἐπεὶ τῶν χρῶνται πῶς τῶν
 ἀκαθαρσιῶν τῶν ἀμπελῶν. ἢ ἐπεὶ ἤγχι τὸν τη-
 ροῦντά τί ὅτι. καὶ ἀκαθώπλισται πῶς ἀσφα-
 λειαν αὐτοῦ, ἢ ὡς τοιαύτης δυνάμεως μετὰ
 τὸ γνῶναι τὰ ὄντα, ἐκτεμνέουσης αὐτὰ, καὶ
 ἀφαιρούσης. ἀγαθὸς δὲ δαίμων, ἢ τῶν πᾶ-
 ντων ὁ κόσμος ὅτι βεβῶν καὶ αὐτὸς τοῖς καρ-
 ποῖς, ἢ ὁ πῶς αὐτῶν λόγῳ, καὶ ὅσον δει-
 τοῦ καὶ ἀκαθώπλισται τὸ ὑπὲρ βάλλον, ἀγαθὸς δι-
 κρέτης ὑπὸρχων. τεχνίτης δὲ καὶ σωτὴρ
 τῶν οἰκείων ὅτι, τὸ σῶζειν καλῶς τὸν ἰδίου οἶ-
 κον, καὶ ὑποδείγμα παρῑχειν ἑαυτοῦ καὶ
 τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ τῶν ἀμαλθείας κίερας, οἰκεί-
 ον αὐτῶν φρόνιμα ὅτι. γνῶν ὅτι ἀμα πᾶντα
 δι 3 διώκει

διώκει τὰ κατὰ τοὺς οἰκίους λαερούς φυ-
 ὄμνηα, ἀλλ' οὐ πόδι γ' ἢ τι αὐτῷ γιγνόμε-
 νομ. πόδι πολλὰ δ' ἀθρόως καὶ ποικιλία ἐμ-
 πόδιόδως ἀμαλθῶει. ἢ πάλιν κεραΐζει
 πάντα, ὅσα τὴν γηρομυλῶν δὲ αὐτῷ πῶς τὸ
 πονεῖν πεφοπλῶ, ὥς τ' ἀγαθῶν τοῖς μὴ μα-
 λακιστομυλίοις πεσογιομυλῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ,
 καὶ τῆς ἑστίας.

Εξῆς δὲ πόδι τ' ἰ δὴμητρος καὶ ἑστίας
 ὧ παῖ λεκτέον. ἑκάτορα δ' εἰοικην ὅχ-
 ἑτορα τ' ἰ γῆς εἶν. ταύτῃ μὲν γὰρ ὅσα τὸ ἐ-
 σαύαι ὅσα πάντων, ἑσίαν πεσογηγόρεδυσαν οἱ
 παλαιοί, ἢ ὅσα τὸ ἐπ' αὐτῇ ὥσανει ὠδὶ δεμε-
 λίου τὸν ὅλον ἐσαύαι κῆσμον. ὅσα δὲ τὸ μῆκος
 τρόπου φύειν τε καὶ τρέφειν πάντα, δὴ-
 μετραν, οἷον εἰ γῆς μήτραν οὖσαν. ἢ διὸς με-
 τῶρα, τὸ καὶ αὐτὸς τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἀφρόνως
 ἐφείδαι τοῖς ἀνθρώποις, διατεῖναι καὶ δ' αἶν-
 νυδα. ἢ ἐπ' αὐτοῖς δῆσιν, ὅδῃν εὐρίσκειν,
 ἢ μάλισα ὠλῆτοῦσι, παρειαγέτ' ἰ εἰμῶν
 ἑσία παρθγῆ, ὅσα τὸ τὴν ἀσκηνοσίαν με-
 δινὸς εἶν γηρομυλῶν, καὶ τούτου χάριν ὥσ

παρ-

παρθένῳ νεωκυρεῖται. ἡ δὲ δὴμήτηρ ἔκ' ἔλει,
ἀλλὰ τὴν λόρῳ τεκνῶα, οἷον τὸν κέρον, ἢ
πρὸς τὸ τρέφεσθαι μέλει κέρε ὕλην. τὸ δ' ἄει
ζῶον πῶς ἀφελίστοται τῇ ἐσίᾳ, διὰ τὸ καὶ
αὐτὴν δοκεῖν εἶν' οὐ. τάχα δ' ἐπεὶ τὰ πυρεὰ
τὰ γ' ἔχει κέσμῳ γντὶ ὕδρην τρέφεται, καὶ
ἐξ αὐτῶν ὑφίστησιν. ἢ ἐπεὶ ζείδιωρ αὖ
θυρεὰ δει, καὶ ζώων μήτηρ, ἥς ὅστις αἰτιον τοῦ
ζῶν τοῦ πυρεώδους. σρογύλως δὲ πλάττεται,
καὶ λατὰ μέσους ἰδρυτοὺς αὖ ὤμους, ἐξ αὐτῶν
καὶ τὴν γλῶ τοιαύτῳ εἶν', καὶ οὕτως ἰδρυέ-
σθαι συμπεπιλημνύλῳ. ὅθεν λατὰ μίμησιν,
γῆ τε καὶ χθὼν προσηγόρυκται. τάχα δὲ
ἀπ' αὐτῆς χεῖσθαι ἡ γῆ, ἢ τοι χωρεῖν πάντα, ὥτως
ἐκλήθη. ὡς εἴρηται τὸ,
ὅστις ἀμφοτόρῳ ὅστις χεῖται.

μυθόβεται δὲ πρὸ τῶν καὶ ἐχάτη γενέσθαι,
τῶ εἰς ταύτῳ ἀναλύνεσθαι τὰ ἀπ' αὐτῆς γε-
γνόμηναι, καὶ ὅς αὐτῆς ξυνίστασθαι. καθὼ καὶ
ταῖς θυσίαις, οἱ ἔλκηνον ἀπ' αὐτῆς πρώτης τε
αὐτῆς ἤρχοντο, καὶ εἰς ἐχάτῳ αὐτῶν λατέ-
ταμον. σέμματα δ' αὐτῇ λδουκὰ πρὶν ἐλθῆναι,
ἐφ' ἐφείσθαι καὶ λαλὺ πρὸς πανταχόθεν
αὐτῶν ὑπὸ τῆς λδουκῆς τάς σοιχίας, ἢ μὲν τοῦ
δὲ 4 δὲ μὲν

Διμήτηρ κ' ἢ τὸ ἀναδοτικὸν τ' ἀπερμάτω
 εἰδοποιεμένη, πάνυ οἰκείως εἰσάγετ' αὖ
 χυσιμ' ἐσεφανωμένη. ἴδ' οὖρ γὰρ ἀναγκαῖστα
 τοῦ ὦρ λεχέεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἡμῶν
 τροφῇ ὄσι. ταύτῃ δὲ μυθόετ' ἀπ' εἶραι δ' ἄ
 ρ' οἰκουμένης ὁ τριπτόλεμος ὁ ἐλδυσίνιθ',
 ἀναβιβάσκει αὐτὸν ὑπὲρ πτερῶν δ' ἀρακόντων
 ὄχημα ρ' Διμήτορ θ'. οἶκε γὰρ πρῶτον ἱε
 ρ' παλαιῶν διαδραμεῖν, καὶ σωίσιναι θεοῦ ἱ
 νος ὑπὸ μετεωροτόρῳ ἐπινόων ἀναβιβα
 σαντ' ὅ, τὸν μεταχρυσισμὸν ρ' ἱερὸν, ὅν
 πομ ἱερνομένη καὶ δ' ἀτρίβομένη δ' ἄ
 ρ' εἰς τὸν αἶερα ἀναρρίπτειν αὖτ' ἄχ' ὤρ.
 ὁ θ' ἐν καὶ ἱερὸς ὑπὸ τῆς εἰσεως ἔχει πρὸς τὴν ἀπο
 ράν. γ' τε ὕθ' ἐν δὲ τὴν ὀνομασίαν εἰληφ' ὁ
 τρίψας τὰς οὐλάς. οὐλαὶ δὲ λέγονται αἱ
 ἱερταὶ. ἐλδυσίς δὲ ὁ τόπος, ὅπου πρότορον
 εὐρέθησαν, καὶ ἡ Διμήτηρ ἐλδυσινία, ἀπὸ τ'
 αὐτοῦ πρῶτον εὐρέσεως γενομένης τοῖς ἀν
 θρώποις εἰς οὐράνιον βίον ὄντως. ἀρπάσσει
 δ' ὁ ἄδης τὴν θυγατέρα ρ' Διμήτορ θ' ἐ
 μυθόετ' ἄ, τὸν γινόμενον ὑπὸ χρόνου πινά
 ρ' ἀπὸρμάτων καὶ τὰ γ' ἄφανισμὸν. πρὸ
 σεπλάσθ' ὅ, ἡ κατήφεια τοῦ θεοῦ καὶ ἡ δ' ἄ
 ρ'

τοῦ κόσμου ζήτησις. Τοιοῦτον γὰρ τι καὶ
 παρ' αἰγυπίοις, ὁ ζήτουν μὲν καὶ ἀνδρεί-
 σκόμεν ἀφανισμὸς ἀπὸ τοῦ ἰσίδου, ὅτε
 εἰς ἐμφάνει. ὁ πόρ ἀνὰ μέρος παρ' ἑξ μιλῶας.
 ὑπερ γλῶ τε καὶ ὑπὸ γλῶ γιγνόμεν ἄδω-
 νις, ἀπὸ τοῦ ἄδω τῶν ἀνθρώπων, οὕτως ὡνο-
 μασμένον τοῦ δ' ημετριακοῦ λαοποῦ. ὅς δ' ἐ-
 πληξας πρὸς ἀνελίμ λέγεται, ὅτι τὸ τὰς ὕς
 διοκίμ ληϊβότειρας εἶν. ἢ τὸν τοῦ ἰνέως ὁδόν
 τα αἰνιττομένην αὐτῶν, ὅφ' ὅτι κατὰ γῆς λεγύ-
 ηται τὸ ἀπέρμα. ὅτι τε τάχθαι δὲ ὥστε παρὰ
 τε τῇ ἀφροδίτῃ, τὸν ἴον χρόνον μάλιστα τῶν
 ἄδωνι, καὶ παρὰ τῇ πρσεφόνῃ, διὲ λῶ εἰ-
 πομένη ἀπὸ τῶν ἐκάλεσαν δὲ πρσεφόνην τὴν
 τοῦ Δημήτρου θυγατρός, ὅτι τὸ ἐπίπονον
 εἶν καὶ πόνων οἰσικλῶ ἐργασίαν, ἢ τῶ ἐκ πάν-
 των ὑπομονῆς φέρεσθαι. νησδύτσι δὲ εἰς τι-
 μὴν τοῦ Δημήτρου ἢ γεραίροντο αὐτῶν ἰδίῳ
 πρόπωνιν ἀπὸ αὐτοῦ, ἢ ὅτι τὸ πρὸς μίαν ἢ
 μέραν ἀπέχεσθαι τῶν δεσπομένων αὐτοῖς ὑπὸ
 αὐτοῦ, ἢ κατ' οὐλάβειαν γυνδαίας παρὰ τῆς
 θεοῦ ποτε γενομένης. ἐπειδὴ δὲ ἔσπερον, ἀ-
 φέρουσι ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων, καὶ δὲ καὶ πόδι
 τὸν τοῦ ἀπόρου λαοῦ αὐτῶν ἄγουσι τὴν ἑορ-
 δι 5 τὴν.

τῶν. πόδι δὲ τὸ ἔαρ δ'ημήτορι χλοῦν θύ-
ουσι, μετὰ παιδείας καὶ χαρᾶς. ἰδόντες
χλωάζοντα, καὶ ἀφρονίας αὐτοῖς ἐλπίδα
ὑπὸ λεικνύουτα. γνέυθην δὲ καὶ ὁ πλεῖστος
τῆς δημήτορος εἶναι ὕος. λαλῶς γὰρ εἴ-
ρηται τὸ,

Σίτου καὶ λιριθῆς, ὧν ἤπιε, πλοῦτ' ἄριστος.
Καὶ γνῶντιον πῶς ὅτι τῷ λιμῶντι τὸ πόδι
ὑπὸ ἀξέδα. εἰς ὃ καὶ ἀπιστῶν ἡσίοδος φησιν,
Εργάζου πόρῳ δῖον γῆρος, ὅφρα σε λιμός
ἔχθαιρῃ, Φίλει δέ σ' εὐσιφαίῃ δημήτηρ.
Θύουσι δ' ὅς ἐγγύμονας δημήτειρ, πάντων
οἰκείως. τὸ πολύγονον καὶ δύσσυλληπτον καὶ
τελισφόρον παρὶς αὐτῶν. ἀναπιδέασιν δ'
αὐτῇ καὶ τὰς μήκωνας, λατὰ ἔμ' λόγον.
τό, τε γὰρ σρογγύλου καὶ πόδι φερέας αὐτῶν
παρὶς σιν τὸ χῆμα τ' ἰγῆς, σφαιροειδ' οὐς οὐ
σης. ἢ, τε ἀνωμαλία τὰς κοιλότητας καὶ
τὰς ἀξοχὰς τ' ὁρῶν. τὰ δ' ἔντος, τοῖς δ' ἐνδεσ-
θεσι καὶ ὑπονόμοις ἔοικε. ἀπέρματά τε ἀνὰ
εἰθμητα γεννώσιν ἡ γῆ, δῖα δὲ τῶν ἀφρονίαν
τῶν σιτηρῶν ἐπαύσαντο δυσφόρητον καὶ ἀμ
Φιλόφρονον τῶν τροφῆν ἔχοντες, ὅθεν καὶ σιω-
πιδίμηκοί τινα πρὸς ἀλλήλους πόδι τῶν λατὰ
τὰ

τὰ ἡλιωτριωμένα μέτρων, καὶ σφαινεμόμε-
νοι τὰ γυνώμενα. δικάως δὲ ἀρχηγὸν ἔλε-
γον νόμων καὶ θεσμῶν τὴν δὴμήτρα αὐτοῖς γε-
γονέναι, γνῆτε ὕβριν καὶ θεσμοθέτην αὐτῶν
πρωσκηγόρους, οἷον νομοβέλει οὕσαν. οὐκ
ὀρθῶς Ἰωνῶν ὑπολαβόντων, εἰρηῖαι ἀπὸ τῆς
τοῦ λαοῦ ἀρχῆς εἶναι καὶ θεσμοθετεῖν. μυ-
θήσια δ' ἄγειν ἤρξαντο αὐτῇ, φιλοσοφουῦ-
σθαι ἅμα τῇ εὐρέσει τῇ πρὸς τὸν βίον χρησι-
μων, καὶ τῇ πανηγύρει χαίροντος, ὥς μαρ-
τυρεῖαι γινώσκοντες τὸ πεπαῦσθαι μαχομένων
αὐτῶν πρὸς τῇ ἀναγκαίᾳ. μυσία γὰρ ὅστις,
τὸ κρυβεῖν. πιδανὸν γὰρ γνῆτε ὕβριν ὀνομά-
σαι τὰ μυσήσια, ὅθεν καὶ μυσία παρὰ τι-
σὶ λέγεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ὈΡΩΝ.

Δὲ δὲ ταύτῃ τὴν αἰτίαν καὶ ἐκθέμε-
σι θ' ὁ ζεὺς λέγεται γεννησθαι τὰς
ὥρας, ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα γνῆται ὀρε-
γεται καὶ φυλάττεται. καλεῖται δὲ αὐ-
τῶν ἡμερὴ δυνομία, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ βάλαν-
τος τῆς διαμεμήσεως. ἡ δὲ δίκη, ἀπὸ
τῆς δίκης

ἡ δὲ δίκη χωρίζει ἀπὸ ἀλλήλων τοὺς διαφε-
ρομένους. ἡ δὲ εἰρήνη, ἀπὸ τῆς δίκης λόγῳ, καὶ
οὐ δι' ὅλῳ διακρίνειν δαι ποιεῖν. ἐκάλω
γὰρ τὸν λόγον εἰρήνην. ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ
τοῦ πολλοῦ ὀλλύει οὕτως ὠνόμασαι, ἢ ἀ-
πὸ τοῦ παλαιμαίς ἀπλῶς, πολεγεῖν δαι
τῇ γένεσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΟΙΚεῖως δὲ ἐδοξε εἰρήνην λατρεῖν καὶ
ὁ δῖος Διόνυσος εἰρηνοῦν, τῇ ἡμέρῳ δ' ἡμέ-
ρῳ ἐπίσημος ὦν καὶ διοτὴρ θεός. ἐπεὶ ὁ
δὲ ταῦτα ἀπονδίας ποιοῦν. δ' ἡμεροσση-
ποιοῦται γὰρ αἱ χῶραι τοῖς πολέμοις. γὰρ εἰρή-
νη δὲ τὰ τῇ δυνάμει θάλλει, οἷς ἀναγκαῖο-
τατον ὁ οἶνός ἐστι. τυγχάνει ἡ καὶ Διόνυσος,
ἥτοι Διόνυξ ὦν, ἢ Διάνυσός τις, παρὰ τὸ
διαίνειν ἡμᾶς ἡδέως. ἢ ὥσανει διάλυσος,
πρῶτον τοῦ αἵματος, καὶ τοῦ λ' εἰς ν'. ἀφ'
οὗ καὶ ἀλύσιον αὐτὸν, καὶ λυαῖον, ἐπωνόμα-
σαν, λύνοντα τὰς μερίμνας. ἡ δὲ φασιν
ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ σίτιον ὄρεσθαι φεῦσαι πρῶτον
τὴν ἀμπέλιν, παρεληλυθῆναι ἴδωρ τὸ ὄνο-
μα εἰς τὴν συνήθειαν. λέγεται δὲ δὲ πυ-
ρρὸ

ρος ἀρχοῦσθαι, τὸ θερμόν αὐτῷ καὶ πυρρῶν καὶ
 τῶν σωματικῶν πρὸς αὐτὸς τῷ μύθῳ. ὅτω γὰρ οἱ
 νόες ὅτι, πρὸς ἴσους μὲν ἔχον, καὶ αὐτὸς ποιη-
 τὰς. ἐξ ἑαυτοῦ δὲ εἰς τὸν μηρόν τῷ διός, ἐκ
 τελεσφόρῃ βίῳ, διὰ τὸ πεπαλινεῖν καὶ τε-
 λεσφόρῃ τὸν οἶνον τοῖς μικροῖς ἐκ διδυτῶν. πε-
 παλινεῖν γὰρ πρότερον, ὅτι ἀτελής ὅτι πρὸς
 χρῆσιν, ὅτερον δὲ πατηθεῖς τοῖς ποσὶ, τέλος
 γίνετ'. πρώτη γὰρ ἐκείνη γεννησις ὅτι, ἢ καὶ
 πέπαλινεῖν δι' ὅπως, ἢ τις γίνετ' ἢ καὶ μα-
 τὼν ἀκμαζόντων. διδυτῶν δὲ ἢ καὶ τὴν πᾶ-
 ντην ἐκβληθὲν τοῖς ποσὶ αὐτῶν. καὶ τοῖς
 ὅτερον ἐκ τῷ μικροῦ συνεκδέχεσθαι διόντως.
 βρομῖος τε δὲ καὶ βαλκχος καλεῖται, διὰ τὸ
 αὐτὸς πατῶντας αὐτὸν πρὸς χρῆσιν. εἶτα καὶ
 αὐτὸς, ἕως μέθης μετὰ ταῦτα χρωμύνης, ἀφ' ἧς
 ταῖς γὰρ τοῖς πύτοις πεδύσας ἐκ σάσεως δὲ
 σύμβολόν ἐσιν οἱ σάτυροι, τὴν ὀνομασίαν
 ἐχρηκότῳ ἀπὸ τῷ σεσηγῆναι, καὶ οἱ σκιρτῶν
 ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ σειλλῶν, ἀπὸ τῷ
 σελαίνειν. καὶ οἱ σενίλαι, ἀπὸ τοῦ σόβειν,
 ὅ ὅτι ὁρμαῖ. διὰ τούτων δ' ἴσως παρὶστα-
 ται τὸ ὅσον εἶναι μετ' ἐκλύσεως καὶ θηλύντη
 τῷ παρὰ φρῶν τῶν πινόντων, τούτου δὲ
 γινε

γίνεκε καὶ θηλύμορφος πλάττεται, ἃ λεῖρα
 ταῖς ἔχει, ὡς αὖ μὲν τόνους ἀρβαλόντων τῶν
 μεθυόντων, βία δὲ χρωμλίων, καὶ δυσκάρδε
 κτόν τι καὶ ὀρμητικὸν ἔχοντων. καὶ τὸ μὲν
 φιλῶδες αὐθιγόν, τὴν ποικιλίαν παρεί-
 σκσι τ' ὀπώρας. ἡ δὲ τοῖς πλείστοις τῶν πλασ-
 ματίων γυμνότης, τὸν παρὰ αὖ τὸ πρὸς γι-
 νόμλου ἀπαμειβασμὸν τ' ἐτρόπευ. καθό οἱ
 καὶ καὶ τὸ οἶνος ἀληθῶς εἰρηδοται. τάχα δ' αὖ
 αὖ καὶ μαντεῖα ἐδ' ὅτε τῷ Διονύστῃ γινο-
 μλῆν. τὸ δὲ θεωρυβώδες τῶν μεθυσκομλίων,
 οἰκείον τι ἐδοξεν ἔχειν. καὶ ὁ τῶν ῥοπῶν ψό-
 φος, καὶ τῶν τυμπάνων, ἃ παραλαμβάνου-
 σιν εἰς τὰ ὄργανα αὐτοῦ. χρωδνται δὲ πολλοὶ καὶ
 αὐλοῖς παρὰ τὴν συγχομιδ' αὐτοῦ καρποῦ,
 καὶ ἄλλοις τριῶν τοῖς ὀργανοῖς. ὁ δὲ θύρσος, ἐμ-
 φαίνει τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τοῖς ἑαυτῶν ποσὶ αὖ
 μεθυσκομλίας, τῶν δ' ὑποσκελισμάτων αὐ-
 τοῦ δειδοται. τινες δὲ τῶν θύρσων, καὶ ὑψιδο-
 ρατίδας λευκῆς ἀπὸ τῶν φύλων ἔχου-
 σιν. ὡς καὶ ὁ δῶκεφόρος τινὲς ἐδ' ὅτε λευκῆς
 μλῶν τῇ παρὰ τὴν πολυποσίαν ἰλαρότη-
 τι, εἰς ὕβρεις γνίων καὶ παρακοπάς ἐμπιπ-
 τόντων. ἀφ' οὗ δ' ἡ καὶ μανόλης ὁ Διόνυτος
 ἐκλήθη,

ἐλάμβαν, καὶ μετὰ δὲ αὐτὸν γυναι-
 κας. πάλῃ τεταυρὸς δὲ καὶ νέεσσι καὶ πρὸς βύ-
 της, ὅτε τὸ πάσῃ ἡλικίᾳ πρόσφορον εἴναι. τῶν
 μὲν νεῶν λαβρότορον αὐτῶν χρωμάτων, τῶν δὲ
 πρὸς βυτόρων ἡδύτορον. οἱ δὲ παρσισάγον-
 ται ταῖς νύμφαις ἡδίου αὐταῖς ὤμιγνύ-
 μνοι, καὶ τὰς μὲν πειρῶντες, τὰς δὲ μετὰ
 παιδείας βιαζόμενοι, ὅτε τὴν πρὸς τὸ ὕ-
 δωρ ἱερᾶσιν τῷ οἴνου σιωπῆσθαι χρυσίμω
 οὔσαν. τὰς δὲ παρδάλεις ὑποζυγνύσας
 ὅτε δλιονύσας, καὶ παρακολευθούσας εἰσα-
 γουσι, ἥτοι ὅτε τὸ ποικίλλον τῆς χοιρᾶς, ὥς
 τὸ νεβρίδια αὐτὸς ποδὶ ἤπαι καὶ αἱ βαλκ-
 χαι, ἥ αὖ καὶ τὰ ἀγριώτατα τῶν ἀνθρώπων
 ἦν τῆς συμμέτρου οἰνώσεως ὀξυμυροῦ-
 σης. τὸν δὲ τράγον αὐτῶν θύουσι, ὅτε τὸ λυ-
 μαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπελῶν καὶ τῶν συ-
 κῶν εἶναι τὸ ζῶον αὐτῶν, καθὰ καὶ ἐκδιείρον-
 τος αὐτὸν, εἰς τὸν ἀσπὸν ἐναλλόντοι κα-
 τὰ τὰς ἀπλικὰς κώμας, οἱ γεωργῶν νεα-
 νίσκοι. τάχα δὲ αὐτὸν χαίροι τοιοῦτον θύμα-
 τι ὁ δλιόνυσος, ὅτε τὸ ἑαυτὸν εἶναι τὸν
 τράγον, ἀφ' οὗ καὶ οἱ ὄνοι γνῶναι ταῖς πομ-
 παῖς αὐτοῦ θαμίζουσι, καὶ οἱ φαλλοὶ αὐτοῦ
 ἀνὰ

ἀνατίθην τοι, καὶ τὰ φαλαγγία ἄγεις τοὺς
 καὶ λινητικούς γὰρ πρὸς τὴν σωουσίαν ὁ οἶ-
 νος. Ἰὰ τοῦτο γνῶν κοινῇ μεθύοντων διονύ-
 σω καὶ ἀφροδίτη. ὁ δὲ νῆρθηξ, Ἰὰ τοῦτο σκυλιό-
 τητος τῶν κώλων ἐμφαίνει, τῷ τῆδε λαοῦ
 σε ποδιφέρειται τοὺς μεθύοντας. ἅμα δὲ καὶ
 ἐλαφροὺς, καὶ οὐ βασιέκτους αὐτοὺς εἶναι. τὸ δὲ
 γνῶνθρον τοῦ λαλιᾶς αὐτῶν, ὡς ἀνὴρ ἀγῖθρα ἐ-
 χὼν παρὶς ησιμ. ὁρῶνται τοὶ δὲ εἰσὶ καὶ φιλέ-
 ρημοι αἱ βύκλαι, Ἰὰ τοῦτο μὴ γνῶν ταῦς πόλειςιν,
 ἀλλὰ ὡς τῶν χωρίων γηυνᾶσθαι τὸν οἶνον. διθυ-
 ράμβος ὁ διονύσος ἐκλήθη, πότρου Ἰὰ τοῦτο
 διθυροῦν τὸ σῶμα ποιεῖν, διὰ τε τὸ ἀναφαί-
 νειν καὶ ἐκφερομυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα.
 ἢ ὡς αὐτὸς ὦν ὁ ποιῶν ὑπὸ τὰς θύρας ἀναβαί-
 νειν τοὺς νέους, καὶ ἐκβαίνειν εἰς αὐτὰς, καὶ ἐκ-
 πίπτειν, καὶ Ἰὰ τοῦτο λαλοῦν τὰ λεῖθρα. ὁ δὲ ἡρί-
 αμβος, καὶ τοῦ θροῦν καὶ ἰαμβίζου, τὴν λεῖ-
 σιν ἐλαχον. ὁ δὲ καὶ γνῶν τοῖς καὶ τὸν πόλε-
 μου ἰεράμελοις, πολλοῖς ἀναπαίσιος σκώπῃον
 τοῦ χρώτου. καὶ τὴν λείπαι, ὡς λαλῶν ὄρνι-
 θον ἀφαιρῶσιν αὐτῷ, καὶ βαλαρῶν αἰὼν καλῶν
 σιν καὶ τοῦ βαλῶν, καὶ εἰραφιῶν τὴν ἀπὸ τοῦ
 ἔω ἀφαιρῶν, καὶ θαιρετικὸς δὲ παντὸς οὐ τοῦ

νοσοῦν

νόσθων ὑπάρχων, ἔδοξε καὶ πολεμικῆς εἶ-
 ναι. καὶ πρῶτον καταδεδυκέναι, τὸν γὰρ
 ταῖς πολεμικαῖς ἀγόμενον θρίαμβον. τῷ δὲ
 λιτῷ εἴφεται, ὅσα τὴν πρὸς τὴν ἀμπελον
 ἐμφέρειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν βότρυς
 ὁμοιότητά, ὡρυμβάδων. πέφυκε δὲ καὶ σφά-
 λην τὰ δένδρα, ἀνέριπων δὲ αὐτῶν, καὶ πε-
 ριπλεκόμενον βιαιοτόροις τῆς πρέμνοις. τὰ
 δὲ θυμेलικά ἀκροάματα τὸν διονύσου θερά-
 πον, ὅσα τὴν πρὸς τὰς θαλάσας αὐτῶν οἰκεί-
 οντα, οἷον ὠδῆς καὶ λιβαρέας. τὰ γὰρ, ἀνα-
 θήματα ἐλὼν αὐτὸς, μυθολογεῖται δ' ὅτι ὅσα
 παροδὸς ὑπὸ τῶν τιτάνων, συωτέθη πάλιν
 ὑπὸ τῶν ῥέας, ἀνιπτομένων τῶν παραδόντων
 τοῦ μύθου, ὅτι οἱ γεωργοὶ τρέμματα γῆς ὄν-
 τος, συωτέαν αὐτὸν βότρυς, καὶ τὸ γὰρ αὐτῷ
 διονύσου τὰ μέρη ἐχώρισαν ἀπὸ ἀλλήλων.
 ἃ δ' ἢ πάλιν ἢ εἰς αὐτὸν σύρροδους τοὶ γλαύ-
 κους συωτέαγε, καὶ γὰρ σῶμα ἐξ αὐτῶν ἀπε-
 τέλεσε. καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ μῦθος, ὡς
 φεύγων ποτὲ τὴν τοῦ λυκούργου βουλὴν
 θεὸς εἰς τὰ λιπατὰ ἐλθὼν ἀλάττης, εἶδ' ἢ θέλει αὐ-
 τοῦ διέσωσεν, ἐμφανῆ τὴν διάνοιαν ἔχει.
 λελῆναι μὲν γὰρ εἰσι τοὶ διονύσοι αἱ ἅμπε-
 ς

λοι. ταύτης δὲ ὁ λυκοῦργος τρυγητὴς ὤμ,
ἔσκυλδουσε καὶ ἀπεκόσμησεν. εἰς ὃ οἶνον
βαλάτῃ μιγείς, ἀσφαλὼς ἀπέτεδεν, καὶ πόδι
μὴν διονύσου τοσαῦτα.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΗΡΑΚΛῆς δὲ ὅστις ὁ γὰρ τοῖς ὅλοις λό-
γος, λαδ' ὅν ἡ φύσις ἰχυρὰ καὶ ἰσχυ-
ράτα ὅστις, ἀνίκητος καὶ ἀπόδωγνῆναι οὐσα,
μεταβολικὸς ἰχὺς, καὶ ἦν ἡ μέρους ἀλκῆς
ὑπάρχων. ὠνόμασαι δὲ τάχα ἀπὸ τοῦ στατέ-
ναι εἰς τοὺς ἥρωας, ὡς αὐτὸν ὄντα τὸν λεγόν-
τα τοὺς γυναικὲς ποιοῦντα. ἥρωας γὰρ ἐκ
λαῶν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἀνδρείους τοῦ σώματος
ταῖς ψυχαῖς, καὶ ἦν ὅσοι τοῦ θεοῦ γένος με-
τέχειν δοκῶντας. οὐδὲ ὑπὸ νεωτέρων ἰστο-
ρίας ὑπὸ ταρᾶς ἤεδαι. στα γὰρ ἀρετῶν ἡξίω-
θη τοῦ θεοῦ τοιαύτης πλοσσηγορίας, ἀλκίμ-
νης καὶ ἀμφιτρύωνος ὅς ὤμ. τὸ δὲ διυσιδι-
κεῖται γεγονέναι τὰ τοῦ θεοῦ ἰσχυρὰ, ἀπὸ τῶν πε-
ρὶ τοῦ ἥρωος ἰσορομυλίων. τάχα δὲ αὐτὸν ἡ λε-
οντή καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐκ τῆς παλαιᾶς θεο-
λογίας ὡς ὅσοι μετενῆνε γυνὴν εἶναι, στατήγομ

γὰρ

γὰρ αὐτὸν γινώμενον ἀγαθόν, καὶ πολλὰ μὲ
 ρηθὶ γῆς μετὰ δυνάμεως ἐπελθόντα, οὐχ
 οἶόν τε γυμνὸν ἐσλαῖαν ποδελκλυθῆναι ξύ-
 λῳ μόνῳ ὠπλισμένον, ἀλλὰ τοῖς πισύνοις
 τῷ θεῷ μετὰ τὸν ἀπαθανάτισμόν ὑπὸ τῷ
 δύσργεταμένῳ λεικισμῆναι. σύμβολον γὰρ
 ἐκαστοῦ εἶναι ῥῶμης καὶ γυναιότητος. ὁ μὲν
 γὰρ λέων, τὸ γυναιότατον τῷ θηρίῳ ὀξύ-
 τῳ δὲ ῥόπαλον, τὸ λαγνέωτάτω τῷ ὄπλῳ.
 καὶ τοξότης δ' αὖ ὁ θεὸς παρειαίγοιτο,
 λατὰ τε τὸ πανταχοῦ δι' ἰκνεῖσθαι λατὰ τὸ
 γνῶναι τι ἔχον, καὶ πλὴν τῶν βελῶν φοραίν-
 σρατῆλαί τινι δ' οὐκ ὀύλογον, τούτοις ὁ-
 πλοῖς πεποιθότα εἰς τὰς παρατάξεις ἀπαν-
 τῶν. οἰκείως δὲ παρέδωκεν αὐτὸν κῶοις,
 τῇ ἡβῇ στωικοῦντα, ὁλοχέρειερα πλὴν
 διανοίαν ὄντα. ὡς γὰρ νέων τι δρᾶν δύνα-
 νώτορας αἰ χεῖρον, οὕτω ψυχὰς ἀμείνουσ
 τῶν γεραιτόρων πολὺ. ὑπόνοῳ δὲ πλὴν
 παρ' ὁμολογίᾳ λατρείᾳ, ἐκείνῳ πιθανωτέ-
 ραν εἶναι πρὸς ἡμῶν, ἐμφανόντων πάλιν ὅτι
 τότε τῷ παλαιῷ, ὅτι καὶ αὐτὸν ἰχυροτάτης
 ὑποστάτην δεικνύοντι τῷ λόγῳ, καὶ τὰ ὑπὸ
 τότε πρὸς ταῖς ὁμολογίαις ποιούμεναι, καὶ θηλύτορον

ἔκ τ' ἑκ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν λογικὴν σκέψιν
 προσπίπτει ἐλ ὁμφῆς. ὡς οὐχ ἑτόρξαν αὐ
 δίοξαμεν ὁμφαλοῦ προσηγορηκέναι. τοὺς ἵ
 δωδεκα ἄβλους, γινώσκου μὲν ἀναγαγεῖν
 ἐκ ἄλλοτρίους ὡς τὸν θεόν, ὡς καὶ λελεάνθης
 ἐποίησεν. οὐ δὲ δὲ δλοκεῖν πανταχοῦ, εὐρε
 σίλογον προσβύττω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΓΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ
 τῆς Ἀρτέμιδος.

Εχομένης τοίνυν ὡ τέκνον ἀπὸλλων ὁ
 ἥλιος ὄδω, ἄρτεμις δὲ ἡ σελήνη. εἰ
 ὅσον γὰρ καὶ τοξότας ἀμφοτέρους παρήγα
 γον, τ' ὥσανει ἀφ' ἑσιν πόρρω τ' ἀκτίνων αἰ
 νιπόμενοι. καλὸν τ' ἵ, ὁ μ' ἐκάτος, ἡ ἵ ἐκάτη,
 εἰς τὸ ἐκαθὲν δεῦρο ἀφ' ἑσιν καὶ ἀρτέμιδι τὸ
 φῶς. ὅθεν παρὰ κειμένης, καὶ ἐκατηβόλους
 αὐτῶν προσηγόρδυσαν. γίνονται δὲ τὸν ἑκατον,
 καὶ τὴν ἐκατὴν, ἄλλως ἐτυμολογῶσιν, ὡς
 τὴν τεθεικότων αὐτοῖς τὰ ὀνόματα ταῦτα,
 διότι αὐτὰ εἶν' ὀρχομενίων, καὶ τὴν πρὸς αὐ
 τὴν βλάβην, μὴ προσπελαζέειν αὐτοῖς. δλο
 κοῦσι γὰρ ἑδ' ὅτε καὶ φθείρειν τὸν ἄερα,
 καὶ τῶν λοιμικῶν κατὰ σπείσεων αἵτιοι γί
 νονται.

νεῖδαι. διὸ καὶ οὗτος ὁ ξυῖς ἀντιθέσσαν
οἱ πάλαι. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς γὰρ τῷ λοιμῷ πα-
ρῑσάγει τὸν Ἀχιλλεῖα λέγοντα, ὅτι ζητη-
τέον μάντιν,

Ὅς κ' εἴποι ὅτι πόσους ἐχώσατο φοῖβος ἅ-
πόλων.

Τούτου δ' ἔνεκον οἶοντα κατ' οὐφημισ-
μὸν τὴν ἀρτεμὶν ἅρ' τοῦ ἀρτεμῆος ποιεῖν, ὃ
ἔστιν ὑγιεῖς, ὠνομαζομένη. τοῦ δ' ἀπόλλωνα,
ὡς ἀρλύνοντα ἡμᾶς τῇ νόσῳ, ἢ ἀπελαύ-
νοντα ἀφ' ἡμῶν αὐτάς, ἢ ἀρλυνύτα, ταύτης
πετυχηκύναι ἐπὶ πρῶσκηγορίας. καὶ ἡ ἔννοια
αὐτῆς καὶ παιήων ἐκλήθη, καὶ ἰατρὸς ἐδοξεν
εἶναι. Ἰνὲς δὲ αὐτόθεν ἀπόλλωνα, ἅρ' τοῦ ἀρλ-
λυνάει αὐτὸν εἰρηδοῦναι. καὶ γὰρ τοῦ ἀρλλυνά-
ται ταύτῃ τὴν δῖαν ὁσμήσιν, τοῦτο ἔστι
ναί, δῖα τοῦ κομίζειν ἀσφαλῆ πῶς πάντοθεν
αὐτῇ τὸ ὑγρόν, ἐπὶ τῷ αἰθέρι πρῶσκα τατάτ-
ται. τάχα δ' αὖ καὶ ἅρ' τοῦ ἀπλοῦ καὶ λυ-
εῖν τὸ σωπῆς ἐπὶ ὕψους, ἢ καὶ τὸ σκότος ὠ-
σαν ἀπλῶς ἐρημνύων εἶναι. οἰκείως δὲ καὶ ἀδελ-
φὸς αὐτῷ πρῑσάγεισιν ἐμφερεῖς ἀλλήλοισι
ὄντας, καὶ ὁμοειδίῃ λίνῃσιν λινυμένους, καὶ
διώαμι πρῑσάγεισιν γὰρ τοῖς ὅλοις ἐχόντας,

καὶ τρέφοντας ὁμοίως τὰ ὑδὶ τῆς γῆς· εἴτε
ὁ μὲν ἀπόλλων ἀρχὴς ἀνέπλάσθη, θερμότορον
γὰρ τὸ πῦρ, καὶ δρασιμώτορον, ἢ δὲ ἀρτεμὶς
θήληα, ὡς ἀμβλυστόραν καὶ ἀδυνή τιμὴν δὲ
ναμνέχουσα. βᾶ παιδίῳ δὲ ἡλικίαν ὁ ἀπόλ-
λων ἔχει, καὶ δὲ ἡ καὶ οἱ ἀνθρώποι δύνει-
ροι ἐαυτῶν φαίνονται, καὶ λαίσιος γὰρ ὠφει-
ται, καὶ θαρσύνει καὶ λαμπρύνει. ὡς δὲ τις ἄλ-
λους οἰκείως εἰς αὐτὸν χροῶνται, χρυσόμαν
καὶ ἀκρεκόμαν πρὸς ἀγορεύοντες, ἐπειδὴ
χρυσώπιδος ὄψι, καὶ ἔσω πάντος λαθεσώς, ὅλα
τίμῃ ἀγνόηται. καὶ δὲ δὴ λῆθι δὲ αὐτὸν ὠνόμα-
σαν, καὶ φανᾶιον, ἀπὸ τοῦ δὴ λῆθι δὲ αὐτῶν
τὰ ὄντα, καὶ φωτίζει δὲ τὸν κόσμον. ὡς καὶ
ἀναφαίου ἀπόλλωνος ἱερὸν ἰδρύσαντο, τοῦ
ἀναφαίνοντος πάντα. τούτῳ δὲ ἡ κολούθη-
σε, καὶ τὸ τιμὴν δὴ λῆθι καὶ ἀναφύει ἱερὰ αὐ-
τοῦ νομιδῶναι. ὅλα δὲ τὸν εἰρημνίου σκαφ-
νισμόν τῶν πραγμάτων, καὶ τιμὴν μαντικῶν
αὐτῷ προσήσαν. καὶ εὐρεθὲν τὸ γὰρ δὴ λῆθι
μαντείου τῷ ἀπόλλωνι, πρὸς ὠνόμασαν πῶ-
διον, ἀπὸ τοῦ δὲ ὕδατος ἀνθρώπων ἐρχομένων,
πρωτὰ ἀνέδωκε τὰ κατὰ ἐαυτὸς. ἐλέχθη δὲ καὶ
ὁ τόπος ὀμφαλὸς τῇ γῆς, ὅτι ὡς μεσαίεται τοῦ
αἵματος

ὦν αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀναδεδιομμένης ἐν αὐ-
 τῷ ὁμοφῆς, ἢ τίς ὁθεῖα φωνή. λοξῶν δὲ καὶ
 πῶς κελευσθέντων τῶν χρυσῶν, οὓς διδω-
 σι, λοξίας ὠνόμασαι. ἢ ἀπὸ τῆς λοξότητος τῆς
 πορείας, ὡς ποιεῖται ὁμοῖα τοῖς ζωδιακοῦς ἐν-
 λεού. μουσικὸς δὲ καὶ λιθαρειῆς παρεῖσθαι
 ται, τὸ κρούειν γὰρ μονίως παῦ μέρους τοῦ
 κόσμου, καὶ συνόλου αὐτῶν παῖσι τοῖς μέ-
 ρεσι ποιεῖν, μηδεμιᾶς αὐτῶν ἐμμελείας ἐν τοῖς
 οὔσι θεωρουμένης, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν χρυσῶν
 πρὸς ἀλλήλους συμμετρίαν ἐπ' ἀκρῶς ἐν
 ῥυθμῷ τηρουμένης αὐτοῦ. καὶ τὰς τῶν ζώων δὲ
 φωνὰς, ὡς αὐτὸς τῶν ἄλλων σωματίων ψόφος
 ἰδίᾳ τὸ φηραίνεσθαι πρὸς τὰς ἀνακρᾶς ποιεῖ.
 ἀπὸ αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς καὶ μουσικῆς ἐκλή-
 θη, καὶ ἐπίσκοπος, καὶ παῖς μετὰ τῶν με-
 σῶν γνῶμίᾳ.

Ἐκ γὰρ μουσάων καὶ ἐκ βόλου ἀπόλλωνος,
 ἀνδρῶν ἀοιδοὶ ἔασιν, ὡρχόνοιο βασι-
 λῆδου,

φησὶν ὁ ἡσίοσλος. ὁμοῖα ὅσον καὶ ἱερὸς αὐτῷ ὁ
 λύκνος, τῷ μουσικώτατον καὶ λυγρότατον
 ἔμα εἶναι τῶν ὀρνέων. ὁ δὲ κόραξ ἀλλότριον,
 διὰ τὸ μακρὸς εἶναι, καὶ τὴν χοιραν. ἢ διὰ
 4 διαφρη,

διάφνη, καὶ πόρ διαφονῆς ὅσα, σιμμάτω
 τῷ ὄσι, ἐπειδὴ δύοργες τε καὶ ἀεθαλῆς φυ
 τῷ ὄσι. τυγχάνει δὲ καὶ δὴ ἐγκαυσός τις οὐ
 σα, καὶ πῶς τὰς καθάρσεις οἰκείως τιέχουσα.
 ὥς τε μὴ ἀλλοτριῶς ἀνακῆσθαι τῷ καθαρω
 τῷ καὶ καυσινωτάτῳ θεῷ. τάχα δὲ καὶ
 τὸ ὄνομα αὐτῷ προτρέχον, πῶς τῷ διαφά
 νει, ὡς Ἰησοῖον αὐτῷ ἐποίησε πῶς τὰς μαν
 τείας εἶναι δοκεῖν. ὁ δὲ τρίπους, ὅς τε λειόστη
 τα τῷ τῷ τριῶν ἀειθμῷ δ' ἐδοτα αὐτῷ. δύ
 ναται δὲ καὶ ἀπὸ τῷ τριῶν παρ' ἀλλήλων κύ
 κλων, ὡς γὰρ μὲν τέμνει λινὸν μὲν ὅτι τὸν γνῶ
 αὔσιον λίνισιν ὁ ἥλιος. διουῖν δ' ἐφωπῆται,
 ἐπεὶ δ' ἐν τοῖς λοιμοῖς ὥς ἐπίπαν δ' οὐκ εἶ τα
 θρέμματα ποιμαίνεται, πρῶτον καὶ σινε
 χειροῦ κατ' ἀρχὰς φθείρεται λοιμικῶς. κα
 τὰ τὸν καὶ τῷ τῷ ποιμνίῳ ὡς μέλειαν ἀνέ
 θεκαν αὐτῷ, λύκιον καὶ λυκοκτόνον πῶσα
 γροῦνόντος. ἀγχεύς δ' ἐπονομαζέται διόν
 τως, ἰδρυθεὶς ἐν ταῖς ἀγχαῖς. καταυγάζει
 γὰρ ταύτας, καὶ πληροὶ φωτός ἀνατέλλων,
 ὥς αὐτὸν γνάντιον εἶρεται ῥ,
 δύσετο τ' ἥλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγχαῖ.
 Καὶ λεγνόμενον δ' αὐτῷ προσκρόδυσαν, ὅς τε
 τὸ

ὅτι τὰς ἀμύρας ταῖς λήχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχονται αὐτοὶ ἀνθρώποις, τὰς νύκτας δὲ καὶ ἑαυτοῦ ἀναπαύεσθαι. παιῶνα δὲ αὐτὸν καλίσαντος, εἶτορ καὶ ἀντίφρασιμ' ὀξυλασικῶς, ἵνα μὴ νόσος αὐτοῖς ἀναπέμπῃ, μὴ δὲ φθίρῃ τὸν ἀναπνέοντον ὑπὸ αὐτῆς αἵρα. εἶπε καὶ ὡς αὐτῷ ὄντι τρεῖς ὑγείας τοῦ σώματος αἰτία γινομένης, ὅτι αἱ τρεῖς πόδες ἔχοντες δυνεασίας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

ΚΑΤ' ἀπόλουθον πάλιν, τὸν ἀσκληπιὸν ὅσον αὐτῷ ἔφασαν γενέσθαι, τὸν δοκῶντα τοῖς ἀνθρώποις ὑποδιδειχθῆναι τὴν ἰατρικὴν. ἐχρῶ γὰρ καὶ τούτῳ τρεῖς τόπων, θεῶν τε ὑψίστην. ὠνομάδην δὲ ἀσκληπιὸς ἀπὸ τοῦ ἐτῶσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν λειτουργίαν τὸν θάνατον γινομένην ἀπόκλησιν. ὅτι ὁμοίῳ τε τούτῳ πάχυσιν οἱ χρόνιοι τῆς ἰατρικῆς καὶ τὸ οἶον εἰ ἀναμείβεσθαι ἐκ τῆς νόσου, καὶ ἀποδύεσθαι τὰ γῆρας. αἵμα δὲ ἐπεὶ περσεχὲς ὁ δρωσκὼν σήμερον, ἥς πολλὰς δὲ πόδες τὰς διεραπείας. καὶ τὸ βαλκτρον δὲ, τοιούτου

του τινός ἔοικεν εἶναι σύμβολον. παρίσταται
 γὰρ δὲ αὐτοῦ, ὅτι ἐμὴ ταύταις ταῖς ὑπὸ
 αἰς ἐπεσχεζόμεθα, ὑπὲρ τὸ συνεχὲς αὖ εἰς ἄρ-
 ῥησον θεῶν τῶ δειοντῶ σφαλλόμενοι κα-
 τεπίπρωμεν. λέγεται δὲ ὁ χείρων τετροφέ-
 ναι τὸν ἄσκληπιόν, καὶ τοῖς τῷ ἱατρικῆς θει-
 οῦμασι τῷ ἄσκληπιού, ἡπίονιν, τοῦ ὀνόμα-
 τος οὐκ ἀργῶς εἰς τὸν μῦθον παρελημμένον.
 διηλόντος δὲ τὸ πρᾶννικόν τῷ ὀχλήσειν,
 ὥς τῷ ἡπίου φαρμακείας.

ΙΑΙΑ ΠΕΡΙ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Η δ' ἀρτεμις φασφόρος μὲν ἐπωνομά-
 διη, ὥς τὸ καὶ αὐτὴν σέλας βάλλ-
 λειν, καὶ φωτίζειν ποσῶς τὸ ποδῆχον, ὅ-
 πότε μάλιστα πανσέληνον ἢ. Δικτῖνα
 δ' αὐτὴν λέγουσι, ὥς τὸ βάλλειν διευ-
 ρο τὰς ἀκτῖνας. Δίκειν γὰρ, τὸ βάλλειν.
 ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς κνέειν τὴν δυνάμιν αὐτῆς
 εἰς πάντα τὰ ὑπὸ γῆς, ὡς Δικτῖνης αὐτῆς
 οὐσσης. κυωγέτην δ' αὐτὴν, καὶ θεροκτό-
 νον, καὶ ἐλαφεβόλον, καὶ ὀρεσίφοιτον,
 παρεσάγουσιν. ἢ τοὶ τρίπαι εἰς τὰ ἄγρια
 βουλό-

βουλόμενοι τὴν δὲ αὐτὴν βλάβειν, ἢ ἐπει-
 σθὴ μάλιστα νυκτὸς λαταφαίνεται. πολλὴ γὰρ
 γὰρ τῇ νυκτὶ ἡσυχία πανταχοῦ, καθάπερ γὰρ
 ταῖς ὕλαις καὶ γὰρ ταῖς ἐρημίαις ὅδιν, ὥστε
 γὰρ πρὶς τοῖς ποσὶ χωρίοις αὐτῇ πλάττειται δὲ
 κῆρ, ἔξωθεν ἥσθη τούτου πρῶτα πλάσ-
 μόνου τοῦ λιμνηγετῆρ αὐτῇ τὸ ξόστην οὐ-
 σαν. σιωπῶν δὲ τούτω, καὶ τὸ αὐτὸς λιμῶας
 ἱερὸς αὐτῆς νομιδιῶαι, πρὸς τε ταῖς θη-
 ραῖς ἔχοντας ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, καὶ ἀγρυπνῶν γὰρ
 ταῖς νυξί, καὶ ὑλακτῆρ πεφυκότας. λι-
 νηγετικὴ δὲ εἶκει, καὶ τὸ μὴ εἰσάλασθαι
 αὐτῇ, ὅτε μὲν διώκουσαν τὸν ἥλιον, ὅ-
 τε δὲ φεύγουσαν. εἴτ' γὰρ τῷ ζώσαντων με-
 τέρχοντο, καὶ σιωποῦσαν ταχέως τὰ ζώ-
 σια. οἰκῶν γὰρ τῇ λιμνηγεσίᾳ καὶ τὸ τὰ
 χθ. πρὸς γαστράτω τε τῷ οὐρανίῳ οὐρανῷ
 αὐτῇ, πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων ἔφασαν
 ἀναστρέφεται. ὅχι τὸ δὲ οὐρανῷ αὐτῇ ἢ ἐκεί-
 νη, τρίμορφος εἰσέκται, εἰς τὸ τρία χῆμα
 τα γηρικώτατα ἀρτελεῖν τὴν σελήνην, μη-
 νοειδὴ γηνομένην, καὶ πανσέληνον, καὶ τρεῖς
 τὸν τι ἄλλω χῆσιν πλάτθουσιν ἀναλαμ-
 βάνεσθαι, καθὼς πεπλήρωται μὲν αὐτῇ ὁ μὴ
 νῆσκος

νίσκῳ, οὐ περιπλήρωται δὲ ὁ λύκλῳ. ὅ-
 τε ὑβρὶς δὲ ἡδὴ καὶ τριποδῖτις ἐπεκλήθη, καὶ
 τῶν τριπόδων ἐπὶ πῆλιν ὁνομήθη, ὅτε τὸ βίχως
 μεταβάλλειν ὁσίδουσαν ὅτε τῶν ζώων. τοῦ
 δὲ ἡλίου ὅτε τῶν ἡμέρας μόνον φαινομένης, αὐ-
 τὴν καὶ νυκτὸς καὶ σκότους ὁρωμένην καὶ
 μεταβάλλουσαν, νυχίαν τε, καὶ νυκτιπώ-
 λου, καὶ χθονίαν ἐκαλέσαν. καὶ τοῖς λατα-
 χθονίοις θεοῖς δειπνα ἐμφέροντο, αὐτῇ πε-
 ξαντο στυγμᾶν. πρῶσανεπλάθη δὲ τὰ τέτα
 καὶ τὸ μιαινέδα τὴν αὐτῇ, καὶ μιαινέει ὅσ-
 ποδ' αὖτ' ἐκατοχομένης. καὶ τὸ ταῖς φαρμα-
 κίσι στυεργεῖν, καὶ ἐπάγειν ταῖς οἰκίαις.
 εἶτα τελευταῖον τὸ πρὸς θεοῖς καὶ φόνον χαί-
 ρειν. ὅτε οὐ λινὲς πρὸς ἡβησαν, καὶ τὸ δυσίαις
 αὐτῶν ἀτόποις καὶ σφαγισμοῖς ἀνθρώπων
 ἐλάσκειν θέλειν. λαθιέρωσαν δὲ καὶ τρι-
 γλαν αὐτῇ, ὅτε τὸ ὄνομα. ὅσοδ' ἴα δὲ ὅσον οὐ
 δὲ ἄλλο τι, ἢ διὸς καὶ ἀπόλλωνος ἀγῆδης.
 διοκῆ δὲ καὶ πλείστοις ἢ αὐτῇ εἶναι καὶ εἰληθῆναι,
 ἀπαύτως εἰλουμένη, καὶ θένουσα ποδὶ τὴν
 γλῶ. καὶ ὄχοντα ἐλθεῖν αὐταῖς ἢ πῖαν καὶ
 λυσίζωνον ἀεὶ ὠδίνουσαι, λύνσαν τὸ ὄντως
 μῆλον τῶν κούλων πρὸς τὸ ἔσθον, καὶ ἀπονά-
 ττορον

τοῖον ποιοῦσαν ποιεῖν τοῦ κυρίως μύθου, λε-
γομένης αὐτῇ καὶ ἐλδύθης. πλείους δ' εἰλά-
θαι παραδέδονται, καὶ ὁ λόγος καὶ πλεί-
ους δῶκεν. πολὺ τροποὶ γὰρ οἱ τοκεῖς τῶν
μυακεῶν, ὥς τῶν δρώντων αἰὶνθυμῖαι. φα-
νερὰ δ' ἡ σελήνη τελευτοφορεῖσθαι ποιεῖ τὰ
συλλαμβανόμενα. καὶ ταύτης, πό, τε αὐξή-
σονται, καὶ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸ φανερώς πεπou-
θῆναι. οὐ θαυμάσιον δ' εἰ κατ' ἄλλω μὲν ἐμ-
φασιν ἀρχαῖαν ὑπενόησαν τὴν ἀγ' τεμνί, ἀ-
χανδρὶ καὶ ἀγνήν οὔσαν ὁμοίως τῷ ἡλίῳ. κατ'
ἄλλω δ' ἐπὶ κορυφῇ τῶν ἱερῶν, ἐπ' αὐ-
τῇ λειμνίου τοῦ οὐτοκεῖσθαι τὰ πικτόμενα.
κατὰ τρίτῳ δ' εἰς φεικῶς τοῦ καὶ χαλεπὸν
ἔχουσιν, οἷον ἐφάμεν ποδὶ τῇ ἐκείνης, ὑπό-
τοιαν εἶναι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΔΟΥ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΔΕ, τὸν διεχόμενον τὰς
ψυχὰς αἴερα ἀδῶν, ὥς ἐφικσαν, ὅσας
τὸ αἰεδὲς πεσπύρεδυσαν. μὴ φαινομένων
δ' ἡμῖν τὸ ὑπὸ γλῶσσει χωροῦντων, ὅσας
λατῆοντα ἐβόησαν. ἐλύνει δ' αὐτὸς λέ-
γεται, τῷ αὐτῷ εἶναι τὸ ἐλύνειν. ἀπὸ γὰρ
πεπλη-

πεπληγμένος ἡ φωνή. διέβηλον δὲ καὶ διέβη-
 λία, καὶ ἄφρονα πᾶσι τῶν ὀνόματι αὐτῷ, ὡς
 καλῶς ποδὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐβλομύνων, διὰ τὸ
 παύειν αὐτὸς ποδὶ τῷ πόνῳ καὶ τῷ φρονίῳ.

Τέλος τῆς περὶ τῆς τῶν θεῶν φύ-

σεως, κούρυντος.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ, ΠΕΡΙ ΑΠΙ-
 ΣΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

Αδὲ πρὶ ἀπίσῳ συγγρά-
 φα. τῷ ἀνθρώπῳ οἱ μὲν πᾶ-
 λοντα πᾶσι τοῖς λεγόμενοις,
 ὡς αὐτομίλητοι ὁφίαν καὶ ὑπὸ
 σήμης. οἱ δὲ πυκνότεροι τῶν
 φύσιν καὶ πολυπράγμονες, ἀπιστοῖσι τὸ πρῶ-
 παν, μηδὲν γίνεσθαι τέτων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ γενέ-
 σθαι πάντα τὰ λεγόμενα. ὃ γὰρ ὄνομα μόνον
 ἐγγίνοντο, λόγος δὲ πρὶ αὐτῶν ὁδοὶς ὑπερῆξεν.
 ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα, εἴθ' ὅπως ὁ λόγος
 ὁ ποδὶ αὐτῶν. ὅσα δὲ εἶδεν καὶ κορυφαί εἰσι λεγό-
 μενα, καὶ γεγόμενα τότε, αἱ νῦν οὐκ εἰσὶ,
 τὰ τοιαῦτα δὲ ἐγγίνοντο. εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε
 ἐγγίνοντο, καὶ νῦν τε γίνεσθαι, καὶ αὖθις ἔσται. ἀεὶ δὲ
 ἔγωγε ἐπαινῶ αὐτὸν συγγραφέα, μέλιτος καὶ
 λαμψήν τ' ὁσέμιον, ὃν ἀρχὴν λέγοντας, ἐστὶν
 αἰεὶ γινώ-

ἔτεγεντο, καὶ νῦν ἔσαι. γνόμενα δὲ πῆρα, οἱ
ποιηταὶ καὶ λογιγράφοι πρὶ ἑξέψαν εἰς τὸ ἀπι-
σότερον καὶ θαυμασιώτερον, ἢ θαυμάζωμεν ὄν-
τι τοὺς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσκω, ὅτι οὐ δύ-
ναται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ λέγεται. Ἐπεὶ δὲ καὶ διὰ
ληφά, ὅτε εἰμὴ ἐγένετο, οὐκ αὖ ἐλέγετο. ἀπελθὼν
δὲ πλείους χώρας, ἐπυυθάνομην ἐκ πρὸς
βυτίων, ὡς ἀκούοισιν πόδι ἐκάσων αὐτῶν.
συγγράφω δὲ, ἃ ἐπυυθόμην πόδι αὐτῶν. καὶ τὰ
χωρία αὐτὸς εἶδον, ὡς ἐσιμ' ἐκάσων ἔχον. καὶ
γεγραφα ταῦτα, οὐχ οἷα ἡμῶν λεγόμενα, ἀλλ'
κῶτος ἐπελθὼν καὶ ἰσορήσας.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ.

ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων
μὲν ἔχον ὅλην τῇ ἰδέαν, πλήρη δὲ
φαιῆς. ἔτι δὲ ἐν πείθει τὸ ἔθνος γενέσθαι θηρί-
ον, ἀδυνάτοις πεπίσδυσεν. ὅτε γὰρ ἡ φύσις
σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρός, ὅτε ἡ ἄρσος ὁμοία,
ὅτε δὲ σώματος καὶ φωνῆς ἀνθρώπου δι-
νατὶ ἵππου ἄρσος διελθεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ἰδέα
τότε ἡμῶν, καὶ νῦν ἔτι ἔχει. ὅ δ' ἀληθεὶς ἔχει
ἔστι. ἱξίωνος βασιλείᾳ ὄντος θεσσαλίας,
ὅν τοις πεπλημένον ὄρεσι, ἀπηγριώθη ταύρων ἀ-
γέλη. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὄρων ἄβαστα ἐποίη-
ς γὰρ

εἰς γὰρ τὰ οἰκούμενα λαπτόντο οἱ ταῦροι,
 εἰσιν αὖ τὰ δένδρα καὶ αὖς λαρπύες, καὶ τὰ
 ὑποζύγια διέφθειρον. ἐκέρυσεν δὲ ὁ ἱεῖς,
 ὡς εἴ τις ἐν εἰλωτο αὖς ταύρους, ἴστω δ' ὅπως
 ματα πᾶμπολλα. νεανίσκοι δὲ τινὲς ἐκ
 ὑπαρξίας ἐκ λώμης τινὸς καλονόμης νεφέ-
 λης, ὠνοοῦσιν ἵππους κέλκτας διδασκᾶν.
 πρότερον γὰρ οὐκ ἠπίσαντο ἐφ' ἵππων ὅχι
 ὅτι, ἀλλὰ μόνον ἄρμασιν ἐχρόντο. οὕτω δὲ
 ἀναβαίνοντο αὖς κέλκτας, ἠλάννομι ἐφ' οὗ
 οἱ ταῦροι ἦσαν. καὶ ἐπεισβάλλοντο τῇ αὖ-
 γέλῃ, ἠκόντιζον. καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ
 τῶν ταύρων, ἀπέφθγγον οἱ νεανίαί. ποδω-
 κίστεροι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι. ὅτε δὲ ἐήσασαν
 οἱ ταῦροι, ὑποσφύροντο ἠκόντιζον. καὶ τῶ-
 ρον τοῦ τρόπου αὖ εἶλον αὐτοῦς. καὶ τὸ μὲν
 ὄνομα γένεσθαι ἔλαβον οἱ κύνταυροι, ὅτι αὖς
 ταύρους λατεκέντωσαν. οὐδὲν γὰρ πρόσκει-
 ταύρου τοῖς κύνταυροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀν-
 δρὸς ἰδέα ὅστις ἐκ τοῦ ὀργῶ. λαβόντο γὰρ
 οἱ κύνταυροι παρὰ ἱεῖον ὁ γούματα, καὶ γὰρ
 εἰῶντο ὑπὸ τῇ πράξει καὶ τῷ πλούτῳ, ὑ-
 βεῖσαι ὑπὸ ἡχοῦ, καὶ ὑπὸ ῥήφανοι, καὶ πολ-
 λὰ κακὰ εἰργάζοντο, καὶ δὲ καὶ λατ' αὐτῶν
 ἱεῖος,

ἔχοντο, ὃς ᾠκλήτων νύκτα καλονομένην λάρισ-
σαν πόλιν. οἱ δὲ τότε ἄσπερον τὸ χωρίον οἰ-
κωῦντες, λαπίθαι ἐκαλοῦντο. λεκλήμε-
νοι δὲ οἱ λεγόνταυροι παρὰ τῇ λαπίθῳ ὡς
βοῶντων, μεθυδιγνόντες, ἀρπάξουσιν τὰς γυναι-
κας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβασαντες ὑπὲρ τοῦ ἵπ-
που αὐτὰς, ὥχοντες φεύγοντες εἰς τὰ οἰκίαν.
ὄθην ὠρμάνοντες ἐπολέμουν ἐν τοῖς λαπίθαις,
καὶ καταβαίνοντες ὅτε νυκτὸς εἰς τὰ πε-
δία, γνέσθαις ἐποίουν. ἡμέρας δὲ γνομένης,
ἀρπάξοντες ἀπέβηχον ὑπὲρ τὰ ὄρη. οὕτω δὲ
ἀποδρῶντων αὐτῶν, ἵππων οὐρανὸν καὶ ἀνθρώ-
πων κεφαλὰς μόνον ἐφαίνοντο. ξένῳ οὖν
ὄρωντι τότε θέαν ἔλεγον, οἱ λεγόνταυροι ἡμᾶς κα-
τατρέχοντες ἐκ νεφέλης, πολλὰ λακκάδω-
γάζονται. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς ἰδέας τοῦ
λόγου, ὁ μύθος ἀπίσως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ τῆς
νεφέλης ἵππος τε καὶ ἀνὴρ ἐγεννήθη γνέ-
σθαι ὅροι.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

Μυθόκειται ὅτι ἠρώδη ταύρου νεμό-
μενον. διαίδ' αὐτὸν δὲ ποιῆσαι βῆρυ-
ξυλίνῳ, καὶ ἐγχεῖσαι τὴν πασιφάην εἰς
αὐτὴν, οὕτω τε τὸν ταῦρον ὡς βάντα, μι-
ζ γλῶσσε

γλῶσαι τῇ γυναικί. τὴν δὲ λυῆσαι παῖδια,
 ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς, κεφαλὴν δὲ βοός.
 ἐγὼ δὲ οὐ φημι ὅττι γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ
 ἀδωῖατον, ἐραδῆναι ζῶον ἑτορομήτορον. ὅ
 γὰρ διωῖατον λεῖα καὶ πίθηκον, λύκον τε
 καὶ ὕαιναν, ἀλλήλοισι συμμιγλῶσαι, ὃ δὲ βού-
 βαλον ἐλάφῳ. ἑτερογενῆ γὰρ εἰσι. ταῦτα
 δὲ οὐ δοκεῖ μοι βοὶ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι. οὐκ
 αὖ δὲ ἡνέχθη καὶ γυνὴ ταύρου ὑπὸ βαίνοντος.
 ὃ δὲ φέρειν ἡδιώατο γυνὴ ἑμβρυον ἔχον γε-
 λέρατα. τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει οὕτως. μίνωα φα-
 σι ἀλγοῦντα τὰ αἰδύα, θεραπιδιῶσαι ὑπὸ
 κρισίδος τοῦ πανδρίοντος. κατ' ἐκείνον δὲ τὸν
 χρόνον θεραπέας καιρὸν, ἡκολούθει τῷ μίνωι νε-
 ανίας δυνειδῆς, ὀνόματι ταῦτα. ὃ πασιφάπ
 ἔρωτι ἀλουῖται, μίγνυται αὐτῷ, καὶ γυνῇ
 παῖδια. μίνως δ' ὑπὸ λογισαμένῳ χρό-
 νῳ χρόνῳ ἀλγιστόντος τῶν αἰδύων, καὶ γνῶς
 ὡς οὐκ ἔστιν ὅζι αὐτὸ ὁ πᾶς, ὅτι τὸ μὴ συγ-
 κριμᾶσθαι αὐτὸν τῇ πασιφάπῃ, ἔγνω ὡς ἐλ-
 τοι ταύρου ὅτι τὸ λυκθῆναι, ἀρκτεῖναι μὲν ὅτι
 ἥθελε χρόνῳ παῖδια, ὅτι τὸ δοκεῖν ἀδελφόν
 εἶναι τῷ αὐτῷ παίδῳ. ἀποπέμψει δὲ αὐ-
 τὸν εἰς ὅσον, ὡς γὰρ θεράποντος μοίρα ὑπάρ-
 χει

χρὴ τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ, οὐχ ὑπετάσσεται τοῖς
 Βουκόλοις. πυθόμην ὅτι ὁ μίνως τὰ λατ'
 αὐτῶν, ἐκέλδυσεν αὐτῶν παρὰ τῇ πολιτῶν
 κρατηθῆναι. καὶ εἰ μὲν ἐποίησε, λελυμένον
 ἐλθεῖν. εἰ δὲ μή, δέσμιον. αἰδομένῳ δὲ ὁ νε
 ανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη. καὶ ἀρπάζων βο
 σκήματα, οὕτω διέζει. πέμψαντο δὲ μί
 νω καὶ ἐτόρον ὄχλον πλείονα δὴ τὸ συλ
 λαβεῖν αὐτῶν, ὁ νεανίας ὄρεγμα ποιήσας βα
 ρύν, λαθεῖν εἶργεν αὐτὸν εἰς ἐκεῖνο. γῆθα ὄντο
 τοῦ τὰύρου, εἰ ποτε παρὰ τοῦ μίνωτος ἐκρα
 τήθη τις ἀδικῶν, παρὰ τῶν ταῦρων ἐπέμ
 πετο, ὥς ὁ ταῦρος αὐτὸν τιμωρίσαιοτο. καὶ
 λαβὼν ἔν ποτε μίνως τὸν θησκέα πολέμιον,
 πρὶν τὸν ταῦρον ἀπὲς εἶλιν, ὥς ἀφθανοῦμε
 νον. γνοῦσα δὲ ἡ ἄρκαδον, πρὸς ὧν ἐμ
 πεξίει εἰς τὴν εἰρεκτὴν, δι' ἧς ὁ θησκὴς ἀνὰ
 εἰ τὸν μινώταυρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΙΩΝΟΣ.

Φασὶν ἀκταίωνα ὑπὸ τῇ ἰδλίῳ λυ
 νῶν λαταβρεθῆναι. τοῦτο δ' ἐστὶ
 δουλίας, λύνων γὰρ, τὸν δευρότιον καὶ μο
 ρφα φιλῶ. ἄλλως τε, καὶ αἰθροδουτικῶν,
 2 2 πάντας

πάντας ανθρώπους σάινουσιν. γῆνοι δὲ φα-
 σιν, ὅτι ἀρτέμιδι θεῷ αὐτὸν μεταβαλλούσης
 εἰς ἔλαφον, ἀνείλοντι τινες. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀρ-
 τεμιν οὐ δυνάσθαι, ὃ θέλει, ποιῆσαι. ὁ μὲν
 γὰρ δὲ ἀληθὲς, ἔλαφον δὲ ἀνδρὸς γνέσθαι, καὶ
 δὲ ἔλαφον ἀνδρα. καὶ δὲ μύθους φύτους,
 συνέθεσαν οἱ ποιηταί, ἵνα οἱ ἀκροώμενοι
 μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. τὸ δὲ ἀληθὲς οὐ-
 τὼς ἔχει. ἀκταῖος, ἀνθρώπου θεῷ, τὸ γένε-
 σθαι ἀρκυδίῃ, φιλοκυῖν γένεσθαι. οὗτος ἔτρεφ-
 ῖτο πολλὰς, καὶ ἐθήρδυσεν γὰρ τοῖς ὄρεσι. καὶ
 δὲ ἀγαθοῦ πράγματι ἡμέλει. οἱ γὰρ τότε
 ἄνθρωποι, αὐτοὶ γοῖ πάντες ἦσαν. οἱ κτετα-
 δὲ εἶχον οὐδὲ ὅλως, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργουν. καὶ
 οὗτος ἡ πλουσιότατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ
 δὲ ἀκταῖος ἡγεῖτο. τὸ δὲ ἀκταῖος
 ἀμειλιχὲς ἦν οἰκίῳ, μάλλον δὲ λιμνηγε-
 νῆτι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δὲ οὐκέτι εἶχον
 δὲ, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, διὰ τὸ ἀκτα-
 ῖον, ὃς ὑπὸ τῶν ἰσθίων λιμνῶν καταβρώδης
 ἐπείπερ καὶ νιῶ πορνόβοσκῶν διευτυχῆσαι
 εἰώθασι λέγειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν καταβρώ-
 θη, τοιοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἀκταῖονα γέγονεν.

ΠΕρὶ τῶν μεμήδους ἱππομειμήδους, φασὶν ὅτι
 ἀνθρώπου λατρίδιον. ὅσοι γὰρ γελοῖον
 τοῦ γινώσκου, λατρεῖν καὶ χορτῶν ἡδιστὶ μάλ
 λον, καὶ λατρεῖσιν ἐν θρωπίνοις. καὶ ὅτι ἀλήθεια ἡδε
 ἡ παλαιὰ ἀνθρώπων ὄντων αὐτοῖς γὰρ, ὅτι
 τροφὴ καὶ πόσις τῶν πλείων λατρίδιον,
 ὅτι τῶν γὰρ ἐργασίμων, ἱπποτροφῶν τε
 ἐπελάβου. καὶ μέχρι τοῦτο ἱπποῖς ἡδετο,
 ὡς οὗ τὰ αὐτὰ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πω
 λῶν λατρίδιον εἰς τὸν τῶν ἱππομειμήδους
 φῶν. οἱ δὲ θεοὶ ἱπποὺς ἀνδροφάγους
 ὀνόμασαν. ὅς γινώσκου, πρὸς ἡμῶν ὁ μῦθος.

ΔΙΟΣ, ποσειδῶν, καὶ ἑρμού, πάντες.
 ὕμνους ποσειδῶν, καὶ ἀλκυόνες,
 μᾶς τῶν ἀτλαντῶν θυγατέρων, ὅτι καὶ μὴ γὰρ
 πανάγρια ἐν βοιωτίας. φιλοφρονέτατος δὲ,
 ὡς διέφατό ποτε αὐτὸν θεοὺς. ζεὺς δὲ, καὶ πο
 σειδῶν, καὶ ἑρμῆς ὡς φιλοφρονέτατος αὐτῶν, καὶ
 φιλοφροσύνην ὡς διέφατό μνηοί, παρὲννεσαν
 2 3 αὐτῶν,

αὐτῶν, ὁ δὲ αὐτὸν ἐβόλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκεν ὦν, ἡ τῆς
 λατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τῶν ἐν
 ῥαυγῇ γένεσιν αὐτοῖς βοὸς ἐύρσαν, ἀπέσπασαν
 μὲν αὐτὴν. καὶ ἐκείνου τανυκύνειαν κα-
 τὰ γλῶσσαν, καὶ μετὰ δὲ κεφαλῆς ἀνελείδαν. ὦν
 διελθόντων, ἐγένετο ὁ οὐρανός. οὕτως ὀνομα-
 σθεὶς, ὅτι οὐρανὸς ὡς πόρτα τοῦ θεοῦ. ἔπει-
 τα κατ' ὀφθαλμισμόν, ὡρίων. συγκυκλωῶν
 δὲ οὐτοῦ ἀρτέμιδι, ἔπειτα χεῖρσιν αὐτῶν βιά-
 σασθαι. ὀργισθεὶσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς
 γῆς σκορπίον. ὃς αὐτὸν πληξας κατὰ τὸν ἄ-
 σπράγαλον, ἀπέκτενε. ζεύς δὲ συμπαθήσας,
 κατεσέρωσεν αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΦΑΡΤΩΝ

Γιγάντων.

Λέγεται ὡς ὁ καλδίμος, ὡς φασιν, ἀφ-
 κτείνας τὸν γένεσιν δράκοντα, καὶ αὐτὸν
 ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν γὰρ τῇ ἰδίᾳ
 γῇ. ἔπειτα δὲ ἐφύησαν ἄνδρες τε καὶ ὄπλα.
 εἰ δὲ αὐτὸν ἡ ἀλκίβης, οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἀνθρώπων
 ἔσπειρεν ἄλλο ἢ ὀδόντας δράκόντων.
 τὸ δὲ ἀλκίβης οὕτως ἔχει, καλδίμος, τὸ γένε-
 τὸν φρίνιξ. ἀφίκετο εἰς θάλασσαν, πῶς τὸν ἀδελ-
 φόν

φοῦ φοίνικα, ἀμειβηθὲς ὁμοῦ ποδὶ τοῦ βασι-
 λείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ ὥς βασιλεὺς, ἀλ-
 λά δ' ἡ καὶ ὁδόντας ἐλεφάντων. ὧ δὲ ὁ βα-
 σιλεὺς τῷ θηβῶν δρῶκω, ἀρῆως πᾶσι. οὐδ' ὁ
 λέαιμος ἀρκτεῖνας, ἐβασίλδουσιν. οἱ δὲ Χί-
 λαι τῷ δρῶκοντ', ἐπολέμουσι αὐτῷ. αὐτὸς
 σκισαν δὲ καὶ λέαιμον, καὶ οἱ παῖδ' αὐτοῦ
 δρῶκοντ'. ἐπεὶ δ' οἱ Χίλαι καὶ οἱ παῖδ' αὐ-
 τοῦ ἐγγόνοντο, ἀρ' πᾶσαντο τὰ χεῖματα
 τοῦ λέαιμου, καὶ αὐτὸς ἐλεφαντίνους ὁδόν-
 τας, ἐφυγοῦσθην ὡρμῶντο. ἄλλοι δ' ἀλλαχῇ
 διεσπάρησαν. οἱ μὲν εἰς τὴν ἀπικίλῳ, οἱ δὲ
 εἰς τὴν πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς φωκίαν,
 ἑτέροι δὲ εἰς λοκρίαν. ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμε-
 νοι, ἐπελέμευθ' ἰσθμίοις. καὶ ἦσαν ἀργαλείοι
 πολεμιστῶν. ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἐλεφαντίνους ὁδόν-
 τας, οὓς ἔχειν ὁ λέαιμος, ἀρ' πᾶσαντο ἐφυ-
 γον, ἐλεγον οἱ θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ
 λέαιμος ἐπ' ἡγάγεν ἡμῖν, ἀρκτεῖνας τοῦ δρῶ-
 κοντ'· ἐκ τῶν ἐκείνου ὁδόντων, πολλοὶ καὶ
 ἀγαθοὶ ἄνδρες σαρκετοὶ πολεμοῦσιν ἡμῖν.
 τούτου διὰ τοιούτου συμβάντ', ὁ μῦθος
 περὶ ἀνιπλάδης.

2 4

πεί

Περὶ τῆς καδμείας σφίγγος, λέγουσιν
ὡς θερίου ἐγγύς, σῶμα μὲν ἔχου ὡς
λεωνός, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον ὄρους. πρὶν
γενεᾶς ὄρνιθός, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. καὶ δι-
ζομένη δὲ ὑπὸ σφίγγιου ὄρους, αἰνιγμα-
τοῦ πολὺν ἐκάλεσεν ἔλεγε, καὶ τὸ μὴ εὐρόντα
ἀνέρει. εὐρόντος δὲ τοῦ οἰδίποδος τὸ αἰνιγ-
μα, ρήψασα ἐαυτὴν ἀνέειπεν. ἔστι δὲ ἅπασα
καὶ ἀδύνατος ὁ λόγος. οὐτε γὰρ ἰδέσθαι
τοιαύτην δύναται γινέσθαι. τό, τε τοὺς
τὰ αἰνίσματα μὴ ἀλύνοντας ὑπὸ αὐτῇ ἀρ-
κτείνεσθαι, παιδαριώδεις. τό, τε αὖθις καδ-
μείας μὴ κατὰ τοξενεῖν τὸ θερίον, ἀλλὰ πρὸς
ἑαυτὴν πολίτας ὡς πολεμίους καταδιόμε-
νους, μάταιον. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὥστε καδ-
μείαν ἔχου γυναικα ἀμαζονίδα, ἣ ὄνομα
σφίγξ, ἥλθεν εἰς θήβας, καὶ ἀρκτείνας τὸν
δράκοντα, τὴν τοῦτου βασιλείαν παρέλα-
βε. μετὰ δὲ, καὶ τὴν ἀδελφὴν δράκοντος,
ἣ ὄνομα ἀρμονία. ἀνδομένη δὲ ἡ σφίγξ ὅτι
καὶ ἄλλω ἔγκει, πέρας αὖ πολλοὺς τῶν
πολὺν συναπαίρει ἐκ τῆς, καὶ τῶν γενο-
μένων

των τὰ πλείστα ἄρπασασα, καὶ τὸν ποδῶ
 κινῶ λύνει, ὃν ἦκε λιάδιμος ἄγων, λαβοῦσα,
 μετὰ τούτων ἀπῆλθεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρεθ
 σφίγγιον, καὶ γένετο ἔνθα πολέμει τῷ λιάδι
 μω. γνέσθας δὲ ποιημένη λαβὴ ἐκείνῳ ὥραν
 αὐτῆς. λαλοῦσι δὲ οἱ θεβαῖοι τῶν γνέσθων,
 αἰνιγμα. ἐθρύλλουσι δὲ οἱ πολῖται λέγοντες,
 σφίγξ ἡμᾶς ἢ ἀργεία, αἰνιγμα. τι λέγουσθε,
 διαρπάξτε. ὁ δὲ δούρειος δὲ τὸ αἰνιγμα οὐδ' εἰς δύν
 νατι. ἀκρύνῃσι δὲ ὁ λιάδιμος, τῷ ἀρκτηνοῦν
 τι τῶν σφίγγων δώσειν χρήματα πολλά. ἐλ
 θὼν δ' ὁ οἰδίππους ἀνῆρ κορύνθη, τὰ τε πο
 λεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππου ποδῶ κινῶ, καὶ
 πινὰς λαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τῷ λιαδμείῳ, νυ
 κτὸς ἀπὼν ὑπὸ τὸ ὄρεθ, ἀπέκτεινε τῶν
 σφίγγων. τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦ
 θος ὑπὸ τῆς δούρης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΔΩΡΕΚΟΣ.

Φασὶ ποτὶ τῇ τελευτῇ αἰώπικος,
 ὡς ἄρπάζουσα εἶναι λιαδμείους κατὰ
 διον. εἰς δὲ δύθηκε. ὁ γὰρ ἄλλο ζῷον, ὃ δύν
 νατοῦ ἀρπάζει ἀνθρώπου, καὶ φέρει, χόρ
 σαῖον ὃν. αἰώπικος δὲ, μικρὸν ὄντι ζῷον, καὶ ἀ
 δύνει.

θῆναι, ἐγγίγντο δὲ ἡ χριῶν. αὐτὸς θηβαῖος
καλὸς ἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο ἀλώπην. ὃς ὡς πα-
νδῆργος. οὐκ οὐκ σῶσει πάντας ἀνθρώπους ἐν
ἡμέρᾳ. διεδιδῶς δὲ ὁ βασιλεὺς μὴ ὡς βδελύσκει
αὐτὸν, ἐξελαύνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως.
συλλαγαγὼν δὲ ἐκείνους πολλὰ στρατὸν, καὶ
ἄλλους μισθοφόρους, τὸν καλὸν λόφον
τελμῆσιον κατέλαβον. ὅθεν ἐκπηδῶν,
ἐσύλα τὸν θηβαῖον. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρω-
ποι, ἀλώπην ἡμᾶς κατατρέχει ὡς ὄχ-
ρεϊ. ἀφικνέεται δὲ αὐτὸς ἐπὶ τὸν ὄνοματι,
καὶ γινώσκων ἀθηναῖος, πολλὰ ἔχων στρατὸν, ἐπὶ
ἡμεῖς τοῖς θηβαίοις. οὐκ οὐκ τὸν τε ἀλώ-
πην ἀπέκτεινε, καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν
ἐκ τοῦ τόπου.

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ.

Φασὶν ὡς νιόβη ζῶσα, λίθος ἐγγίγντο
ὡς τὸν τύμβον τῶν παίδων. ὃς τις
δὲ πέθειται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, καὶ
ἐξ ἀνθρώπου λίθον, οὐκ οὐκ ἐστίν. καὶ δὲ ἀληθὲς
ἔχει ὡς νιόβη ἀρθανόντων τῶν ἑαυτῇ παί-
δων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἐς πο-
τὴν τῶν τύμβων τῶν παίδων. καὶ ἡμεῖς ἐθε-
σάμεθα αὐτῇ, οἷα καὶ λέγεται.

Γερ

Λυγκία λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γλῶ ἐώ-
 ρα. ὧν δὲ, ψευδός. τὸ δὲ ἀληθές ἐχθ-
 ῶδες. λυγκεύς πρῶτος ἤρξατο μεταλλοῦν
 χαλκόν καὶ ἀργυρον, καὶ τὰ λοιπά. γὰρ δὲ τῇ
 μεταλλοῦσαι λύχνος μεταφέρειν ὑπὸ πλῶ
 γλῶ, ὅς μιν καταλίπεν ἐκείσε, αὐτὸς δὲ
 ἀνέφερε τὸν χαλκόν καὶ τὸν σίδηρον. ἔλεγον
 ἔν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι λυγκεύς καὶ τὰ ὑπὸ γλῶ
 ὄρεα. καὶ καταδιώων, ἀργύριον ποιεῖν.

Καίνα φασίν, ὅτι ἄβρωτος ἦν. ὅς δ' ὑπο-
 λαμβανὲς ἄβρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρω-
 πον, δυνάμει ὄσιν. ἢ ὅτι ἀλήθεια ἐχθρῶς. καί-
 νεὺς ἦν θεῆα λὸς τῷ γενεῖ, ἀγαθὸς τὰ πολέμι-
 καὶ, καὶ ὑπὸ σήμερον τοῦ μάχεσθαι. γινόμενος δὲ γὰρ
 πολλὰς μάχαις, ὅστις ποτε ἐβώθη, ὅτε λα-
 πίθαι συμμαχῶν, πρὸς τῶν λιενταύρων ἀπὲ
 θανον, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέ-
 χωσαν, ὅτι ὅπως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον ἔν οἱ λα-
 πίθαι ἀνελόμενοι τὸ νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὐρόντες
 μὴ τεθωμένον τὸ σῶμα, καί νεὺς τὸν γε ἄλλου
 βίου ἄτρωτος ᾤοντο, καὶ ἀπὲθανον ἄτρωτοι.

Περὶ

Ο Αὐτὸς λόγος καὶ πόδα κύκνου τὸ γυναικῶναίς, καὶ γὰρ ἐκείνου φασιν, ὅτε ἄτρωτος ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητής, καὶ ὑψήμων μάχης. γυνὴ δὲ τροία ὑπὸ ἀχίλλεως λίθῳ πληγείς, οὐκ ἐτρώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες τὸν νεκρὸν αὐτόν, ὅτε ἄτρωτος ἦν καὶ αὐτός, οὕτω λαοκτείνων ἄτρωτος ἐκλήθη. καταγορεῖ δὲ τούτου ἡ λόγος καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ, αἷας ὅτε λαμόνιος. καὶ γὰρ λαοκτείνος ἔλεγεν ἄτρωτος, ἀναβείς ξίφει ὑφ' αὐτόν.

Π Ε Ρ Ι Δ Α Ι Δ Α Δ Ο Υ, Κ Α Ι
Ιηαρίωνος.

Φ Ατὴν ὅτι μίνως διαίδραλον καὶ ἱκαρόν καταείρξε διαίλινα αἰτίαν, ἵους αὐτὸν ὄντας. διαίδραλος δὲ ποιήσας πτερυγας προσθετάς, ὅζῃ ἦλθε μετὰ τὸ ἱκάρου νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμνον, ἀμήχανον, καὶ ταῦτα πτερυγας ἔχοντα προσθετάς. τὸ δὲ λεγόμενον, ἦν φησὶν. διαίδραλος ὡς γυνὴ εἰρηκή, λαθεὶς ἐαυτὴν διαβύβησεν, καὶ σκαλίσθη

Οἶδ' ἑμβὰς, εἰς θαλάσσαν ἔπλεον. αἰδο-
μεν θ' δὲ ὁ μίνως, πέμψει πλοῖα διώξοντα.
ὥς ἤδοντο δὲ ἱκάρους τε καὶ δαΐδαλ' ὁ δὲ
κόμλοιοι, αὐέμου λάβρος καὶ σφοδρὸς ὄντ',
πετώμενοι, ἤγρυ πλείοντες, γν' τῷ πελάγει
ποδιτρέπονται. καὶ ὁ μὲν δαΐδαλ' σώζε-
ται εἰς τὴν γλῶ. ὁ δὲ ἱκάρ', τελευτᾷ γν' τῷ
πελάγει. ὅθην ἂν ἐκένει κάροιοι πέλαγ' ἔ-
κλήθη. ἐκβλήθεις δ' ὁ ἱκάρους ὑπὸ τ' κυμα-
των, παρὰ τ' πατρός ἐτάφη.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ

μηλανίωνος.

Λέγουσι ποδι Ἀταλάντης, καὶ μηλανί-
νος, ὡς ἡ μὲν ἐγένετο Λεάυνα, ὁ δὲ Λέ-
ων. τὸ δ' Ἀληθές, γν' τοῖς. Ἀταλάντη δὲ
μηλανίων, ἐκωήγουν. ἀναπέθει δὲ τῶν κῶ-
ρων μηλανίων, μιγλῶσαι αὐτῇ. εἰσέρχεται δὲ
εἰς Πισσίλαον, μιχθυσόμενος. ἡ γ' γν' τῷ ἄν-
θρωπῳ δυνή λεοντος καὶ λεαίνης. οἱ καὶ ἀκού-
σαντες φωνῆς, ὄξεθόντες, ἀναιροῦσι πύς
ποδι Ἀταλάντῃ. μετὰ δὲ χρόνον ᾗ λεαίνης
καὶ τ' λεοντος ὄξεθόντων, οἱ κυνηγετοῦν-
τες σὺν μηλανίωνι, εἰς ταῦτα τὰ ἴδια ἔδο-
ξαν

ἔκιν αὐτοὺς μεταβιβῆσαι. εἰσβάλλοντες
οὐρ εἰς τὸν πόλιν, διεφήμεζον οἱ πόδι ἄτα-
λαντῶ καὶ μηλανίωνα, ὥς εἰς λέοντας με-
τεβλήθησαν.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

Καὶ ὁ πόδι καλλιστὸς λόγῳ ποιούτῳ,
ὥς κυνηγετοῦσα ἀρκτὸς ἐγένετο.
ἐγὼ δὲ φημι, καὶ ταύτῳ εἰς ὅρῳ κα-
ταντήσασαν, ὅπως ἐτύγχανεν ἀρκτὸς, θη-
ρῶσαν καταβρωθῆναι. αὐτὸς δὲ κυνηγετῶν
τας, ἰδόντας μὲν ὑπὸ τὸν τ' ἀρκτὸς κοίτῳ,
μηκέτι δὲ ἰδὼς χοιρῶν, εἰπέω ὥς ἡ κόρη ἀρκ-
τὸς ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Φασίμ δὲ ὁρώπῳ τῇ φοίνικῳ, ὑπὸ ταῦ-
ρος ὀχουμένην εἰς τὴν θαλάττης ἐκτύ-
ρεν εἰς κρήτῳ ἀνέκιδαι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, οὐτε
ταῦρος, οὐδ' ἵππου προστοῦ πέλαγῳ εἰς
νήξιδαι δυνάδαι, ὅτε κόρη ὑπὸ ταῦρος ἀ-
γρίου ἀναβλήσκει. δ, τε ζεύς εἰς ἐβόλετο δυνά-
των εἰς κρήτην ἐλθεῖν, εὐρεν αὐτὴν αὐτὴν ἐτόραν
πορείαν καλλίονα. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὡς
ἀνὴρ λυνάσιος, ὀνόματι ταῦρος, ἐπολέμει τῇ
τυρῇ.

Τυρηνία χώρα. τελευταῖον δὲ ἐκ τύρου ἦρπα
 σεν ἄλλας τε κῆρας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν τοῦ βα
 σιλείως θυγατέρα δῦρῳπῳ. ἔλεγον οὖν οἱ αὐ
 θρωποι, δῦρῳπῳ τὴν τῷ βασιλείως, ταῦρος
 ἔχωρ ὥχετο. τούτου δὲ γενομένου, πρῶσανε
 πλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΥΡΕΙΟΥ ΙΠΠΟΥ,

καὶ τῆς τροίας.

ΦΑΣΙΜΩΣ ἀχαιοὶ οἱ γὰρ ξυλίνῳ ἵππῳ, κα
 τεπόρθησαν τὴν ἰλιον. ἐστὶ δὲ μυθώ
 δης ἄγαν ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀλήθεια ἐστὶ αὕτη.
 ἵππον κατεσλεύασαν ξύλινον, πρὸς μέγε
 θος μετεωρότορον τῷ πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλ
 κόμηντο εἰσελθῆ, ἀλλ' ὑπερέχει τῷ μεγέθει.
 οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο γὰρ κοίλῳ χωρίῳ ποδὶ
 τὴν πόλιν, ὁ ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρη
 τοῦ νυῖ. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ σίνων εἰς ἰλι
 ον, φράζει πρὸς ἰλιδῦσιν εἰσπυγαγεῖν τὸν ἵπ
 πον, πρῶδεις καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν αὐτὸν ἑλλη
 νας. οὗ ὑπακούσαντες οἱ τρωῶν, καὶ τὰς πύ
 λας λαθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον. δύω
 χουμνίων δ' αὐτῶν, ἐπισείρονται οἱ ἑλλη
 νες, καὶ οὕτως ἐάλω ἡ τροία.

Περὶ

ΛΕγουσιν ὅτι αἰολοῦ μὴ λυριδύων τῶν
 πνδύματων. ὅς τις ἐδωκεν ὁδὸν αὐτοῖς
 αὐτὸν ἀνέμους γὰρ ἀσκήσας. πόδι δὲ τούτου ὥς οὐχ
 οἶόν τε, διήλθον εἰς πᾶσι οἶμαι. ἑκὸς δὲ ἀστρο
 λόγου γηρόμηνον αἰολοῦ, φράσαι ὁδὸν αὐτοῖς αὐτὸν
 χρόνους, καὶ οὐκ ὡς πολὺ πνδύ ἀνέμων γε
 νήσονται. φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλκὸν αὐτῶν τῶν
 τῇ πόλει αὐτοῖς πόδε βέβλητο. ὅπερ ὅτι ψδὸν
 δῖος. ὁπλίτας γάρ (ὡς οἶμαι) εἶχε, τὴν πόλιν
 αὐτοῖς φυλάττοντας.

ΠΕΡΙ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

ΛΕγουσιν ὅτι γυναικὲς λινδὸν ἦσαν αἱ
 ἐσπερίδων. ταύτας δὲ μὴ μῆλα χρυ
 σᾶ ὡς μῆλ' αἰας, μὴ ἐφύλασσε δρῶντων. ἐφ'
 αὐτὰ μῆλα καὶ ἡρακλῆς ἐστρατεύετο. ἔχει δὲ ἡ
 ἀλήθεια ὥςδε. ἐσπερίδων μὴ μῆλ' αἰας,
 ὅς ὥκει γὰρ τῇ καρίᾳ. καὶ εἶχε θυγατέρας δύο,
 αἱ ἐκαλεῖτο ἐσπερίδων. τούτων δὲ ἦσαν
 οἷς καλαὶ καὶ ἔγκαρποι, οἷαι καὶ νῦν αἱ γὰρ
 μιλῆτω. ὡς τούτων διὰ ὀνομάζονται χρυσᾶ.
 καλῶν γὰρ ὁ χρυσός. ἦσαν δὲ ἐκείναι καλᾶ
 λισταί. μῆλα δὲ καλεῖται τὰ πρόβατα. αἱ
 πόρ

πορ ἰδίων ὁ ἥρακλῆς βοσκόμυνα πᾶσι τῶν
θάλασσαν, πόδελά (ας γνέθερ εἰς τὴν ναῦν.
καὶ τοῦ ποιμνία αὐτῶν ὀνόματι δρᾶκοντα,
εἰς ἡγαγῆρ εἰς οἶκον, ἐκείτι ζῶντ'· τοῦ ἑσπε-
ρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον ἔν οἱ ἄν-
θρωποι, ἐβεασάμειθα χρυσᾶ μῦλα, ἃ ἥρακλῆς
ἡγαγῆρ ἐξ ἑσπερίδων, τοῦ φύλακα ἀρκτεῖ-
νας δρᾶκοντα. καὶ γνέθην ὁ μῦθος πρὸς α-
νεπλάδην.

ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ, ΚΑΙ

Βριάρεως.

Φασὶν ἔν ποδὶ τέττωρ, ὡς ἔχορ ἐκατόν
χεῖρας, ἃν δρᾶν ἄντε. πᾶς ὃ οὐκ οὖν
τες τὸ ριοῦτον; τὸ δὲ ἀληθές, οὕτως. τῇ πό-
λει ὄνομα ἔκατονταχειρία, γν' ἢ ὥκερ. ἡ δὲ
πόλις Φιλιππῶν καλουμένης ὀρεσιᾶδος. ἔλεγον
ἔν οἱ ἄνθρωποι, κότ'· καὶ βριάρεως καὶ γύ-
της οἱ ἔκατοντάχδεις, βοηθήσαντες τοῖς θεοῖς,
αὐτοὶ ἐξήλασαν αὐτὰς ἐκ τῶν ὀλύμπων.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΛΗΣ.

Λέγουσι ὑπὲρ σκύλλης, ὡς ἡν γν' τυρεθ-
νία θερίου τί, γυνή μὲν μέγρι τοῦ ὁμο-
φαλοῦ, λιμῶν δὲ γν' τεῦθην αὐτῇ πρὸς πρὸς
φύκας

φύκασι λεφελά. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ὅφρα
 τοιαύτῳ δὲ φύσιν γίνοῖν, πολὺ δύνηται. ἢ ἢ
 ἀληθεῖα αὐτῇ. Ἰνὸν ἰσχυρὸν νῆσοι ἤσαν, αἱ ἐλπί
 ζοντο τὰ πρὶν ὅρα ἐλ σικελίας, καὶ τὸν ἰόνιον
 κόλπον. ἰὼ δὲ ναῦς τριήρης ταχέια τότε, ὅνο
 μα σκύλλα. αὐτὴ ἡ τριήρης, τὰ λοιπὰ τῶν
 πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλὰ κίς εἰργα-
 ζετο βρῶμα. καὶ λόγῳ ἰὼ πόδι αὐτῇ πολὺς.
 ταύτῳ τῇ ναὺν ὁδινος εὖς, σφειδρῶ καὶ λαῖ
 ρω πονδύματι χρυσάμην, διέφυγε. διηγῆ
 ρατο δὲ γὰρ λεγκύρα τῷ ἀλκινόῳ, πῶς ἐδιώ-
 χθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε, καὶ τῇ ἰδέαν τῶν πλοίων.
 ἀφ' ὧν πρὸς ἀνεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

Λέγουσι πόδι δαίδαλος, ὡς ἀγάλμα
 τὰ κατεσκεύαζε πορδύομνα. τὸ ἢ
 αὐδριανὸν δὲ αὐτὸ βασιλεῖον, ἀδωιάτο
 εἶναι δοκεῖ ἐμοι γε. τὸ δὲ ἀληθές, τοιοῦτον. οἱ
 τότε αὐδριανὸν τοιοῖοι, καὶ ἀγαλματοποιοῖ,
 κατεσκεύαζον αὐδριανὰς, συμπεφυκό-
 τας ἔχοντας καὶ αὐτὰ πόδας. δαίδαλος δὲ
 ἐποίησε Ἰσραβελιανὸν τὸν ἑνα πόδα. οἱ δὲ αὐ-
 θρωποὶ ἐλεγον, ὅσοι πορδὺν ἔδωκε τὸ ἀγαλμα,
 ὁ εἶρ-

ὁ ἐργάσατο διαίδαλον, ἀλλ' οὐχί ἔσκηός,
ὡς καὶ νῦν λέγομεν. εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι
ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι,
καὶ χεμαζομένη ναῦς.

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ.

ΙΣτοροῦσι πόδι Φινέως, ὡς διεφόρου αἶρ
πῦκα ῥυμνῶν αὐτῷ. δοκῶσι ἢ γνῖοι, θηρία
καὶ πετεινά ταῦτα, ἀρπάζοντα ἀπ' ἑλ' τρα
πέζης τοῦ Φινέως ὃ δειπνοῦ. ἢ ἢ ἀλήθεια ἔ-
χει οὕτω. Φινεύς ἡ παλαιότης βασιλεύς. γέ-
ροντα ἢ αὐτὸν γιγνόμενα, ἢ ὅψις ἀπέληπτον,
οἷτε ἀρρῶντος παῖδος ἀπέθανον. θυγατέρες
δὲ ἦσαν αὐτῷ, πυρία, καὶ ἐρασία. αἱ τινὲς
τοῦ τοῦ πατρὸς βίου διεφθέρου. ἔλεγον
οὖν οἱ ποιηταί, δυνάμενος ὁ Φινεύς, ὅτι αἱ ἀεὶ
πῦκα τοῦ βίου αὐτοῦ διαφθέρουσι. οἱ κα-
τέραντος δὲ αὐτῷ, ζῆθος καὶ καλὰ ἰς
ἀσυγείρνον αὐτῷ, βορέου παῖδος, αὐ-
τοῦ οὐκ ἀσήμεον, βοηθήσαντος αὐτῷ,
τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως.
καὶ τὰ χεῖματα συναθροίσαντος, ἐπίτρο-
πὸν τινα κατέστησαν τῷ
βρακῶν.

ΠΕρὶ μήτρας Φιλοσίχθονος φασίμ, ὡς
 ὁ ποικτὴς βούλοιτο ἀλλάσσειν τὴν
 ἰδέαν. ὁ δὲ μῦθος λαταγέλαστος. πῶς γὰρ εἰ-
 κὸς ἐκ κόρης γημεῖται βουῶν, καὶ αὐδὶς καὶ αἷ-
 ῃ ὄρνειοι; τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. εἰσιχθῶν ἦν
 αὐτῇ θεῖα λόος. καὶ διαφθείρας τὰ χεῖματα,
 πένης ἐγένετο. ὡς δὲ θυγατρὸς αὐτῷ λαλῶν
 καὶ ὠραία, μήτρα ᾧ ὄνομα. ὅς τις δὲ εἶδεν
 αὐτὴν, ἦρα ταύτης. ἀργυρίῳ μὲν ἔν οἱ τότε
 ἄνθρωποι ἐκ ἐμνηςδύοντο. εἰδίδουσαν ἣ οἱ μὲν
 ἵππους, οἱ δὲ βῆες, λῆνες δὲ πρόβατα, ἢ ὁ αὐ-
 τὴν ἐθέλει ἢ μήτρα. ἔλεγον ἣ οἱ θεῖα λοι, ὁρῶντες
 ἀθροὺς ὁμίλου τῶν εἰσιχθόνων καὶ βίου, ὅτι ἐγ-
 νετο ἐκ μήτρας αὐτῷ καὶ ἵππος καὶ βῆς καὶ
 τὰ ἅλλα. ἀφ' ὧν ὁ μῦθος πρὸς αὐτὴν πλάσθη.

ΠΕΡΙ ΤΗΡΥΟΝΟΥ.

ΤΗΡΥΟΝΙΩ φασίμ, ὅτι τρικέφαλος ὤν.
 ἀδυνάτωρ δὲ, σῶμα τρεῖς κεφαλὰς
 ἔχει. ὡς ἣ τοῖόνδε αἶψα. πόλις ὅστις γὰρ τῷ δὲ
 ξείνῳ πόντῳ, τρικαρηνία λαλῶντι. ὡς δὲ
 γηρυόνης γὰρ τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστός,
 πλάσθη.

πλούτων τε καὶ ἄλλοις Ἰαφίεσσι. εἶχε δὲ ὧς
 βοῶν ἀγέλην θαυμασιωτάτην, ἐφ' ἣν ἐλθὼν ἦρα-
 κλῆς, ἀντιποιούμενου γηγυρόνῃ ἐκτεινεν. οἱ
 δὲ θεώμνητοι ποδελαινομελῆας τὰς βῆς, ἐθαύ-
 μαζον. ἦσαν γάρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραὶ. ἀπὸ
 ἧ κεφαλῆς ὑπὲρ τῆς οὐρῆς μικραὶ, καὶ σιμαὶ,
 κίερατα δὲ ἔχουσαι, ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πλα-
 τεία. πρὸς αὐτὰς πωυθαινομελῆς ἐν ἑλεγγόμινις,
 ἥρακλῆς τὰύτας ποδελήλασεν, οὕσας γηγυ-
 ροῦ τοῦ τρικαρῆντος. τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου,
 ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλὰς.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ

Σισύφου.

ΦΑΣΙΜ ὅτι καὶ οὗτος ὁ λαὸς βρώθη ὑπὸ
 τῷ ἱππῶν. ἀγνοῶντες, ὅτι ἱπποτρο-
 φῶν, καὶ τῷ οἰκείῳ οὐδ' ἐνός ὑπὸ μελῶμενος,
 καὶ μεγάλας διαπάντας ποιεῖ μιν, ἐπετρέ-
 βη, καὶ ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ,

τῷ Μίνωος.

ΚΑΙ Οὗτος ὁ μύθος παγγέλοιος, ὡς διὰ
 τοῦ γλαύκου ἀφ' ὧν ἀνόντος ὑπὸ τῷ μέ-
 λιτι, ὁ μίνωος γὰρ τῷ τὸν βῶ λατῶρξε τὸν
 3 κρινα-

κοιρανὸν πολύνειδον, ὃς ὡς ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃς
 ἰδὼν δρᾶσκοντα ἐτόρῳ δρᾶσκοντι πόαν ὡς
 θύγατρα τεθνεῶντι, καὶ ἀνὰ σῆσαντα αὐτῶν, καὶ
 εἰς τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν γλαῦκον, ἀνέ-
 σκισεν. ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ. ἐγένετο δὲ κρίνον διέ-
 τι. γλαῦκος πῶν μέλι, ἐπαρὰ χθὲν. χολῆς δὲ
 αὐτῷ πλείον. ἐκινθίσσης, ἐλεποθύμωσεν
 ὁ γλαῦκος. ἀφίκοντο δ' ἐν οἷς δ' ἄλλοι ἰα-
 τροὶ, ἅτε διὰ χύματα λευκόμυλοι, ἀλλὰ δ' ἡ
 καὶ πολύνειδος. ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ὡς ἔμαθε
 παρὰ τινος ἰατροῦ, ὃ ὄνομα ὡς δρᾶσκων, καὶ
 ταύτην τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιᾶ ἐποίη-
 σε τὸν γλαῦκον. ἔλεγον δ' ἐν τινες, ὅτι πολύνει-
 διος τὸν γλαῦκον, ὡς μέλιτος θανόντα,
 ἀνέσκησεν.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ

θαλατῆου.

Αδειται ὅτι καὶ οὗτος ὁ γλαῦκος πό-
 αν φαγὼν ποτὲ, ἀθανάτως ἐγένετο.
 καὶ νῦν γὰρ τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῇ πόαν ταύ-
 τη μόνον γλαῦκον γὰρ τυχεῖν, καὶ λίαν ἐνιγ-
 ζύμβου, τὸ, τε ἀνθρώπου γὰρ θαλάττῃ, ἢ ἄλλῳ
 τι τῷ χρησαίοντι ζῶν. ἔχει δὲ τὸ ἀλθές οὗτω.

γλαῦκος

γλαῦκ' ἦν ἀνὴρ ἁλιεύς, αὐθηδόνι' ἔπερθε
 νύξ. ἦν δὲ κολυμβητής, γὰρ τότε τῶν ὑπερφύλων
 πάντων κολυμβητῶν. κολυμβῶντ' ὅτ' ἐν
 τῷ λιμένῃ, ὁρῶντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει,
 αὐτὸς ὤρακολυμβήσας εἰς τινα τόπον, καὶ
 μὴ ὀφθεῖς τοῖς οἰκείοις ὑπὸ ἡμέρας ἱκανὰς, ὤρα
 κολυμβήσας πάλιν ὤφθη αὐτοῖς. πωπθανο
 μένων δὲ τῶν οἰκείων πρὸς διέτριβιν, αὐτὸς
 ψυδρόμεν' ἔφη, γὰρ τῇ θαλάτῃ. καὶ συγ-
 κλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὅπως χεῖμων
 γυνοῖτο, καὶ μολαῖς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθύς
 διαύσαιτο λαμβάνειν. καὶ ἔλεγε ταῖς πολί-
 ταις, τίνας βόλῃσι τῶν ἰχθύων ἀρηκομιθεῖ-
 ναι αὐτοῖς. καὶ κομίζων οὓς αὐτὸν ἤθελον, γλαῦ-
 κος θαλάσσι' ἐκλήθη. καὶ ποδευχὼν θη-
 ρίῳ θηλαπῆν, ἀπώλετο. καὶ ἐλθόντ' δὲ αὐ-
 τῷ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθουσιν οἱ ἄνθρωποι
 ὥς γὰρ θαλάττῃ οἰκεῖ, καὶ κεῖ μένει.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΣ.

ΦΑΣΙΝ ὅτι Βελλεροφόντιον ὑπόπτερον
 ἦν πρὸς πύγασος ἔφεργον. ἐμοὶ δὲ ἵπ-
 που οὐδέποτε δοκεῖ διαύαδαι ἵππαδαι,
 οὐδέ τι πάντα τὰ πῆλιν πῆρ' ἀλάβη.

8 4 εἰ γὰρ

εἰ γὰρ ποτὲ τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νυνὶ αὖ ἐστὶ
 τοιοῦτον δι' ἑφασμι καὶ τὸν ἀμισσοδάρου χίμαι-
 ραν ἀνελῆν. ἡ δὲ χίμαιρα, ὡς φασί, ἐμπρο-
 σθεν μὲν λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μεσση δὲ
 χίμαιρα. γῆιοι δὲ δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι
 θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλὰς. ἀδινάκῃ δὲ λέ-
 οντα ὁμοίαν ἴσχυρ' ἔχει. καὶ τὸ θνητὸν ἔχον
 φύσιν πῦρ ἀρπνέειν, δύνηδον. ποῖαις δὲ τῶν
 κεφαλῶν τὸ σῶμα ἐπικυλίσθῃ. τὸ δὲ ἀληθές
 οὕτως ἔχει. βελλεροφόντης ἦν φρύγιος ἀνὴρ,
 τὸ γένος κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός. ὅς
 πλοίου κατὰ σκόδυάσας μακρόν, ἐλπίζετο τὰ
 παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ
 πύργαστος, ὡς καὶ νυνὶ ἑκάστον τῶν πλοίων ὄνο-
 μα ἔχει. μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοῖον, ἢ ἵππον ὄνο-
 μα εἶναι πύργαστος. βασιλεὺς δὲ ἀμισσοδάρεος
 ἦκεν ὑπὸ τῷ ξανθῷ ποταμῷ. ὅρ' οὖν δὲ ἦν ὑψι-
 λόν, ὑπὸ αὐτῷ, ὃν ὄνομα τελμυσός. πρὸς ὃ δὲ
 ὅρ' οὖν πρὸ βάσεις εἰσὶ δύο ἐμπροσθεν ἐκ πό-
 λεως τῇ ξανθίῳ, τρίτη δὲ ὀπίσθεν τῇ λαρίᾳ,
 τὰ δὲ ἄλλα κρημνός. γῆ δὲ τῷ μέσῳ αὐτῇ χάσ-
 μα ὅστις τῆς γῆς μέγα, ὅς οὖν δὲ καὶ πῦρ αὐτὰ
 δίδοται. ὑπὸ τούτοις δὲ ὅστις ἐτόρον ὅρ' οὖν,
 ὃν ὄνομα χίμαιρα. τότε δὲ ἦν, ὡς λέγουσιν οἱ
 παλαιῶν

πρωχάριοι, κατὰ μὲν τὴν πρόβασιρ οἰκῶν,
 λίσσιν ἐμπροσθεν, ὅππῃ δὲ δρωκῶν, οἱ δὲ
 καὶ ἔσινον οὗ νομίας, καὶ οὗ ὑλοτόμους. τὸ
 τε δὲ καὶ βελδοροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὅρ-
 γν' ἐπρῆσε, καὶ ἡ τε λησὸς ἱερεὺς καὶ, καὶ τὰ
 θεῖα ἀπώλετο. ἐλεγον δὲ οἱ πρωχάριοι, βελ-
 λεροφόντιν ἀφικόμενον μετὰ πηγᾶς, τῇ
 ἀμεισοδίαρ χίμαιραν ἀκλίσαι. τότε ἡ γε-
 γονότος, πρὸς ἀνεπλάσθη ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ, ΚΑΙ

τῶν ἱππων.

ΦΑΣΙΝ, ὅτι πέλωψ ἦλθεν ἔχων ἱππους
 ὑποπῆρους, εἰς Πύρσαν, μνησθυσόμε-
 νος ἱπποδῶμειαν τὴν οἰνομάχην θυγατέρα.
 ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πόδι τῷ πέλοπος,
 ἀπὸρ καὶ πόδι τῷ περγασίου. εἰ γὰρ οἰνόματος
 ἦδ' εἰ ὑποπῆρης οὗ τῷ πέλοπος ἱππους,
 οὐκ αὖ δὲ τὴν θυγατέρα αὐτῷ ἐδίωκον ὡς
 τὸ ἄρμα αὐτῷ ἀναβιβασαί. ῥῆτόν δ' ἐν, ὅτι
 πέλωψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον. ἐγγεγραπὸς ἡ
 τῷ πλοίου, ἱπποὶ ὑποπῆροι. ἀρπάσας δὲ
 τὴν κόρην, ὥχετο φεύγων. ἀφ' οὗ ὁ μῦθος
 πρὸς ἀνεπλάσθη.

κ 5

Περὶ

ΙΣπερούσιν ὡς ὁ Κριός αὐτῷ πθούλεγον,
 ὅτι ὁ πατήρ αὐτὸν μέλλει θύειν. καὶ λα-
 βὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, αὐαβάς τε ἐπ' αὐ-
 τὸν σὺν αὐτῇ, ὅτε ἐν θαλάσσης ἀΐκοντο
 εἰς τὸν δῦξινον πόντον. ὅπῃ ὅτι διναμισον,
 τοῦ ὡς πλοῖον τοῦ Κριόου ἀνέχεσθαι, καὶ τοῦ
 τα βασιλεύοντα διὸ ἀνθρώπους. καὶ πᾶ τὰ
 σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτὸ καὶ ἐκείνων. οὐ
 γὰρ δὴν πού ἄσιτοι τοσούτου χρόνου διέμει-
 ναν. εἴτα φρίξθ' ἔρην τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ
 φράσαντα Κριόου, καὶ διασώσαντα σφῶντας,
 καὶ τὸ δέσμα ἀπολείρας ἐδωκεν ἑδνὸν αἰή-
 τη. ὁ δὲ ἐδωκε τὴν αὐτὴν θυγατρός. ὁ δὲ αἰή-
 της τῇ κόλῳ τότε ἐβασίλευσεν. ὅρα δὲ, τό-
 τε πῶς καὶ τὰ δέσματα ἀπάνια ἦν. ὡς τὴν
 βασιλέα ἑδνὸν ἰδίας θυγατρός τὸ Κώδιον
 λαβεῖν, οὕτω τὸ μηδενὸς ἀξίαν τὴν αὐτὴν
 θυγατρός γνόμενον. ἥδη δὲ τινὸς ἵνα τὴν γέ-
 λων ἐκφύγῃσι, χρυσοῦ φασιν εἶναι τὸ δέ-
 μα τυττί. εἰ χρυσοῦ τὸ δέσμα ᾧ, ὅκ ἐχρῆν
 τὸν βασιλέα λαβεῖν παρὰ αὐτοῦ ἐξ ἑνός. λέ-
 γεται δὲ, ὅτι καὶ ἰάσῳ ᾧ τὸ Κώδιον ἔσθ'

τὴν

τὴν ἀργὴν ἔσειλε, καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν ἑλλή-
 νων. ἀλλ' οὐδ' ὁ φείξῃ οὕτως ἀχαλρεῖς ἦν,
 ὥστε τὸν δυνεγέτιω ἀνελῆν, οὐτ' εἰ σμαρὰς
 θίου ἦν τὸ λῶδιον, ἐπέπλευσεν ἡ ἀργὴ διὰ
 αὐτό. τὸ δὲ ἀληθές, οὕτως ἔχει. ἀθάμας ὁ σό-
 λου τοῦ ἑλληνῶ, ἐβασίλευσε ἐν φρυγίᾳ. ἦν
 δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὅρ-
 μαλιστα πῖσόν ἠγάτο, ὀνόματι κριός. ὃς αἰδοῦ-
 μένῃ τοῦ ἀθαμῶντα ἀρκτεῖναι ἐβέλοντα
 τὸν φρίξον, δηλοῖ ὅσο ὅρμα φείξω. ὁ ὃ φρίξος
 κατεσκύασεν αὐτὸν, καὶ γένετο γν' αὐτῇ χρέ-
 ματα πάμπολλα, γν' ἡ νῆς καὶ ἡ μήτηρ πέλο-
 πος. ὄνομα δὲ αὐτῇ, ἡώς. καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν αὐ-
 τῶν χρημάτων εἰκόνα ποικασμένην χρυσῷ,
 γένετο. σὺν τοῖς χρήμασι γουῶν καὶ φρίξον,
 καὶ ἑλλῶ ὁ κριός γν' ταύτῃ γνέεις, ὥχετο ἀπὸ
 αὐτῶν. ἡ μὲν δὲ ἑλλῆ κατὰ τὸν πλοῦν ἀδυνήσα-
 σκε, ἀπέθανεν. ὅς τις καὶ ἑλληπποντῶ ἐ-
 λελήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς τὸν φά-
 ρον, κατοικοῦσιν αὐτόν. καὶ γὰρ φρίξῃ
 τὴν τοῦ τῶν κόλχων βασιλῆως θυγατέρα
 αἰήρον, δούς ἑδίνα τούτῳ, τὴν χρυσῷ εἰ-
 κόνα τῆς ἡούς. ἀλλ' οὐχὶ δέμας κριοῦ, οὐ-
 τως ἀλήθεια ἔχει.

Γιὰ

ΚΑΙ ΠΟΔΙ ΤΟΤΩΜ ΠΟΛΥ ΓΕΛΙΟΤΟΡΟ ΦΕ
 ΡΕΤΟΙ ΛΟΓΟ, ΩΣ Ο ΦΟΡΚΙΩ ΕΙΧΕ ΘΥΓΑ-
 ΤΟΡΑΣ ΤΡΕΙΣ, ΑΙ ΞΙΝΟΥ ΓΥΝΑ ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΕΧΟΥΣΑΙ
 ΑΥΤΑ ΜΕΡΟ ΕΧΩΝΤΟ. ΤΟΥΤΩ ΔΕ Η ΧΩΜΕΛΗ, ΓΥΝ
 ΤΙΘΕΙ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ, ΚΑΙ ΟΥΤΩΣ Ε-
 ΒΛΕΠΕ. Η ΜΙΑΣ ΑΥΤΩΝ ΤΗ ΕΤΟΡΑ ΑΡΧΙΔΙΔΑΣΚΗΣ
 ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΥ, ΕΒΛΕΠΟΝ ΠΑΣΑΙ. ΕΛΘΩΝ ΔΙ
 Ο ΠΟΡΣΕΥΣ ΟΠΙΣΘΑ ΑΥΤΩΝ ΓΥΝΗΡΕΜΑΙΑ ΒΑΣΙΣ-
 ΜΑΙ, ΚΡΑΤΗΣΑΣ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΥΣΑΝ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛ-
 ΜΟΥ, ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΓΥΜΝΩΣΑΣ, ΦΗΣΙ ΔΕΙΞΑΙ ΑΥ-
 ΤΩ ΤΩΝ ΓΟΡΓΟΝΑ. ΕΑΝ ΔΕ ΜΗ ΦΡΑΣΩΣΙΜ, ΑΡ-
 ΚΤΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑΣ. ΑΙ ΦΟΒΟΥΜΕΝΑΙ, ΦΡΑΖΟΥΣΙΝ. Ο
 ΔΕ ΑΡΧΤΕΜΩΝ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ ΤΙ ΓΟΡΓΟΝΟΣ, ΕΙΣ
 ΑΙΕΡΑ ΗΛΘΕ. ΚΑΙ ΔΕΙΞΑΣ ΤΑΥΤΩΝ ΤΩ ΠΟΛΥΕΚ-
 ΤΗ, ΛΙΘΙΝΟΝ ΙΣΤΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕ. ΚΑΙ ΙΣΤΟΝ ΔΕ ΓΕΛΙΟ-
 ΤΟΡΟΝ, ΤΟ ΑΝΔΡΑ ΖΩΝΤΑ ΝΕΚΡΟΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΙΔΙΟΝ
 ΤΑ ΑΡΧΙΘΩΒΛΩΑΙ. ΤΙΣ ΓΩ ΔΙΩΝΑΙΜΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΝ
 ΕΓΓΙΝΕΤΟ ΔΕ ΦΙΟΥΤΟΝ ΠΙ. ΦΟΡΚΙΩ ΗΝ ΑΝΗΡ ΚΥ-
 ΡΗΛΑΪΟΣ. ΟΙ ΔΕ ΚΥΡΗΝΑΙΟΙ, ΗΤΙ ΓΥΝΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣΙΝ
 ΑΙΔΙΟΠΟΙ. ΟΙΚΕΩΣΙ ΔΕ ΝΗΣΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΗΝΗΝ, ΕΞΩ
 ΟΥΣΑΝ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΣΗΛΩΝ. ΑΓΡΟΥΣΙ ΔΕ ΛΙΒΥ-
 ΗΝ

θη, ποδὶ δ' αἶνονα ποταμόν, κατὰ λαρχησιό-
 να. εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. οὗς φόρκυς ἐβασί-
 λασε τῷ ἡρακλείῳ σπλῶν. εἰσὶ δ' ἡ τρεῖς, καὶ
 ποιεῖ τε τράπηχυν ἄγαλμα ἀθηνᾶς χρυσῶν.
 καλοῦσι δὲ τῷ ἀθλῳαὺ κυρηνᾶοι γοργόνην,
 ὡσαύτῃ αὖτε μιν θράκες βγόνδισαν, κατὰ
 τοῦ δὲ δίκτυον, λακιδαιμόνιοι δὲ οὐ πύρ.
 ὁ μὲν δ' ἐν φόρκῳ ἀκρόβησεν, πρὶν εἰς τὸ ἱε-
 ροῦ ἀναθῆναι τὸ ἄγαλμα. κατέλιπε δὲ κό-
 ρας τρεῖς, ὀδυνά, δύρουαλλιν, καὶ μέδισσαν.
 αὐτὰρ μὲν γήμασθ' ἔδεν ἡβελήθησαν. διελὼ
 μέλαι δὲ τῷ οὐσίαν, ἐκάλει μίαν ἤρχε νήσ.
 τῇ δὲ γοργόνῃ ὅτε ἀναθλῶαι τὸ ἱερόν αὐταῖς
 ἐδόκει, οὔτε διελείν, ἀλλ' ὅν μίαν κατέτι-
 θεν τὴν γὰρ ἀλάξθ' ἠσασσάμεν αὐταῖς. ἦν δὲ τῷ
 φόρκῳ ἐταῖρος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ,
 καὶ αὐτῷ ὅν παντὶ πρῶγματι ἐχρῶντο ὡς
 πόρ' ὀφθαλμῶν. πόρσεύς δ' ἀνὴρ, φυγὰς ἔξ
 ἀργεῖ, ἐλπίξας τὰ κατὰ θαλάσσαν, ἔχων
 πλοῖα καὶ ἰχθυὶν πῖνα ποδὶ αὐτοῦ. πυνθόμε-
 νος δὲ ταύτῃ τῷ γοργόνα βασίλισσαν εἶν
 γυναικῶν, καὶ πολὺ χρυσοῦ μὲν, ὀλίγων δὲ
 δὲ, πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ὅν τῷ περὶ μῶν, καὶ
 μετὰ τὸν δὲ κυρήνης καὶ τὸν σάροδιον ὅλα πλείων
 τί

τὰ παρὰ τῆς ἐτόρας εἰς τὴν ἐτόραν τὸν ὀφθαλμὸν λαμβάνει. ὥρ μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν γοργόνα. μιλῶν τε αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὐτοὶ οὖν ἀνέκωραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν γὰρ τοῦ μίρει λατὰ τὸν εἰρημνὸν λόγον, σαυήσαν ὁμόσαι, καὶ ἐπὶ αὐτὸν ἐτόρα τὴν ἐτόραν. ὁπότε δὲ ἐπγνοοῦν μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί αὐτῷ ἐκ τῶ γεγονός. γὰρ τούτῳ πτωσῶν αὐτοῖς ὁ πόρσεύς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν. καὶ φησὶ, μὴ ἀρδναῖαι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσῳσιν ὅποι ὅξιν ἢ γοργῶ. ἐπικπείλει δὲ καὶ πτωσκατακτενῆν, μὴ εἰπούσαις. ἢ μὲν ἐν μέδουσα, οὐ φράζει δειξαί. ἢ ὅτι δυνά, καὶ δυνάλη, ἐδειξαν, τὴν ἢ ἐν μέδουσαν ἀρκτείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν γοργόνα λατὴν γν. ἀπαιτήσας δὲ τριήρη, ἀποβήκει τῆς γοργόνῃ τὴν λεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν, καὶ τῇ νηὶ ὄνομα ἔβει γοργῶν. γὰρ ταῦτα δὲ παρὰ πλέων, χρήματα παρὰ τῇ νησιωτῇ εἰσεπράττειτο. καὶ τοῦς μὴ διδόντας, αὐτῶν οὐτῶ δὴ καὶ τοῦς σείφους ἔτε

πρω-

πρωπλούσας ἐκείνοις χρήματα. καὶ συνα-
γαγόντων αὐτῶν, ὁ πόρσεύς ἤειπά τιμις εἰς τὴν
ἀγοράν. οἱ καὶ ἐκλιπόντων τὴν θειφον, ὡ-
χοντο. πρωπλούσας οὖν πάλιμι ὁ πόρσεύς
ὑπὲρ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλα-
θὼν εἰς τὴν ἀγοράν, ἀνθρώπου μὲν οὐδέν τι
εὔρε, λίθους δὲ ἀνδρομήλεις. τοῖς οὖν λοι-
ποῖς τῶν υἱοῖσι τῶν ἐλεγχον ὁ πόρσεύς, ἐπει-
δὴ μὴ παρῆχον τὰ χρήματα, ὅρατε μὴ
ὡς σείδιοι, τῆς γοργόνος θεασάμενοι τὴν
κεφαλὴν ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάσκατε
καὶ ὑμεῖς.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΩΝΩΝ.

Περὶ ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν, ὅτι
οὐ γυναικὸν ἦσαν, ἀλλ' ἀνδρῶν
βαρβαροί. ἐφόρου δὲ χιτῶνας ποδῶν-
ρεις, ὡσπερ αἱ θρῆναι, καὶ τὴν κόμην
ἀνδρῶν μίτραις. τοὺς δὲ πώγδνας ὄζυ-
ρῶντο, καὶ σφαγῆτο ἐκαλοῦντο πρὸς τῶν
πολεμίων γυναικῶν. ἀμαζῶν δὲ τὸ γέν-
ος, μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν. στρατεῖαν δὲ
γυναικὸς, οὐδέποτε εἰκὸς γένεσθαι. οὐ-
δὲ γὰρ νυῖ οὐδ' ἀμῶν.

Περὶ

ΥΕΥΔΙΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΔΙ ΤΟ ΟΦΡΕΩΣ ΜΥΘΟΣ,
 ὅτι λιθαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπειτο τὰ
 τετραπόδια, καὶ τὰ ὄρνεα καὶ διένδρα. δὲ
 καὶ δέ μοι ταῦτα εἶν. βάκχαυ μαυῖσαι, πρό
 βάτα διέσπασαν γὰρ τῇ περιίᾳ. πολλὰ δὲ καὶ
 ἄλλα βιαίως ἐργάζοντο, τὸρ πόμυλαι τε εἰς
 τὸ ὄρθον, διέτριβον ἐκεί τὰς ἡμέρας. ὥς δὲ ἐ-
 μείναν οἱ πολῖται, δεδιότ' οὐ πόδι τῷ γυναι
 κίδω καὶ θυγατέρων, μεταπεμφθέντες τὸν
 ὄρφεα, ἐδίοντο μηχανᾶσθαι, ὅν τρόπον λα-
 ταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρθου. ὁ δὲ σιωταξά-
 μιντο τῷ διονύσῳ ὄργια, κατὰγει αὐτὰς
 βακχιδούσας λιθαρίζων. αἱ δὲ νάρθηκας τὸ
 τε πρῶτον ἔχουσαι, λατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρθου,
 καὶ ἑλδνας διγίνδρων παντοδραπῶν. τοῖς
 δ' ἀνθρώποις θαυμάσια τότε θεατὰ μύθοις,
 γνέφαινον πρῶτον τὰ φύλα λαταγόμυλαι.
 καὶ ἔφασαν, ὅτι ὄρφεὺς λιθαρίζων ἄγει πλὴν
 ὑλὴν ἐκ τοῦ ὄρθου, καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος
 ἀνεπλάσθη.

ΟΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΟΣ ΛΟΓΟΣ,
 ὥς γῆς ἀναπλαθείσης ἀναδίουῖναι
 αὐτῇ,

αὐτῶν. καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα, ἐμοὶ δὲ Διοκῆ
αἶψα. παυσαμένη γυνὴ ἐγένετο ἑλλιωθ, μαλ-
λιστα πλουσία. καὶ ὅτε ὄξυει, ἐκοσμεῖτο, καὶ
ἐχρίετο πολλῇ τῇ γῇ. καὶ τὸ μὲν ἔργον οὕτως
ἔχει, ὁ δὲ λόγος ὑπὲρ τὸ ἀμύχανον ἐτραύπη.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΩΝ ΓΕΝΕΑΣ.

Καὶ τί φανλότ' ὅρ' ὅτι, τὸ πρῶτον γέ-
νην ἐκ μελίας γινώσκει; ἀλλὰ μέλιός
τις ἐγένετο, καὶ μελῖαι ἐκλήθησαν ἀπὸ τού-
του, ὡσαυτὲς ἑλλιωθ ἀπὸ ἑλλιωθ, καὶ ἰωνες
ἀπὸ ἰώνθ. σισληρᾶ δὲ καὶ χαλκῇ γενεᾷ, οὐ-
δέποτε ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Λέγεται ὡς ἐφ' ἑαυτῷ ἔχε φύλλα. ὁ
δὲ φυλλίτης, εἰ καὶ ἰδιώτης ὑπῆρ-
χεν, ὑπὸ νόησας, ἐκαυσεν. ὁ δὲ λόγος γινώ-
σκειν ἐλέχθη οὕτως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ.

Περὶ τοῦ κήτους τάδε λέγεται. ὡς τοῖς
τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφοῖτα. καὶ
εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κῆρας, ἀπώρχει. εἰ δὲ μὴ,
τὴν χώραν αὐτοῦ ἐλυμαίνετο. ὡς δὲ μαλ-
τούου

ποιον, ὃ ἀνδρας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν
 θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν; ἀλλ' ὡς αὐτὴ
 βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὰ ἔχων δύ-
 νάμην, καὶ ναυπλοῦν πολὺν, ὃς κατέστρε-
 ψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς ἀσίας ἑλθὼν,
 ὃ πρῶτον ἐκτῶν. ἐδίδοιμι δὲ φόρον,
 ὃν πινόντες διασμέν καλοῦσιν. ἀργυρίοις,
 μὲν οὖν οἱ τότε ἀνθρώποι οὐκ ἔχοντο, ἀλλ'
 λαὸς σκύνεσι. πρὸς ταῦτα δὲ ὁ βασιλεὺς, ὃ
 ὄνομα Κήτωρ, τῶν πόλεων πινὰς μὲν ἵπ-
 πους διδόναι, πινὰς δὲ Κόρας. τὸν δὲ βα-
 σιλεῖα ὃ ὄνομα Κήτωρ, οἱ βαρβαροὶ ἐκα-
 λουν Κήτωρ. πόλει πόλει δὲ ὁ Κήτωρ κα-
 τὰ τὸν δεικνύμενον χρόνον, ἀπαιτῶν τὸν διασ-
 μόν. τῶν δὲ μὴ ἀποδιδόντων, ἐκάκου
 τὰς χώρας. ὁ δὲ ἐρχετο δὲ εἰς τροίαν, καὶ
 ὃν χρόνον καὶ Ἡρακλῆς ἦκεν, ἔχων στρατιάν
 τῶν ἑλλήνων. μισθοῦντο δὲ τὸν Ἡρακλῆα
 λαομέδων ὁ βασιλεὺς, ἀρῆξαι τοῖς τρω-
 σίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατιάν ὁ Κή-
 τωρ, ὁδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δὲ αὐ-
 τὸν Ἡρακλῆς, καὶ λαομέδων, ἀναιρεῖσιν
 αὐτόν. ὃ γενομένης, πλοῦντι πλά-
 νη οὐ μύθος,

Λεγόμην δὲ πρὸς ὕδρας, ὅτι λεοναῖος
 ὄφεις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς.
 σῶμα δὲ ὄν. καὶ ἐπειδὴ αὐτῇ ἀνέλοι κεφα-
 λὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. καὶ τὸν λεοντί-
 νον ἐλθόντα, βοηθεῖν τῇ ὕδρᾳ. φιοῦρ μὲν δὲ
 εἰς τῆς πέμπτης γυνέσθαι, μάταιός ἐστι. τὸ δὲ
 ἀληθές ἔχει ὥστε. λεόνθῃ ἢ βασιλεὺς. ὥ-
 κτω δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ νόμους.
 ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χωρίων
 τούτων. ὀδόνελος δὲ ὁ τῷ πόρσεως, εἶχε τὸ μέ-
 γιστον καὶ πολυανθρωπώτατον, τὴν μυκή-
 ναν. ὁ δὲ λεόνθῃ, οὐκ ἠθέλην αὐτῷ ἕποντε-
 τάχθαι. ἐπολέμοι μὲν οἱ δύο δὴ ὄν. ὄν
 δὲ τῇ εἰς βολῇ τῇ χώρας, ἢ τῷ λεόντι πολίχ-
 νίου τι λεοντόρον, καὶ ἐφρόντο αὐτὸ πυν-
 τήκοντα φέσθαι ἀνδρεῖοι, οὓς ἐπέσαν ὑπὲρ
 τῷ πύργῳ ἀσφαλίστως νύκτα καὶ ἡμέραν.
 ὄνομα δὲ ἢ τῷ πολυχνίῳ ὕδρᾳ. πέμπει οὖν
 σῖτον δυνὺς ἡρακλῆα, καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πο-
 λυχνίον. οἱ δὲ ὑπὲρ τῷ πύργῳ ἐπυρπο-
 λουῦντο φῖς ὑπὲρ τῷ πύργῳ φέσθαι. ὅπ-
 τε δὲ τις πλὴν γαίης πέσοι, ἀνέβαινον δύο το-
 φέσθαι αὐτὸ ἐνός, ἐπειδὴ ἀνδρεῖοι μὲν δὲ

πρῶτον κηρύξας. ἐπειδὴ δὲ σωείχετο ὁ λῆξ
 νος ὑπὸ τοῦ ἥρακλέους τρεῖς πολέμῳ, μισθοῦ
 ται ὀθνῆσι στρατὸν. ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τλήν
 στρατιάν, καρκίνος ὄνομα τρεῖς αὐδρί, μέγας
 τλήν ἰχθυὸν καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τοῦτο αὐ
 τῆσιν πρὸς τὸν ἥρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ ἰόλε
 ως ὁ ἰφικλῆς, ἀδελφιδὸς ὦν τῷ ἥρακλει,
 ἔχων στρατιάν ἀπὸ θηβῶν. καὶ τὸν πεφυκότα
 πύργου πρὸς τῇ ὕδρᾳ, προσελθὼν γνέπρη
 σε, καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπὶ ὀρθοῖσιν αὐ
 τοῖς ὁ ἥρακλῆς. καὶ τλήν ὕδραν ἀναίρει, καὶ
 τλήν στρατιάν ἀπόλλυσιν. οὐ γενόμενός, ὁ μὲν
 θῆκε ἀνὲ πλάσθη. καὶ γράφει τλήν ὕδραν ὁ
 Φω, καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάσθησιν.

Π Ε Ρ Ι Κ Ε Ρ Β Ε Ρ Ο Υ.

Λέγουσι πόδι λερβέρξ, ὡς λύνων λῶ, ἔ
 χων τρεῖς κεφαλὰς. διήλθον δὲ ὅτι καὶ
 οὗτο ἀπὸ πόλεως ἐκλήθη τρικάρην, ὡ
 ὡσαυτὸς ὁ γερυόνης. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, λα
 λός τε καὶ μέγας ὁ τρικάρην λύνων. λέγε
 ται δὲ πόδι αὐτό, ὡς ἥρακλῆς δὲ ἀδελφὸς αὐ
 γαγν. ἐγγύς δὲ τοῦτο π. γερυόνης ὡ
 ταῖς βουσίμ ἦσαν λύνοντι μεγάλα καὶ νει
 νικαί.

νικαί. ὄνομα δὲ λυῶ αὐταῖς, τάσδε. τῷ μὲν ἱέρ
 βερθ, τῇ δὲ ὤρθ. τῷ μὲν ὅν ὤρου, ἥρακλῆς
 γὰρ τρικαρία πρὶν ποδελεῖν τὰς βούς, αὐαε
 ρεῖ. ὁ δὲ ἱέρβερθ σωκκολεύθ ταις βυσίν.
 ὑπὸ θυμῆσας δὲ τῷ λυῶς αὐτῆς μυκηναῖθ
 πύνομα μολοθῆς, τὸ μὲν πρῶτον ἔτι τὸν
 δύρουδιεα ἀρλοῦναι τὸν λυῶα. οὐ βουλομέ-
 νου δὲ τῷ δύρουδιεως, αὐαπέθει εὖς βουκό-
 λους, καὶ τὸν λυῶα κατεργνύουσιν γὰρ τῇ λα-
 κωνικῇ ὑπὸ ταιναίρω γὰρ ἀπηλαίω ἱνί, καὶ ἀ-
 ρέισιν αὐτῷ λυῶας ἡλίας συμβατδύειν.
 δύρουδιεὺς δὲ, πέμπει ἥρακλῆα ὑπὸ ζήτησιμ
 τῷ λυῶς. ὁ δὲ πᾶσαν ποδελῶν τὴν πελοπόν-
 ηστον, ἦλθεν ὅπου ὁ λυῶν αὐτῷ ἐμηνύθη εἶν.
 καὶ καταβάς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἀντροῦ τὸν λυ-
 σα. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶδε τὸ ἀν-
 τρον καταβάς εἰς ἄσλου ὁ ἥρακλῆς, ἀνήγα-
 γε τὸν λυῶα.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

ΛΕΓΕΤΑΙ ΜΥΘΘ ΤΡΑΓΙΛΩΔΗΣ, ὡς δὴ
 μέλλοντός ποτε τῷ ἀδελμῆτι θανεῖν,
 αὐτὴν εἶλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον. καὶ ἥρακλῆς
 αὐτὴν εἶδε τὴν δύσέβειαν ἀφελόμενθ, καὶ
 θ 3 αὐα

ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ἄδου, ἀπέδωκεν ἀδμή-
 τῳ. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μὴδ' ἕνα ἀρβανόντα δυνάε-
 σθαι τινὰ ἀναβιδῶναι. ἀλλ' ἐγὼνέ το πριου-
 ρον. ἐπειδὴ πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέ-
 ρες, καὶ ἄκας Θ' ὁ πελίου ἐδίωκεν αὐτάς,
 ἔλαμβάνει μὲν. ἄλκῃς δὲ καταφύγει εἰς
 φρεὰς πρὸς ἀδμήτορ, ὅν' ἀνέψιόν αὐτ'. καὶ
 παθίζομεν Θ' ὡς εἰς, οὐκ ἐβούλετο
 ἀδμήτ' ἀκῶσθαι ἐκδοτορ δ' ἕα του μὲν
 δ' οὐαί. ὁ δὲ πολλὰν στρατὸν παρακαθί-
 σας ὡς τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτοὺς. ἐπύ-
 ξιόν δ' ὁ ἀδμήτ' ἔχων καὶ λοχαγούς νύκ-
 τος, συμλήφθη ζῶν. ἠπείλει δὲ ἄκας Θ'
 ἀποκτείνειν αὐτόν. πυθομένη δ' ἡ ἄλκῃς
 ὅτι μέλλει ἀναρεῖσθαι ἀδμήτος δι' αὐτ', ὄξε-
 λ' ἔσθαι ἐαυτῇ πρὸς δ' ὡλε. τ' ἐν ἀδμήτῳ ἀφί-
 σιμι ὁ ἄκαςος, ἐκείνην δὲ συλαμβάνει. ἔλεγον
 ἐν οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρείᾳ γε ἄλκῃς, ἐκῆσθαι
 ὑπὸ ἀπείθαν ἀδμήτου. τοιοῦτο μὲν τοῖς
 οὐκ ἐγὼνέ, ὡς ὁ μῦθος φησί. κατὰ γοῶν
 ἔρ' ἑαυτοῦ ἔσθ' ἡρακλῆς ἦκεν, ἄγων ἐκ ἑ-
 νων τόπων τὰς διομήδους ἵππους. τοῦτο
 ἐκείσε πορβούλον δ' ἐγνίσθη ἀδμήτ' ὁ-
 πλυρομένην δὲ ἀδμήτου τὴν συμφορὰν
 τῆς

τῆς ἀλκῆσιδ' , ἀνακτησάμεν' ἥρα-
 λῆς, ὡς τίθεται θεὸς ἀκῆς, καὶ τὴν στρα-
 τικὴν αὐτοῦ διαφθείρει. καὶ τὰ μὲν λαφύ-
 ρα, τῇ αὐτοῦ στρατῷ διανέμει. τὴν δὲ
 ἀλκῆσιν, θεὸς ἀδμήτωρ παραδίδωσιν.
 ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἔντυχον ἡ-
 ρακλῆς, ἐκ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο τὴν
 ἀλκῆσιν. τούτων γινομένων, ὁ μῦθος πρὸς
 ἀνεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΣΗΘΟΥ.

Ισπερ οὖσιν ἄλλοι τε καὶ ἡσίοσιδ' , ὅτι
 λιδαῖρα τὸ τέχ' τῶν θηβδ' ἐτέχνη-
 σαν. διοκῦσι δὲ γῆνοι λιθαρίζειν αὐτοῖς,
 καὶ τοὺς λίθους ὡς τὸ τέχ' αὐτομα-
 τως ἀναβαίνειν. τὸ δὲ ἀληθές ἔχει ὧςδε.
 λιδαῖροισι οὖν ἀριστοὶ ἐγγίγοντο, καὶ ἀ-
 πελείκνυντο μίση. ἀργύριον δὲ οὐκ εἶ-
 χον τότε οἱ ἄνθρωποι. ἐκέλευον οὖν οἱ πε-
 ρὶ τὸν ἀμφίονα, καὶ εἴ τις βούλοιτο ἀ-
 κούσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος ἐργάζετο ὡς
 τὸ τέχ'. οὐ μὲν γὰρ οἱ λίθοι ἀκροώμενοι
 ἴσαντα. οὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον,
 λύρα τὸ τέχ' ἐκτίσθη.

Φασί τὴν ἰὼ ἐκ γυναικὸς Βουῶ γεγὼ-
 νῆσαι, καὶ ὄζοις ῥήσασαν, ὃς ἀργούς
 ὁρᾷ θαλάσσης εἰς αἴγυπτον ἀποκίεσθαι. τὸ
 δὲ ἀληθές, ἔχει ὁδε. ἰὼ, βασιλείῃ τῇ ἀργείᾳ
 οὐρῶ θυγάτηρ. ταῦτέ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τι-
 μῶν ἐδίωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶναι τῆς ἀργείας
 ἡρας. αὕτη ἐγκυθῇ γεγονῆα, καὶ δέισσασα
 τοῦ πατρός καὶ τοῦ πολίτας, ἐφυγεν ἐκ τῆς
 πόλεως. οἱ δὲ ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ὄζιον-
 τός, ὅπου αὐτὴν εὗρον συλλαμβάνοντες, γὰρ δεσ-
 μοῖς εἶχον. ἔλεγον δὲ, ὅτι ὡσπορ βούς οἰ-
 σήσασα, ὁρᾷ φεύγει εἰς αἴγυπτον. γῆθα ἀ-
 ποκομὴν, πίκτει. ὁθὺν ὁ μῦθος πρὸς ἀνε-
 πλωδὸν.

ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Φασί, ὡς ἀφ' ἑλθούσα τῶν προβυτέ-
 ρους, νέους ἐποίησεν. ἐγένετο δ' ἐπιού-
 ρον. μέδεια πρώτη τοῦ τοῦ αὐτοῦ εὗρε,
 διωκόμενον καὶ λούκας ποιῆσαι τὰς τρί-
 χας, καὶ μέλανας. τῶν οὖν χαίροντας, ἐκ
 τοῦ πολιᾶς ἔχειν, μέλανας τρίχας ἐποίησεν
 φαί.

φαίνεσθαι. πυρεία οὖν πρῶτη μήσσει δ' ἐν
ργῇ. ἐπυρεία οὖν τοὺς βουλευμένους, οὐκ ἐν
ῥῇ προφανῇ, ἵνα μή τις μάλ' ἢ τῶν ἰα-
τρῶν. ὄνομα δὲ τῇ ῥῇ πρῶτῃ, παρ' ἑ-
λθούσις. οἱ γοῦν ἄνθρωποι ταῖς πυρεσίαι-
σιρ' ἐγίνοντο κορυφώτοροι, καὶ ὑγιεινότεροι.
ἐκ δὲ τούτου, ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν,
λέβητας, καὶ ξύλα, καὶ πῦρ, ἐνόμισαν
ὡς ἔπει τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ πελίας, ἄν-
θρωπος γέρον καὶ ἀδυνάτης, πυρεία χρόνι-
ον ἐτελεύτησε.

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ.

Λ Εγεντο ὡς λατρεύει ἡρακλῆς ταύ-
 τη. ὁ δὲ λόγος μάταιος. ὅζον γὰρ
 ἑλκεύης καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ διε-
 απόζειν, ἐγένετο τοιόνδε τι. ὁμφάλῃ ἡ
 ἰορδαίνου θυγατρὲς, λυσιδωρ βασιλῆως αὐτῆς
 ἀκούσασα τὴν ἰχμὴν ἡρακλέους, πλοσποικῆ
 θῆ ἐξῆν αὐτοῦ. ἡρακλῆς πλησιασας, ἔ-
 ρωτι ἐάλω αὐτῆς. γυνῆ δὲ ἐξ αὐτῆς ὅσον
 λαομῆδ' ἦν. ἡδόμενος δ' αὐτῇ, ἐποίει ὅ, τι
 πλοσπῆει ἡ ὁμφάλῃ. οἱ δὲ δυνάμεις, ὑπέλα-
 βον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

45

Γερσί

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ
τῆς ἀμαλθείας.

ΦΑΣΙΜ ὡς ἡρακλῆς ἰδοὺ ἔφερε παντὶ
χοῦ, ὅς οὐ ἐγένετο αὐτῷ ὅσα ἐβόλε
το. ἢ δὲ ἀλήθεια οὕτως. ἡρακλῆς ἀποδοιμῶν
κατὰ βοιωτίαν, ἡγ' ἰολαῶν τοῖ ἀδελφεοῖς
καταλύει γὰρ θιασείαις ἐν ἑνὶ πανδοχείῳ.
γὰρ ὅτε τινες γυνὴ καλουμένη ἀμαλθεία, ὡ-
ραία καὶ καλή. ὃ δὲ ἡρακλῆς ἠδύομαι αὐ-
τῇ, πλείονα χρόνον ὅς γινέτο. ἰολαῶ δὲ βα-
ρύως φέρων, ὡς νοεῖ τινὲς ἐμπολὺν εἰ ἀμαλ-
θείας γὰρ κίρατι λειμύλῳ ἀνελέδα. ὅς ἦς
ἐμπολὴς, εἰ τι ἠθέλη γὰρ ὡς εἶδε τῷ ἡρακλῆ. ἔλε-
γον δὲ οἱ συσκότιμοι, ἡρακλῆς τὸ κίρας ἔχει
τῆς ἀμαλθείας, ὅς οὐ ὡς εἶτο ὅσα βόλοιτο ἐπ'
αὐτῷ. ὅς δὲ ὁ μῦθος πρὸς ἀνεπλήρωτον.

ΠΕΡΙ ΥΑΚΙΝΘΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ἀμικλαῖον ἦν μερᾶκιον, ὡ-
ραῖον καὶ καλόν. εἰς ἰδοὺ εἰσεμὴν ὃ
ἀπόλλων, εἰσε καὶ ὁ ζέφυρος. καὶ ἀμφω κα-
τέχοντο τῇ μορφῇ. καὶ φιλόζυμος ἦν ἀφ' ὧν
εἶχεν ἐκάτερός. ἐτόξευε μὲν ὁ ἀπόλλων, ἐπ-
νε δὲ ὁ ζέφυρος, μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνα
καὶ

καὶ ἡδονή, φόβος δὲ τὰ παρὰ πῦντι καὶ
 παρὰ χη. ἔπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μερ-
 λιορ, καὶ ζέφυρον ὑπὸ ζήλοτυπίας ὀπλίζει
 πρὸς πόλεμον. μετακῶτα τῷ γυμνασίᾳ τῷ
 μερκαίῳ, καὶ ἡμωρία παρὰ ζέφυρον. δίσκος
 ἢ ὁ πρὸς τῷ ἀνείρεσι ἐκείνου δίσκονήσας,
 ὑπὸ τῷ μὲν ἀφίθεις, ὑπὸ ἐκείνῳ δὲ ὡν-
 θεις. καὶ ὁ μὲν, ἐτεθνήκει. τῷ γὰρ δὲ οὐκ ἦν
 ἔρημον ὑπομνήματ' ἀφῆναι τῷ συμφο-
 ρᾷ, ἀλλὰ τὸ ἀνθ' αὐτὶ τὸ μερκαίου γίνε-
 ται, καὶ τὸ ὄνομα δέχεται. λέγουσι δ' ὅτι καὶ
 τῆς πρὸς τηγορίας γὰρ φύλλοις ὑπὸ γέγραπται
 τὸ προίμιον.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ, ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ο Μαρσύας, ἀγροῖκος ἢ. γίνεται δὲ
 οὗτος μωσικός. ἐμίσησεν ἀθηνᾶς αἶ-
 σλούς, οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῆραυτο τὸν ἰαλ-
 λους. ἡ πηγὴ τῷ εἰκόνα δειξαμένη, τὸ συμ-
 βαὺν ἐδίδαξεν. οὕτω δὲ ἐξ ῥιμνίων τῷ αὐ-
 λῶν, ὁ μαρσύας ὑψίσταται. πρὸς αἶψα οὐρ-
 τοῖς χείλεσι ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμὴν. οἱ
 οἱ ἡδονὴν θείαν διωάμεν, καὶ ἄκοντες τὸν χρ-
 ματίον. τέχνῳ ὁ μαρσύας ὁμόμισην εἶναι,
 τῷ

τὴν δύναμιν. καὶ χωρεῖ μὴ κατὰ μόνον, ἀλλὰ
χωρεῖ δὲ κατὰ ἀπόλλωνος. λέγω, οὐδὲ θεὸς
λείπει εἶναι λοιπὸν, ἀλλὰ μὴ πλεονεκτῆσαι τὸ
δαιμόνιον. γὰρ ἐκείνη τῇ Θελονεικίᾳ νικᾷ
ταῦτα, καὶ τὸ δέσμα μετὰ τὴν ἡττάν ἐκδίδε-
ται. ἐσθλὸν ἐγὼ ποταμὸν γὰρ φρυγίαν, μαρ-
σύας ὄνομα τῷ ποταμῷ. καὶ ἔλεγον οἱ φρυ-
γες, ὅτι τὸ ρεύμα τοῦτο ἐξ αἵματος ὅστις τοῦ
μαρσύου.

ΠΕΡΙ ΦΑΡΝΟΣ.

Τὸ φάρωνι βίβω, ποδὶ πλοίου εἶ-
ναι καὶ θάλατταν. πορθμὸς βίβω θα-
λασσα. ἐγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενός γινώ-
μιζέτο. ἐπεὶ καὶ μέτριος βίβω, καὶ παρὰ τῶν
ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. θαῦμα βίβω τὸ τρό-
που παρὰ τοῖς λισβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄν-
θρωπον ἢ θεός. ἀφροδίτῳ λέγουσι τὴν
θεὸν, καὶ ὑποδύσα θεῶν ἀνθρώπου γυ-
ναϊκὸς ἥσθη γεγενηκῆς, τῷ φάρωνι δὲ λέ-
γεται ποδὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν ἐκείνη καὶ θε-
ραπεῦσαι, καὶ δακρυμίσσαι, καὶ μηδὲν ἀ-
παυτῆσαι. τί οὐρ ὑπὸ τούτοις ἢ θεός, ἀμεί-
ψαι φασὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμέβετα νεό-
τητι

την καὶ κάλει τὸν γέροντα. οὐτὸς δ' ὁ φά-
ων ὅς τινι, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτ' ἢ σαπφὸς πολ-
λάκις αἶμα ἐποίησε.

ΠΕΡΙ ΑΛΔΩΝΟΣ,

Διήγημα.

Εδοξε τῇ γῇ, λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς
σωσσίαν ἐλθεῖν. καὶ ἐπεὶ σωῆλθον
ἀλλήλοις, λύει μὲν ἡ γῆ, τίκτετ' δὲ ἡ δ' ἄφρη.
Φιλῆ δὲ ἐκείνῳ ὁ πύθις, καὶ ῥήματα ἦν
ἔραστοῦ πρὸς κόρην. ἀλλ' ἡ δ' ἄφρη τὴν σω-
φροσύνῳ ἐφίλει. Διώκειν ἔν' ἑδίξ, καὶ ἐδ' ἰώ
λετο. πρὶν δὲ ἀπειπεῖν γὰρ τῇ φυγῇ, παρακα-
λεῖ τὴν μητόρα αὐτ' ἄλλιν αὐτ' εἶσω ποιῆ-
σαι, καὶ τηρεῖν αἴα γεγνήσθαι. ἡ μὲν ἔν' ᾧ
διεποίει, καὶ τὴν δ' ἄφρην εἶχεν γὰρ ἑαυτῇ.
κατὰ γὰρ τὸ μέγεθος ἐκείνο, δὴ θύς ἀνέπν' ἄφρη
τὸν. καὶ παραπυσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκ-
μὴν τῇ ὀρώτῃ ὁ θεός, οὐκ εἶχεν ὅπως ἀφ-
σῇ τῇ φυτῇ. ἀλλ' αἶτε χεῖρες ἀνελαμβά-
νοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο.
λέγεται δὲ, καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνδρ' τῆς
δ' ἄφρης ἰδρύσθαι, κατὰ Βοιωτίαν, ὑπὸ τοῦ
χάλσματος.

Πιεῖ

Αργεῖοι πολιοῦχοι αὐτοῖς τὴν ἥραν
 ἠγοῦντο, καὶ δὲ ἴα ἴα καὶ πανήγυ-
 ρον αὐτῇ τεταγμένῳ ἄγουσιν. ὁ δὲ τρόπος
 Πέορτ, ἅμαφα βοῶν, τὸ χρώμα λευκῶν. ἀπὸ
 δὲ τῆς ἀμύξης εἶναι δὲ τὴν ἰδρίαν. οὕτω δὲ
 ἔχον ἀρχὴν τοῦ νεῶ. τὸ δὲ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄσπετος.
 ἥκον ἐν ποτὶ ὁ χρόνος φέρει τὴν ἑορτήν. ὁ δὲ
 νόμος ἀπὸ τῆς βοῶν ἐκόντων, ἐχάλεον. ἀλλὰ
 ἐβρίσας τὴν ἀρχὴν ἢ ἱερεῖα, μήτηρ οὕτως
 νεανίσκων, ἀντιβοῶν τῷ χήματι γυνομένων.
 ἔπειθ' ὁίνων τὸ πρὸς τῆς βοῶν, παρὰ τῆς παί-
 δων ἐγγίει, εἰσακατὰ τὸ ἄγαλμα, μεθόρε
 ἀπὸ τῆς πόνος. καὶ εἰδωκε φασὶν ἡ θεός. ὕπνος
 ἔμ' αὐτῶς, καὶ τὸ βίος πέρας γυνομένης.

ΤΕΛΟΣ, ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΩΝ

ἱστορίων παλαιφάτων, χρησίμου
 συντάγματος.

